

திருமுறைக்காட்சி

திருஞானசம்பந்தர்

திருநாவுக்கரசர்

சுந்தரர்

மாணிக்கவாசகர்

திருமுறைக்காட்சி

அுத்மஜோதி நா. முத்தையா

வெளியீடு
ஒன்றாறியோ இந்துசமயப் பேரவை
கண்டா 2005

நூலின் பெயர் : திருமுறைக்காட்சி

ஆசிரியர் : ஆத்மஜோதி திரு. நா. முத்தையா

முதற்பதிப்பு : 1960, ஆத்மஜோதி நிலையம்,
நாவலப்பிட்டி

இரண்டாம் பதிப்பு: செப்ரேம்பர் 25, 2005

அச்சகம் : விவேகா அச்சகம்

வெளியீடு : ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை,
கன்டா

பதிப்புரிமை : ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை

‘முன்னுரை

இறைவன் என்றும் உள்ளவன்; எங்கும் நிறைந்தவன். அண்டத்திலும் இருப்பவன்; பிண்டத்திலும் இருப்பவன். அடியார் மனதிற் குடி யிருப்பவன். அருபியாயினும் உருவத்தொடு வந்து பக்தர்களைப் பரவசப் படுத்துபவன். என்றும், எவர்க்கும் இன்பமே அருளுபவன்.

அந்த ஈசனின் அழகை, அருளை, ஆடலை அனுபவித்து ஆனந்தமுற்ற பெரியார்கள் பெருமை பேசவும் பெரிது. அவர்கள் பரம் பொருளின் பாத மலரைத் தலைமேற் குடிப் பரவிப் பணிந்தனர். அவர்தம் உள்ளத்தடாகத்தில் அன்புநீர் ஊற்றெடுத் துப் பொங்கித் ததும்பியது. அங்கே சுகந்தமான மலர்கள் விரிந்தன. அவற்றையெல்லாம் பாமாலை யாகப் புனைந்து, ஆண்டவனுக்குச் சூட்டி ஆனந்த மடைந்தனர். என்னே அவர்கள் இன்பம்! அந்த இன்பத்திற் றவழங்கு வந்த தீந்தமிழ்த் திருமுறை களிற்றுன் எத்தனை தெய்வீகம் கமழ்கின்றது!

தெய்வீகப் பேரானந்தம் பெற்ற பெரியார், தாம் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகமும் பெற விழைந்தனர். அதனால் தாம் அனுபவித்த ஆனந்தத்தை, அப்பெருஷிதி கிடைத்த வழிகளை, அப்படியே திருமுறைப் பாடல்களிற் படம் பிடித்துக் காட்டி யுள்ளனர். அகத்தும், புறத்தும் நிறைந்த அவன் திருத் தோற்றத்தை ஓரிடத்தில் “ சோதியாய்த்

தோன்றும் உருவமே அருவாம் ஒருவனே சொல்லுதற்கரிய ஆதியே நடுவே அந்தமே! பந்தம் அறுக்கும் ஆனந்த மா கடலே” என்று கூறுகிறார். அனைத்துயிரிலும் கலங்கிருக்கும் வியாபகத் தன் மையை, “விறகிற்றீயினன் பாலிற்படு செய்போல் மறை சின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்” என்று கூறி, அவனை அடைவதற்கு “உறவுக் கோல் நட்டு, உணர்வுக் கயிற்றினால், முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே” என்று உபாயமும் கூறு கின்றார். இன்னும் அருபியான இறைவன் அன்பார்களுக்கு எல்லாமாவன் என்பதை “அப்பன் நீ, அம்மைநீ, அன்புடைய மாமனும் மாயியும் நீ, ஒப்புடைய மாதரும் ஒன்பொன்றும் நீ, ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒருருமநீ” என்று கூறி அதை உணர்தற்கு, பற்றற்ற மனம் வேண்டும்; அதுவும் அவனருளாலே ஆக வேண்டும் என்பதை “துணையாய் என்னஞ்சம் துறப்பிப்பாய்நீ” என்று விளக்கங் தருகிறார். இவ்விதம் ஈசனை நினைந்து, அவன் தன் மையை அறிந்து, அருளை உணர்ந்து, தெய்வீக வாழ்வு பெற வழிகாட்டும் திருமுறைகளைக் கருத்துணர்ந்து ஓதுவோர் கடவுட்காட்சியைக் கண்டின் புறவர் என்பதிற் சந்தேக மில்லை.

சிந்தையை இறைவன் திருவடிக்காக்கி உள்ள முருகப் பாடுங்கோறும், சொல்நயமும் பொருள்நயமும் ஊற்றெடுத்துவரும் செந்தமிழ்ச் சொற்றெடுத்துவரும் தேவார திருவாசகங்

களை : இக்காலத்தில் கருத்தறிந்து படிப்போர் வெகு சிலரே. திருமுறைப் பெட்டியுட் பெருச்சி பிருங்கும், அதனைத் திறந்து எடுக்கத் தெளிந்தோர் சிலர். நாயன்மார்கள் தந்த அருட் செல்வத்தை, அறிவுக் கரத்தால் அள்ளி எடுத்து ஆண்தமுறும் அறிஞர்கள், மற்றவர்களும் அதனைப் பெற்று மகிழ் விரும்புகின்றனர். பராநலம் போற்றும் அறிஞர்களுள் ஒருவராய் விளங்கும் ஸ்ரீமாண் நா. முத்தையா அவர்கள், தேவார திருவாசகங்களுள் பொதின் திருக்கும் தெய்வச் சிறப்பைத் தாழ்நின்து அனுபவித்த வாரே, தமிழ் உலகுக்கும் தமது ஆத்ம ஜோதி இதழ் வாயிலாகத் திருமுறைக் காட்சிக் கட்டுரைகளாக எடுத்துத் தந்துவந்தார்.

திருமுறைக் காட்சியில் பலவருக்கக் காட்சி களை நாம் காணலாம். இக்காலப் போக்கிற கிசைந்த உவமைகள், எடுத்துக் காட்டுகள் விளங்குகின்றன. மிக இலகுவில் விளக்கங்தரக்கூடிய கதைகள் காணப்படுகின்றன. இறைவன் திருமேனியின் அழகு, தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகின்றது. சிறுவரும் ஆர் வழு முடன் படித்துத் தெளிவடையும் வகையில் இனிமையான, இலகுவான தமிழ் நடையில் அமைந்து செல்லும் திருமுறைக் காட்சியின் விளக்கம், ஈற்றில் பாலர்க்கும் எளிதிற் புலப்படும்படி பாடல்களின் கருத்துக் களைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

ஆத்ம ஜோதியில் மாதங் தோறும் வந்த திருமுறைக் காட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து நூல் வடிவாக

வருவது இந்து மதத்தவர்க்குப் பெருநிதியாகும். இறையருளில் வாழ்ந்து, இறைவன் பணியாற்றும் ஆசிரியர்க்கு நிறைந்த சக்தியும், நெடிய ஆயுனும் இறைவன் நல்கு வாராக! திருமுறைக் காட்சியில் பரம் பொருளின் பெருமையை அறிந்து தெய்வீக வாழ்வினைப் பெற்று எல்லோரும் வாழ்வார்களாக !

ஓம் சாந்தி! சாந்தி! சாந்தி!

-ஸ்வாமி ஸ்சிதானந்த

‘ஸ்வாமி ஸ்சிதானந்த’
தீவ்விய ஜீவன சங்கம்,
சச்சிதானந்த தபோவனம்,
கண்டி.

பதிப்புரை

திருமுறைக்காட்சி என்ற இந்நால் 1960ம் ஆண்டு நாவலப்பிட்டியில் ஆத்மஜோதி நிலையத்தின் வெளியீடாக வெளிவந்தது. ஆத்மீக வள்ளல் நா. முத்தையா அவர்கள் எழுதிய முதல்நாலும் இதுவேயாகும். பாமரமக்களும் இலகுவில் வாசித்து விளங்கக்கூடிய வசனநடையில் அமைந்துள்ளமை இந்நாலின் சிறப்பாகும். திருமுறைகள் சைவத்தமிழ் மக்களின் கருவுலங்கள் திருமுறைகளை ஒதுவதால் ஆத்மா மேன்மையுறும் உள்ளம் பண்படும். திருவருட்கடாட்சம் இலகுவில் கிடைக்கும்.

இந்நாலாசிரியர் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்கள் கனடாவில் தங்கியிருந்தபொழுது சுகபோக வாழ்வில் திளைக்கும் எமது மக்களுக்கு மத்தியில் சைவசமய எழுச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு திருமுறைகளை போற்றுவதே உகந்த வழி எனக் கூறினார். திருமுறை மகாநாடு ஒன்றை நடத்துமாறு இந்து சமயப் பேரவையைப் பணித்தார். அவர் தங்கியிருந்த இருவருடங்களும் எங்களால் அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை. 1999ம் ஆண்டு கனடா கந்தசாமி ஆலயத்தில் திருமுறை விழாவை நடத்தி அவருடைய திருமுறைக் கதைகள் என்ற நாலை வெளியிட்டோம். திருமுறை மகாநாட்டை எங்களால் நடத்த முடியவில்லை.

2000ம் ஆண்டு தொடக்கம் அவரின் ஞாபகார்த்தமாக பன்னிருதிருமுறை முற்றோதலை கடந்த ஆறுவருடமாக நடத்திவருகின்றோம். அதனால் திருமுறை ஒதும் அடியார்கள் பலர் ஆத்மீக முதிர்ச்சி எய்தியுள்ளனர். சைவத்தமிழ் மக்களால் போற்றப்படும் சிவனடியார் திருக்கூட்டமாகவும் பரின மித்துள்ளனர். கடந்த 10 வருடங்காலமாக 31 சமயம் சார்ந்த நூல்களை இந்துசமயப்பேரவை வெளியிட்டுள்ளது. கடந்த ஐந்து வருடமாக பன்னிரு திருமுறை முற்றோதல் பூர்த்தி விழாவின் பொழுது ஒவ்வொரு நூல்களை திருமுறை

முற்றோதிய செயல்பாடுகளை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் வெளியிட்டு வந்துள்ளது. திருமுறை ஒதும் அடியார்களும் புலம் பெயர்ந் து வாழும் சைவத் தமிழ் மக்களும் திருமுறைகளிலும், சைவ சமயத்திலும் தெளிந்த அறிவைப் பெறவேண்டுமென்பதே பேரவையின் நோக்கமாகும்.

1960ம் ஆண்டுக்கு முன்பு ஆத்மஜோதி சஞ்சிகையில் திருமுறைக்காட்சி என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த 23 கட்டுரையின் தொகுப்பே இந்நாலாகும். வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு விருந்தான இந்நால் ஏற்கனவே தமிழ் கூறும் நல்லூலகின் பாராட்டைப் பெற்றுள்ளது.

சொற்கோயில் எனச் சான்றோர்களால் அழைக்கப்படும் திருமுறைகளை ஒதுவதால் திருமுறைகளை இயற்றிய அருளாளர்களின் அருளைப் பெறுவதுடன் பூர்த்திவிழாவில் திருமுறைக்காட்சி என்ற இந்நாலை வெளியிடுவதால் பேரவையின் தாபகர் ஞானசுரபி நா. முத்தையா அவர்களின் ஆசிகளும் முற்றோதிய அடியார்களுக்கு கிடைப்பதாகுக! தொடர்ந்தும் அடுத்த சந்ததியினர் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் திருமுறைகளைப் பேணுவதற்கு எல்லாம் வல்ல சிவபெருமான் திருவருள் புரிவாராக!

இந்நாலை எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு செவிசாய்த்து நாவலப்பிடியில் இருந்து அனுப்பி உதவிய இளைப்பாறிய பாடசாலை அதிபர் நா. நடேசன் அவர்களுக்கு இந்து சமயப்பேரவையின் சார்பில் என்றநியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். இந்நாலை சாவகச்சேரியில் வாழும் சாரதா என்ற அம்மையாரே அவருக்கு கொடுத்துதவியிருக்கின்றார். அம்மையாரின் மகிழ்வுரையும் இந்நாலில் இடம் பெறுகின்றது. அவருக்கும் பேரவையின் சார்பில் என் நன்றிகள். பேரவையின் நால் வெளியீட்டுக்கு பொறுப்பாக இருக்கும் எனது வேண்டுகோளுக்கு அமைய உயர்ந்த அணிந்துரையை இந்நாலுக்கு எழுதி அளித்த பேரவையின் காப்பாளர் சைவதுறந்தர் வி. கந்தவனம் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள்.

இந்நால் வெளியிடுவதற்கு 730 டொலர்களை உவந்தளித்த பேரவையின் திருக்கூட்டத்தினருக்கும் குரு தேவர் ஆத்மஜோதி முத்தையா அவர்களின் ஆசிகள் கிடைப்பதாகுக. இந்நாலை வழை மொல அச் சிட்டு வெளியிடும் விவேகா அச்சகத்தினருக்கும் பேரவையின் சார்பில் எனது நன்றிகள்.

வாழ்க சைவம் வளர்க தமிழ்மொழி
சைவம் வாழ்ந்தால் தமிழ் மொழி வளரும்

சிவ முத்துவிங்கம்
நால் வெளியீட்டுப் பொறுப்பாளர்
திருமுறை முற்றோதல் ஒருங்கிணைப்பாளர்.

அணிந்துரை

ஞானசுரபி, ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா அவர்களது ‘திருமுறைக் காட்சி’ என்ற நூலை ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவை கண்டாவில் மறுபதிப்புச் செய்வதையிட்டு உவகையடைகிறேன்.

அதனினும் உவகை இதற்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதித்து வேண்டும் என்று பேரவையின் நூற்பதிப்புகளுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் திருமுறைச்செல்வர் திரு. சிவ. முத்துவிங்கம் கேட்டுக் கொண்டது.

இந்நால் வெளியிடப் பெற்ற காலத்தில் (1960ல்) நான் மாத்தளை புனித தோமையார் கல்லூரியில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன். நா. முத்தையா அவர்கள் நாவலப்பிட்டியில் ஆசிரியராக இருந்தார். இருவருக்கும் மிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு நிலவிய காலம் அது.

நூல்கள் எங்கு வெளியிடப்பெற்றாலும் அவற்றை வாங்கி வைத்திருக்கும் பழக்கம் எனக்கு உண்டு. இவற்றோடு உறவினரும் தனலக்குமி புத்தகசாலை அதிபருமாகிய அமரர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள் உபகரித்த நூல்களையும் சேர்த்து எனது இல்லத்தில் ஒரு சிறு நூல்நிலையத்தையே வைத்துப் பேணி வந்தேன்.

பேணி வந்தமைக்கான பயன்பாட்டுக் காரணங்கள் ஒருபுறமிருக்க, திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் தந்த நூல்களின் வரலாற்றுப் பெருமையும் ஒரு காரணமாகும். அவர் தந்த நூல்கள் ‘ஸமூகேசரி’ஆசிரிய அலுவலகத்தில் இருந்த நூல்கள். அவற்றில் பெரும்பாலானவை உசாவு நூல்கள். அவை ஸமூகேசரி ஆசிரியர்களாக இருந்த திருவாளர்கள் நா. பொன்றவர்களாற் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள். அவற்றின்

அருமையும் பெருமையும் வீட்டை முற்றுகையிட்ட இலங்கை இராணுவத்துக்கு எப்படித் தெரியும்?

அவ்விதமானவர்கள்தான் பெயர் பெற்ற யாழ்ப்பாண நூல்நிலையத்தையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்.

தமிழர்கள் நூல்களின் அருமை தெரிந்தவர்கள். ஒன்றாறியோ இந்து சமயப் பேரவையினர் நல்ல உதாரணம். கண்டாவில் அதிக அளவில் நூல்களை வெளியிட்டு சமய அறிவைப் பரப்பி வருவதில் முன்னிற்பவர்கள். அவர்களின் அரும்பணியின் பயனாக 45 ஆண்டுகளுக்குப் பின் மறுபிறவி எடுத்திருக்கிறது ‘திருமுறைக் காட்சி’ என்னும் இந்நூல்.

இது ஆத்மஜோதி அவர்களின் முதல் நூல் என்ற சிறப்புடையது. அவர் அவ்வைப்போது ‘ஆத்மஜோதி’ இதழில் திருமுறைப் பாடல்களுக்கு எழுதிவந்த விளக்கக் கட்டுரைகளில் இருபத்து மூன்று இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

திருமுறையில் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய தேவாரங்களே முதல் மூன்று நூல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் ஆத்மஜோதி அவர்கள் மணிவாசகப் பெருமானின் ‘போற்றி என் வாழ்முதலாகிய பொருளே’ என்ற திருப்பள்ளி யெழுச்சிப் பாடலுக்கு எழுதிய கட்டுரையுடனேயே தொகுப்பைத் தொடங்குகிறார்.

தொகுப்பில் விளங்கப்படுத்தப்பட்டுள்ள நாயன்மார்களின் பாடல்களின் எண்ணிக்கை விவரம் பின்வருமாறு:

மணிவாசகர் 7 பாடல்கள்

அப்பர் சுவாமிகள் 8 பாடல்கள்

திருஞானசம்பந்தர் 6 பாடல்கள்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் 2 பாடல்கள்

நூலில் மணிவாசகப் பெருமானின் திருவாசகம் பெருவாசகமாக விளங்குகிறது. மற்றைய நாயன்மார்களின் பாடல்களை விளக்குகையிலும் பல இடங்களில் திருவாசக அடிகள் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆத்மஜோதி

அவர்கள் திருவாசகத்தில் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டை நூல் தெற்றேனக் காட்டுகின்றது.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபெருமானின் திறம் பேசவன்; புகழ் பாடுவன். அவற்றை அவர்கள் திருவாய்மலர் இறையருள் முன் னின்றது. அதனால் அவை திருவருட் சக் தி வாய்ந்தவையாய் ஒதுபவர்களுக்கு இன்றும் பயன்செய்பவையாய் விளங்குகின்றன.

ஆயினும் அவற்றைப் பெரும்பாலானவர்கள் பொருள் விளங்காமலேயே பாடி வருகின்றனர். இதனை நன்குணர்ந்து போலும் ஆத்மஜோதி அவர்கள் சைவ உலகம் அடிக்கடி ஒதிவரும் தேவார திருவாசகங்கள் சிலவற்றுக்கு விளக்கம் அளிக்க விரும்பினார்கள். பேரறிஞர் கி.வ. ஜகந்நாதன் அவர்களும் தமது ‘கலைமகள்’ இதழ்களில் திருமுறைப் பாடல்களுக்கு அருமையான விளக்கங்கள் எழுதிவந்தார்கள். அவை வெவ்வேறு தலைப்புகளில் நூல் களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

கி.வ. ஜகந்நாதன், நா. முத்தையா போன்றவர்கள் எழுதியின் நூலாக்கியதுபோலவே, சிவத்தமிழ்ச் செல்வி கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் சொற்பொழிவுகளில் விளக் கம் அளித் தபின் அவற்றை நூல் களாகவும் வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

இப்பெருமக்களின் அறிவாற்றலாலும் ஆர்வத்தாலும் பலர் தேவார திருவாசகங்களைப் பொருள் உணர்ந்து சொல்லக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது.

ஆத் மஜோதி அவர்களின் விளக் கங்கள் மிக எளிமையானவை; எல்லோருக்கும் விளங்கக்கூடியவை. ஓர் ஆசிரியருக்குள்ள குணங்களில் ஒன்று ஒரு பொருளைப் பலவிதமாக விளக்குதல்; விளங்கும்வரை திரும்பத்திரும்பக் கூறுதல் - வலியுறுத்தல்.

சொற்சிக்கனத்துக்குப் பெயர்பெற்ற வள்ளுவப் பெருமானே இவ்வத்தியைப் பல இடங்களிற் கையாண்டிருக்கின்றார். ஒரு

நல்ல உதாரணம் பின்வரும் குறள்:

செல்வத்துள் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்துள் எல்லாந் தலை.

இவ்விதமான உத்தியை முத்தையா அவர்களும் இந் நூலில் உள் எ கட்டுரைகள் பலவற்றிற் கையாண்டிருக்கின்றார். விளக்குவனவற்றைத் தெளிவோடும் உறுதிப்பாட்டோடும் கூறும் பாங்கு இந்நுலில் காணப்படும் மற்றொரு சிறப்பு:

சில உதாரணங்கள்:

1. முதலில் தமது அன்புரிமையில் ‘வாழ்முதலாகிய பொருளே’ என்றே அழைத்த தலைவியார், ‘சிவபெருமானே’ என்று எல்லோரும் அழைக்கும் பாவனையில் அழைக்கிறார். தன்னோடு மாத்திரம் கொண்ட அன்புரிமை பரந்துபட்டு யாவரிடத் தும் செறிந்த தன்மையை இச் செய்தி விளக்குகிறது’. (பக. 5-6)
2. ‘தான் செல்லும் இடந்தோறும் தாய் தன் குழந்தையை எடுத்துத் திரிவாள். இறைவனோ தமது அடியார் பின் திரிபவன். சுந் தரர் க்காகப் பரவையிடம் தூது நடந்தவனல்லவா?’ (பக.22)
3. ‘நீதி என்ற சொல்லுக்கு இறைவன் என்ற பொருளும் உண்டு. மணிவாசகப் பெருந்தகை ஓரிடத்தில் ‘பங்கயத்து அயனும் மாலஹியாநீதியே’ என்று விழிக்கிறார்.’ (பக.70)
4. ‘இறைவனுக்கு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட நாமங்கள் உள். பேராயிரம் உடைய பெருமான் அல்லவா அவன்? அந்த நாமங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாக விளங்குவது பஞ்சாட்சர மந்திரமாகும்.’ (பக. 113)
5. ‘அதிகாலை முன்று மணிக்கும் ஜன்து மணிக்கும் இடையில் பிரம்ம முகூர்த்தம் என்று மகான்கள் உரைப்பார். ஒரு நாளில் அமைதியான நேரம் அதுவே. தியானத்துக்கு

உகந்த நேரமாகும். (பக. 124)

இனி, நால் கட்டுரைத் தொகுப்பாக இருந்தாலும் ஒரு சொற்பொழிவைக் கேட்பது போன்ற உணர்வு ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் பிறக் கின்றது. வாசகர் களை முன்னிலைப்படுத்திப் பேசுவது போல ஆசிரியர் கருத்துக்களை விளக்கிச் செல்வதை உணர முடிகிறது. அவ்வகையில் நூலாசிரியருக்கும் வாசகருக்குமிடையில் நல்லதொரு சத்சங்கத்தை இந்நூல் நடத்துகிறது.

வாசகர்கள் படித்துப் பயன்பெறுவார்களாக!

- வி. கந்தவனம்

மகிழ்வரை

பாரத நாட்டில் உள்ள ஒரு திவ்விய ஜீவனும் ஈழத்தின் தலையாக விளங்கும் வடமாகாணத்தில் உள்ள ஆத்ம ஜோதியும், ஈழத்தில் உந்திக் கமலமாக விழங்கும் மத்திய மலைநாட்டின் தலைநகரான கண்டியில் பல வருடங்கள் அருளாழுதத்தை உண்டு களித்தனர்.

காலத் தின் கோலத் தால் திவ்விய ஜீவனாகிய சச்சிதானந்தயோகஸ்வரர் அமெரிக்கா சென்றார். அங்கே தன் திருப்பணியைத் தொடர்ந்தார்.

ஆன்மீகத் தொண்டில் ஈடுபட்ட ஆத்ம ஜோதியும் கண்டா சென்று இறைவனடி சேர்ந்தார். அதைத் தொடர்ந்து சில வருடங்களின் பின் பூவுக ஆன்மிக நெறியில் பின்னிப் பிணைந்த திவ்விய ஜீவனும் ஆத்மஜோதியும் தேவருலகில் பேரானந்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்திலையில் இந்நால் மறுபதிப்பாவதை அறிந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“சாரதா”
சாவகச்சேரி

2005 ஆம் ஆண்டில் திருமுறை முற்றோதிய அடியார்கள்

1. திரு. சிவ முத்துலிங்கம்
2. திரு. செ. சோமசுந்தரம்
3. திரு. வி. கந்தவனம்
4. திரு. க. வித்தியானந்தம்
5. திரு. செ. மார்க்கண்டு
6. திரு. பெ. விக்கினேஸ்வரன்
7. திரு. சி. விநாயகமுர்த்தி
8. திரு. க. கந்தையா
9. திரு. சு. ஜெயராஜா
10. திரு. ம. சிவசாமி
11. திரு. கா. கதிரவேல்
12. திரு. சி. முத்துத்தம்பி
13. திரு. த. செ. நடராசா
14. திரு. கா. கோபாலபிள்ளை
15. திரு. இ. சிவஞானசுந்தரம்
16. திரு. முருகவே பரமநாதன்
17. திரு. செ. பொன்னம்பலம்
18. திரு. த. வடிவேலு
19. திரு. மா. குருமுர்த்தி
20. திரு. லெ. பக்கீர்சாமி
21. திரு. சு. சிவபரமானந்தன்
22. திரு. ச. குமாரசிங்கம்
23. திரு. இ. சேனாதிராசா
24. திரு. சு. திருச்செல்வம்
25. திரு. ச. முத்தையா
26. திரு. சி. பாலசுப்பிரமணியம்
27. திரு. சி. நாராயணசாமி
28. திரு. கு. சபாரத்தினம்
29. திரு. கு. வி. மகாலிங்கம்

30. திரு. க. நவரத்தினம்

31. திருமதி தியாகராசா கமலாம்பிகை
32. திருமதி நாகேஸ்வரி கணேஸ்
33. திருமதி சங்குணதேவி பஞ்சலிங்கம்
34. திருமதி அன்னபூரணம் அரசரத்தினம்
35. திருமதி நாகலோசினி நாகலிங்கம்
36. திருமதி சியாமளா ஆறுமுகம்
37. திருமதி இரத்தினமலர் செந்திவடிவேல்
38. திருமதி இராசமலர் முத்தையா
39. திருமதி தவமணி தியாகராசா
40. திருமதி அன்னபூரணம் ஞானசம்பந்தர்
41. திருமதி இராசமலர் சின்னராசா
42. திருமதி அன்னபூரணம் கார்த்திகேசு
43. திருமதி தேவமலர் நாகராசா
44. திருமதி இராசம்மா சுப்பிரமணியம்
45. திருமதி சங்குணம் நடராசா
46. திருமதி மகேஸ்வரி திருநாவுக்கரசு
47. திருமதி மகேஸ்வரி வியாகரத்தினம்
48. திருமதி பத்மதேவி சிறிசுப்பிரமணியம்
49. திருமதி காந்திமலர் பரஞ்சோதி
50. திருமதி தவனேஸ்வரி சாம்பவசிவம்
51. திருமதி செல்லமுத்து சின்னத்துரை
52. திருமதி பரமேஸ்வரி பரமநாதன்
53. திருமதி யோகரத்தினம் பரமேஸ்வரன்
54. திருமதி இராஜமணி பக்கீர்சாமி
55. திருமதி கமலாதேவி மகாலிங்கம்
56. திருமதி ஸ்ரீரங்கநாயகி சபாரத்தினம்
57. திருமதி கோ. கணகசபாபதி
58. திருமதி தெய்வநாயகி நேந்திரராஜா
59. திருமதி கு. சந்திரவதனா

60. திருமதி தங்கமுத்து தம்பித்துரை
61. திருமதி P. சிறிஸ்கந்தராசா
62. திருமதி பொற்கொடி கந்தசாமி
63. திருமதி பார்வதி நடராசா
64. திருமதி செல்வராணி நடராசா
65. திருமதி மீனாம்பிகை இரத்தினம்
66. திருமதி கமலம் மகாலிங்கம்
67. திருமதி ப. இரட்னசிங்கம்
68. திருமதி மகாலட்சுமி பொன்னம்பலம்
69. திருமதி த. தனபாக்கியம்
70. திருமதி. வி. கனகாம்பிகை
71. திருமதி விஜயலட்சுமி விக்கினேஸ்வரன்
72. திருமதி புனிதவதி சிவசுப்பிரமணியம்
73. திருமதி சிவனேஸ்வரி கந்தையா
74. திருமதி P. குமாரகுலசிங்கம்
75. திருமதி இராஜலட்சுமி சண்முகலிங்கம்

முதற் குறிப்பு :

பக்க எண்	
என் வாழ்முதலாகிய பொருள்	1
அடியார் நடுவிலிருக்கும் அருளைப் புரியாய்	9
பால் நினைந்துட்டுங் தாய்	16
ஈதே எம்தோழி பரிசு	25
என்ன குறையும் இலோம்	31
உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்	41
தாயினும் நல்ல தலைவர்	51
என்னிலும் இனியான்	59
கல்லா நெஞ்சில் ஸ்ல்லான் ஈசன்	66
நீதியால் வாழ மாட்டேன்	70
திருநாமம் எனக்கு ஒருகாற் பேசாயோ	78
அளியற்றார் பிறந்தவாறு ஏதோ	88
சிந்தையில் திகழும் சிவன்	96
இல்லை விடையானைப் பாடுதுங்கான்	103
தருவாய் சிவகதி நீ	109
ஏத்துவார் துன்புறவாரல்லர்	119
கரும்பினிற் கட்டி போல்வார்	124
அருமறை சொன்னது என்ன ?	130
குற்றமே செப்பினும் குணமெனக் கொள்ளும்	
கொள்கை	135
அன்பருக்கு உரியன் ஆக்கினுய்	142
அடியனேன் வந்தவாறு	147
முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போனவாறு ...!	152
முத்தி ஆகுமே	157

என் வரம்முதலர்கிய பெரநுள்

தலைவியும் தலைவனும் சோலை ஒன்றிற் சந்தித்தனர். இருவர் உள்ளமும் பொருந்தின. களவுக் காதல் பலரறியும் கடிமணமாயிற்று. தலைவன் பொருள் வயிற்பிரிந்தான். குறிப்பிட்ட தவளையும் கழிந்துவிட்டது. தலைவனைக் காண வில்லை. எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினாலே தலைவி. கிளியைத் தூதுவிட்டாள். குயிலைத் தூதுவிட்டாள். திடெரென ஒரு நாள் தலைவன் வந்து சேர்ந்துவிட்டான். தலைவியின் மகிழ்வுக்கு ஒர் எல்லையில்லை. தலைவன் நித்திரைக்குச் சென்றவன் நெடுநேரம் தூங்கிவிட்டான். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளார் தலைவனுடைய வருகை அறிந்து அவனைக் காண்பதற்கு அதிகாலையே வந்து விட்டனர். தலைவி தலைவனைத் துயிலெழுப்பு கின்றான். இது சாதாரண உலக நிகழ்ச்சி.

மணிவாசகத் தலைவியாரைச் சிவபிரானுகிய தலைவர் திருப்பெருந்துறையில் யாருமறியாது காதலித்துக் கைப்பிடித்தார். யாதோ காரணம் சொல்லிப் பிரிந்துவிட்டார் தலைவன். தலைவியாரால் பிரிவைத் தாங்கமுடியவில்லை. தலைவரைத் தேடித் தலைவியாரே புறப்பட்டுவிட்டார். உத்தர கோச மங்கையில் தலைவரைச் சந்தித்தார்.

கிளியைத் தூதனுப்பினர். குயிலைத் தூதனுப்பி னர். தலைவர் அதற்கு மசிந்து கொடுக்கவில்லை. தலைவரிடம் தாமாகவே நேரில் சென்றார். அவருடன் கூடிக் குலாவி இன்பமெல்லாம் அநுபவித்தார். இதனை அறிந்த அக்கம் பக்கத்திலுள்ள தலைவரியின் தோழியர் தலைவரைக் காணவேண்டுமென்று வந்தனர். நேரம்: அதிகாலை; தலைவர் நல்ல நித்திரையிலுள்ளார். தலைவருக்கு இசையில் நல்ல விருப்பம் என்பதைத் தலைவரியார் அறிவார். அதுவும் மாணிக்கவர்சகத் தலைவரியார் பாடக் கேட்பதில் தலைவருக்குத் தனிப்பட்டதோர் ஆனந்தம். உடனே தலைவரைத் துயிலெழுப்புகின்றார்.

குடும்பப் பெண் கள் துயிலெழுந்ததும் கணவன் பாதங்களை வணங்குதல் அன்று தொட்டுள்ள மரபு. தலைவி, தான் துயிலெழுந்ததும் தலைவன் துயிலெழாவிட்டாலும் தலைவன் பாதத்தைப் பணிதல் கொண்டனர். காலைக்கடன்களை முடித்து வந்த தலைவரைத் துயிலெழுப்பியின் இரண்டாம் முறையாக வணங்குதலும் மரபு ஆகும். மணி வாசகத் தலைவரியார் தோழியரோடு இருக்கிறார். தலைவர் உள்ளே துயிலூகின்றார். தலைவரை வணங்கியே அவரைத் துயிலெழுப்புதல் வேண்டும். பலர் முன்னிலையில் கணவரை வணங்குவதைப் பெண்கள் விரும்புவதில்லை. மாணிக்க வாசகத் தலைவரியார் அதற்கு விலக்காணவரல்ல; தலைவரைத் துயிலெழுப்ப நினைத்தவர் பலநாட்பழக்கத்தால் போலும் முதலில் போற்றி என்று

ஆரம்பிக்கின்றூர். ஒவ்வொரு பெண் னும் தம் தலைவர்களுக்கு ஒவ்வொரு செல்லப் பெயர் வைத் திருப்பர். அது அவர்களின் அஸ்பின் திறத்தைக் காட்டுவதாய் அமைந்திருக்கும். அச் செல்லப் பெயரையும் பலர் முன்னிலையில் சொல்லக்கூசுவார்கள். தலைவரை அழைக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதற்கும் தனிப்பட்டதோர் முறை வைத்திருப்பார்கள். குழந்தையைக் காட்டி, ‘இவ னுடைய அப்பா’ என்றுகூடக் குறிப்பிடுவார்கள். மாணிக்கவாசகத் தலைவியரும் தமது தலைவரை என்னென்ன அன்புப் பெயர்களால் அழைத் தாரோ யாராறிவார்? தோழியர் முன் நிற்கும்போது ‘என் வாழ்முதலாகிய பொருளே’ என்று குறிப்பிடுகின்றூர். தலைவர்மேல் இவருக்கிருக்கும் அன்பைப் புலப்படுத்துவதோடு தோழியர் முன்னிலையில் தலைவருக்குக் கொடுக்கும் மரியாதையும் அவ் வரியில் அமைந்துள்ளமை காணலாம்; எனது வாழ்விற்கு மாத்திரம் முதலாகிய பொருள் அல்ல. எனினைச் சேர்ந்தோர் அத்தனை பேருடைய வாழ் வுக்கும் முதற்பொருள் அவரே என்பதை உணர்த் தாமல் உணர்த்துகின்றூர். பருவமடையாத பெண் தனது வாழ்வுக்கு முதல் துணையாகப் பெற்ற ரூரையோ உற்றரூரையோ அன்றி இன்னும் வேறு யார் யாரையோ எல்லாம் நினைத்திருப்பாள். பக்குவமடைந்து கணவளைக் கைப்பிடித்ததும், அவன்தான் தன் வாழ்வின் முதற்பொருள் என்பதை அநுபவத்தால் அறிகின்றார். மணிவாசகத் தலைவியாரும் எழ்பெருமானார் திருப்பெருந்துறை

யில் வந்து ஆட்கொள்ளும் வரை, யார் யாரையோ எல்லாம் வாழ்முதலாகிய பொருள் என்று நினைத்த துண்டு. திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட பின்பே பெருமானுர்தான் வாழ்முதலாகிய பொருள் என்பதை அநுபவத்தாலறிந்தார். அது மாத்திரமன்று: முன்னம் அவனுடைய நாமங்கேட்டு, மூர்த்தி அவனிருக்கும் வண்ணங்கேட்டு பின்னை அவனுடைய ஆரூர்கேட்டு பெயர்த்தும் அவனுக்கு பிச்சியானுர். அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தார். அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை அகன்றார். தன்னை மறந்தார். தன்னுமங்கெட்டார். தலைவரது தாளித் தலைப்பட்டார். இது வே தலைவியாரது நிலையாம்.

தலைவியார் துயிலெழுப்பும் பொழுது, “தோழி யர் உங்களைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறார்” என்று எழுப்பவில்லை. ‘புலர்ந்தது’ என்கின்றார். விடிந்து விட்டது என்கின்றார். தோழியர்களுடைய இருண்ட வாழ்வும் புலர்ந்து ஒளி பெற்றது. என்பது உள்ளுறைப் பொருளாகும். இன்று வரை என்னைப் பிரிந்திருந்தபடியால் இருண்டிருந்த எனது வாழ்வும் உத்தரகோச மங்கையிலே விடிந்தது என்பது பொருளாகிறது.

தூரியோதயமாவதற்கு முன்பு உள்ள காலம் பிரம முசூர்த்தமாகும். அந்த நேரத்திலே உமது இரு பாதங்களையும் பூசித்து, உமது திருவருளைப் பெற யாசிக்கின்றோம். நாம் பூசை செய்யும்போது

உம்மிடத் துண்டாகும் புன்னகையே எம்மை
வாழ்விக்கும் மருந்தாகும்.

“ பூங்கழற்கு இணைதுணை மலர் கொண்டு
ஏற்றிநின் திருமுகத்து எமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி—தொழுகோம் ”

தலைவரது திருப்பாதங்களுக்கு அவையே உவமை
யல்லால் வேறு உவமை கூறமுடியாது. ஆதலால்
இணைதுணை என்றார். பக்த கோடிகள் யாவும்
எங்கேரும் பூவிட்டு அரச்சிப்பார்களாதவினால்
பூக்கள் நிரம்பிய கழலாயிற்று. தலைவியாரது
இருதயத் தாமரையில் பூசிக்கப்படும் பொருள்
இறைவனது திருவடிகளே. அதனாலும் பூங்கழ
லாயிற்று; இதயத்துள்ள திருவடிகளுக்கு அன்பு
மலர் கொண்டு அரச்சிக்கின்றனர். அன்பு மலரால்
தலைவரைத் தொழுது ஏத்துகின்றார். எதற்காக?
அருளைச் செய்கின்ற புன்முறுவலை ஏற்றுக்
கொள்வதற்காக; இப்படியெல்லாம் உமது திரு
வடிகளைப் பெற்றுயிவதற்காக உமது திருவடிகளை
நாம் எல்லோரும் வணங்கச் சித்தமாயுள்ளோம்.
தினங்கோறும் தலைவியார் மாத்திரம்தான் தலைவ
ரது பாதங்களை வணங்கி அருள் பெற்றது
அண்டு. இன்று தோழியரும் பலர் வந்துள்ளனர்
என்பதை உணர்த்த ‘தொழுகோம்’ என்று
யன்மையிலே குறிப்பிடுகின்றார்.

முதலில் தமது அன்புரிமையில் ‘வாழ்’ முத
லாகிய பொருளே’ என்றே அழைத்த தலைவியார்,

‘சிவபெருமானே’ என்று எல் லோரூம் அழைக்கும் பாவனையில் அழைக்கின்றார். தன்னேடு மாத்திரம் கொண்ட அன்புரிமை பரந்து பட்டு யாவரிடத்தும் செறிந்த தன்மையை இச் செய்தி விளக்குகின்றது. தலைவியாரை ஆட கொண்ட இடம் திருப்பெருந் துறையாதலின் “திருப்பெருந்துறை சிவபெருமானே” என்கின்றார். அத்திருப்பெருந்துறை வயலால் சூழப்பெற்றது. வயல் இருந்ததானால் மக்கள் யாவரும் பசிப்பினி யற்று வாழ்கின்றனர். இதேபோன்று ஆத்ம பசி யெடுத்தோர்க்கும் அங்கு நல்ல விருந்துண்டு. இதனை வயல்சூழ் திருப்பெருந்துறை என்ற தொடரினால் சொல்லி வைக்கின்றார். வயலில் எப்பொழுதும் பச்சையும் தண்ணீரும் உண்டு. அதனால் தன் வயல் என்கின்றார். திருப்பெருந்துறை சிவனாரும் தன்மை நிறைந்தவர் என்பதை விளக்குகின்றனர். வயலில் தன்மை எப்பொழுதும் விட்டு நீங்கா திருத்தலினால் கமலங்கள் மலருகின்றன. பல இதழ்களையுடைய கமலங்கள் மலரும்போது பார்க்கத் தனி ஓர் ஆனந்தமாகும்; சேற்றிலே முளைத்த கமலம் எவ்வளவு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. மனச் சேற்றில் மலர்ந்த இதயத் தாமரையிலே திருப்பெருந்துறையை சிவன் விரும்பிவந்து வீற்றிருப்பான் என்பதை விளங்கவைக்கின்றார்.

“தருமத்தை விளக்கும் உயர்ந்த எருதுக் கொடியை உடையவரே! என்னை அடிமையாக

உடையவரே, எமது தலைவரே! பள்ளி எழுந்தருளு வீராக. நீர் தருமவான் என்று நினைத்தல்லவா தோழியர்கள் இவ்விடம் வந்துள்ளனர். நான் உமது அடிமைத் தொண்டினன் என்றல்லவா உம்மைக் காண வந்திருக்கின்றனர். நீர் அடியாளுக்கு மாத்திரமன்று, அவர்களுக்கும் தலைவர் என்று கருதியல்லவா வந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே”—மணிவாசகத் தலைவியரோடு சேர்ந்து நீங்களும் பள்ளியெழுச்சி பாடுங்கள்.

“போற்றி என் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற்கு இனை துனை மலர்கொண்டு
எற்றி நின் திருமுகத்து எமக்கருள் மலரும்
எழில் நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றி தழிகமலங்கள் மலருந்தன் வயல் தூழி
தீருப் பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே
எற்றுயர் கொடி உடையாய் எனை உடையாய்
எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே”

என து வாழ்வுக்குக் காரணமான பெருமானே! உனக்கு வணக்கம். இப்பொழுது பொழுது விடிந்துள்ளது. உமது தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளுக்கு ஏற்றவையான தமக்கு தாமே ஒப்பாகிய ஒப்பற்ற பூக்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்து, அதனால் திருமுகத்தில் உண்டாகும் எமக்கு அருளைச் செய்கிற அழகிய புன்முறுவலை ஏற்றுக் கொண்டு உன் திருவடிகளைத் தொழுவோம். (தொழுச் சித்தமாயிருக்கிறோம்)

சேற்றில் வளரும் இதழ்களோடு கூடிய தாமரைப் பூக்கள் மலர்கின்ற குளிர்ந்த வயல்களால் சூழப் பெற்ற திருப்பெருங்குறையில் உறைகின்ற சிவ பெருமானே! எம்பிரானே! பள்ளியெழுந்தருள் வீராக.

உன்னுடைய திருவடித் தாமரைக்கு ஏற்ற வாறு மென்மையும் இனிமையும் நறுமணமும் உடைய பூக்களைக் கொண்டு திருவடிகளை உள்ளன்போடு வணங்கி உன் திருமுகத்தை நோக்குதலும், அதில் தோன்றும் அருள் நிறைந்த புன்முறுவலில் ஈடுபட்டு வேறு பயனைக் கருதாது தொழுக் காத்திருக்கிறோம். எழுந்தருள்வீராக, என்கின்றார்.

அடியார் நகுவிலிருக்கும் அருளைப்புரியாய்

உடையாள் உன்தன் நடுவிலிருக்கும் உடையாள்
நடுவில் நீயிருத்தி

அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால்
அடியேன் உன்

அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்புரி
யாய்பொன் னம்பலத்தெழு

முடியா முதலே என்கருத்து முடியும்
வண்ணாம் முன்னின்றே.

வாதழுர்ப்பெம்மான் குதிரை வாங்கச்
சென்றார். வழியில் திருப்பெருந்துறையிலே குரு
மூர்த்தமாகக் காட்சி தந்தார். பெருமானார்,
வாவென்றழைத்து வான்கருணை செய்தார். சிவ
போதம் அழிந்து சிவமயமானார் மணிவாசகானார்.
இறைவரும் தாம் வந்த கருமம் முடித்துத் திரும்
பினார். இறைவனார் பிரிவை மணிவாசகானாரால்
தாங்க முடியவில்லை. பிரிவு நோக்கி வருந்திய
மணிவாசகானாருக்குப் பெருமானார் சிதம்பரத்தில்
முத்தி தந்தருளுவோம் என்று கூறி மறைந்தார்.
உள்ளமாகிய சித்-அம்பலத்தில் திருச்சிற்றம்பல
முடையாரை ஆவாகனம் செய்தார். அவர் நினைவு
பிடர் பிடித்து உந்த, சிதம்பரம் நோக்கி வழிக்
கொண்டார் மணிவாசகானார். வழியில் உள்ள
திருத்தலங்கள் எல்லாம் மனத்தால், வாக்கால்,

காயத்தால் வணங்கினார். குருமூர்த்தமாய் வந்து ஆண்டு கொண்ட திருக்கோலத்தையே எங்கும் கண்டார். பலப்பல இடங்களில் அழு அழுவைத்தே திருக்கோலத்தைக் காட்டி ஏர். ‘இறைவரது திருவிளையாடல் எமக்கெல்லாம் நன்மையே பயந்தது. இறைவனுரது பிரிவிற்கு ஆற்றது’ மணிபோன்ற வாசகங்களை வாரி வாரி வழங்கினார் மணிவாசகனார். பிரிந்த இறைவரை மறுபடியும் கூடுவதற்கு எத்தனை எத்தனையோ தந்திரங்களை யெல்லாம் கையாளுகின்றார். இறைவரைக் காதல் செய்தே அடைய நினைத்தார். தம்மைக் காதலி யாகக் கருதினார். இறைவரைக் காதலனாகப் பாவித்தார். என்னைத்தந்தேன். உன்னைத் தந்தனை; எனது யான் என்பது இனியேன்? என்னுயிர்க் காதலா! உன்னினாம். புன்னகையில் இன்னுயிர் குளித்து வந்தேன். என்றெல்லாம் காதல் செய்தார். தந்தது உன்தனைக் கொண்டது என்றன சங்கராயார் கொலோசதுரர் என்று அன்பில் பேரம் பேசினார். அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடமையெல்லாமுங் குன்றேயனையாய், எனை ஆட்கொண்ட போதே! கொண்டிலையோ என்று தன்னையே முழுவதும் இறைவனுக்கு ஈந்தார். பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரமானாரை நினைந்து பள்ளியெழுச்சி பாடினார். தன்னையும் ஒரு மங்கையாகப்பாவித்து, வீடுகள்தோறுமுள்ள மங்கை நல்லார்களை அழைத்து இறைவன் புகழ்பாடி நீராட அழைத்தார். குயிலை, கிளியை, வண்டைத் தூதுவிடுத-

தார். இறைவர் திருக்காட்சி கிடைக்கவில்லை. ஓரோர் இடங்களில் இறைவனுர் திருக்காட்சி கிடைத்தாலும், விட்டு நீங்காது அனுபவிக்கும் பேரி ன் பநிலை கிடைக்கவில்லையே யென்று ஏங்கினார்.

நம்பி ! நின்னைக் காதலனுகப் பல காற் பாவித்தும் நின்னைப் பெற்றுக் கொள்ளாமையின் உயிர் சுருங்கிப் போனதையேனும் கண்டிரங்கிரோ ! அன்னையகத்துள் நீரும் நின்னகத்துடன் அன்னையும் இரு வீரும் என்னகத்துள்ளும் இருப்பது உண்மையாகில் என்னை அடியார் நடுவில் இருக்கச் செய்வீராக ! நடுவிருத்தல் எனக்குத் தகாதெனக்காணில் நீரும் அடியாரும் விளையாடும் மருங்கிலேனும் வர அருள்வீராக ! என் இரப்புரை கொள்ளீராகில் என்னை நீர் ஆட்கொண்டபோது கண்டிருந்த நின்னடியார் நம்மவனுகிய இவன் அயலான் போல் இருப்பது எதற்கென வினவமாட்டாரோ ? அடியார்க்கருள் செய்தும் எனக்கு வஞ்சலை செய்ததை அறியின் உலகோர் ஏசாரோ ! அத்தகைய உலகினர் நீர் செய்தது தக்கதன்றென உரைமுடிவு செய்யாரோ ? அடியார் உவத்தலைக்கண்ட யான் மாத்திரம் உயிருடன் இருக்க முடியுமா ? அச் சாவும் நின்னை நிலைத்து அழுது ஏங்குதலால் நிகழும்; அப்படியான் அழுதுசெத்தால் உலகம் சிரிக்குமே !

— என்றெல்லாம் மணிவாசகனார் இறைவாரிடம் முறையிடுகிறார். பலவழிகளில் முயன்றும் இறை-

வணருள் கிட்டாத மணிவாசகனார் இறைவரை அடைவதற்குச் சுருக்கமானதோர் வழியைக் கண்டு கொள்ளுகின்றார்.. அதுதான் அடியார் நடுவில் இருத்தல்.

அடியார் என்பவர்கள் யார் ? “இறைவனது அடியைத் தைலதாரை போன்று இடைவிடாது சிந்திப்பவர்கள் யாரோ, அவர்களே அடியவர்” எனப்படுவர். இறைவனது அடியைத்தவிர அவர்களுக்கு உலகில் வேறு உயர்ந்த பொருள் கிடையாது. இது கருதியே வள்ளுவரும் கல்வியின் பயன் வாலறிவன் நற்றுள் தொழுதல் என்றார். திருவாசகம்பாடத்தொடங்கிய மணிவாசகனாரோ, “நமச்சிவாய வாழ்க” என ஆரம்பித்து, “நாதன் தாள் வாழ்க ” என்று அடுத்தபடி கூறுகின்றார். அடியார்களுடைய மனம் எப்பொழுதும் இறைவனடியையே சிந்தித்திருக்கும். வாய் எப்பொழுதும் இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் அல்லது இறைவன் புகழைப் பாடிக்கொண்டிருக்கும். உடம்பு இறைவன் திருக் கோயிலை வணங்கும். இறைவனடியார்களுக்குத் தொண்டு புரியும். உடம்பு முழுவதும் சிவசின்னங்களே பொலியும். உள்ளும் புறமும் சிவமணமே கமமும் ! இத்தகையோரே உண்மைச் சிவனடியாராவார்கள். இத்தகையவர்களைத்தான் இறைவன் புறம்புறம் திரிந்து ஆட்கொள்ளுகின்றான். உண்மைச் சிவனடியார்கள் ‘தான்’ என்றே ‘தமக்கு’என்றே ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். தம்மை

முழுவதும் இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விடு கின்றார்கள். அதற்குப் பதில் உபகாரமாக இறை வனும் தன்னை முழுவதும் அடியார்களிடம் ஒப்படைத்து விடுகின்றன. தன் கருணையை அடியார்கள் மூலமே வெளிப்படுத்துகின்றன. சிவமும் சக்தியும் வேறான்று. இரண்டும் ஒன்று என்பதைக் காட்டவே,

உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி

என்றார். தான் வேறு சிவம் வேறு அல்ல என்பதைக் காட்டவே,

“அடியேன் நடுவுள் இருவிரும் இருப்பதானால்” என்றார். அடியார் வேறு இறைவன் வேறு அல்ல என்பதைக் காட்டவே,

அடியேன் உன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்புரியாய் என்றார். இறைவனே, என் கருத்து எது வென்பது நீர் அறிந்ததே. வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ அல்லவா? என் கருத்து நிறைவேறும் வண்ணம் நீர் முன்னிற்க வேண்டும். “நான்” என்பது ஒன்று என்னிடம் இல்லையே; எல்லாம் நின்னை முன்வைத்தே நிகழ்கின்றன. என்கருத்து முடிவுற யான் தகுதியற்றவனுயினும் அத்தகுதி பெற நின் அடியார் கூட்டத்தோடு சேர்த்து அருள்வீராக. அடியார் கூட்டத்தோடு சேர்த்து விட்டால் யான் அத் தகுதியை நினதருளால் கெதியில் பெற்றுக் கொள்வேன். தன்னைத்

துலைமகளாகப் யாவித்து இறைவனுரைச் சேர் வதற்கு எவ்வளவோ கற்பனைகள் எல்லாம் புனைந்தார். கன வு கண்டார். கண்டகனவு நனவாவதற்கு ஏற்ற உபாயம் அடியார் நடுவுள் இருத்தல்தான் என்று இறுதியில் கண்டார். ஆதலால்தான்,

பொன்னம் பலத்துளம்

முடியாமுதலே என்கருத்து முடியும்வண்ணம் முன்னின்று அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்புரியாய்.

என்று வேண்டினார் மணிவாசகப் பெருமான்.

பெரியது யா து என்று அறிவிற் சிறந்த ஒளவைப்பிராட்டியாரை வினவியபோது அம் முதாட்டியார் “பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது” என்று தொடங்கினார். புவனம் முதலிய பெருமை வாய்ந்த பொருள்களைப் பெருமை உயர்ந்து வளரும் முறையில் வரிசையாக அடுக்கினார். இறுதியில் இறைவனையே அனைத்தினும் பெரிய தாகக் கூறி இறைவனும் தொண்டர்களுள் அடக்கமென்றும், தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லுதல் அரியதாகும். என்றும் முடித்தார். பகவானுக்கும் பக்தனுக்கும் வேறுபாடில்லை என்றார் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர். நினைப்பவர் நெஞ்சத்தையே கோயிலாகக் கொள்பவன் இறைவன். இறைவன் பிரியமாக வாழுமிடம் அன்பர்களது நெஞ்சம்! என்றும் கண்ணபிராதேந கூறுகின்றார். ஏனெனில் கோயில்களில் இறைவன்

எழுந்தருளியிருப்பது மக்களை அடியார்களாக்கி அவர்களது உள்ளங்களில் எழுந்தருளி இனிதாக வாழ்தலைக் கருத்தியே.

தமக்கு அடிமையாகும் அடியார்கட்டுத்தாம் அடிமையென்பதைப் பகவான் நமக்குப் பாகவதத் தில் அறிவிக்கின்றார். எனது பக்தனுக்கு முழுதும் அடங்கியிருத்தலின் நான் எனது வசமாயிருக்க வில்லை. எனது நெஞ்சம் சாதுக்களான பக்தர்களுக்கு முழுதும் சொந்தமாயிற்று. யானும் பக்தர்கட்குப் பிரியமாவேன். என் பக்தர்களான சாதுக்களை விட்டுத் தனியாக எனக்கு என்னிடத் திலும் இலட்சமியிடத்திலும் மிக்க பெருஞ்சிறப்பி லும் விருப்பமில்லை. ஏனெனில் யானே அவர்கட்கு உபர்ந்த கதியாகிறேன். சாதுக்கள் என் நெஞ்சமாகின்றனர். மண்வாசகரூம் அடியார் நடுவுள் இருக்க விரும்பியமை இக்காரணம் கொண்ட டேயாம்.

பால் நினைந்துரட்டுந் தாய்

தாய் பொறுமை வடிவம்; தியாகத்தின் சின்னம், பூதேவி, பொறுமைக்கரசி “அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போல” என வள்ளுவரின் உவமைக்கு இலக்கியமாக அமைந்தவள். பூதேவி யின் மடியிலிருந்தே தாய் உற்பத்தியானான். பலவிதத்திலும் தொந்தரவு கொடுக்கும் ஒரு ஜீவனை, ஒரு தினமல்ல, இரண்டு தினமல்ல, பல நூறு தினங்கள் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காக்க எவ்வளவோ பொறுமை, எவ்வளவோ கருணை வேண்டும்.

இத்தகைய தாய்மார்களிலும் பலவிதமுடையாரைப் பாரினில் காண்கின்றோம். குழந்தை நித்திரை தெளிந்து அழுகின்றது. தாயைக் காணவில்லை. சமையலறை தேடிக் குழந்தை செல்லுகின்றது. தாய் அங்கே அடுப்பு நெருப்போடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாயைக் கண்டதும் குழந்தை வீறிறிட்டமுகின்றது. தாய்க்கு அடுப்பு நெருப்பின்மீது, காலையில் கணவன்மீது ஏற்பட்ட கோபங்கள் குழந்தை மீது திரும்புகின்றன. குழந்தையின் அழுகை தாய்க்குக் கொழுந்து விட்டெரிகின்ற நெருப்பில் நெய்வார் தாற் போல் அமைந்துவிடுகின்றது. குழந்தையை இழுத்து இரண்டு குத்துக்கள் குத்தி அதன்பின் பாலுாட்டுகிறார்கள் ஒரு தாய்.

உனக்கு எந்த நேரமும் பசியும் அழுகையும் தானு என்று வைது, அதன்பின் பாலூட்டுகிறுள் இன்னெரு தாய். குழந்தை நித்திரை தெளிந்ததும் அழுகைச் சத்தம் கேட்கிறது. குழந்தையின் அழுகை ஒலி தாயின் காதில் விழுந்ததும் செய்த கருமங்கள் எல்லாவற்றையும் அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடி வந்து, என் கண்ணே, எழும்பி விட்டாயா? பசித்துவிட்டதாடா? என் று கொஞ்சிக் குலாவிப் பாலூட்டுகிறுள் வேறொரு தாய். மணி பன்னிரண்டு அடிக்கிறது, என் குழந்தைக்குப் பசிக்கப் போகிறதே என நித்திரையாகக் கிடக்கும் குழந்தையினருகிற் சென்று அவனுக்கு முத்தமிட்டு மெல்லவாக அவனைத் தடவி நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிப் பாலூட்டுகிறுள் பிறிதொரு தாய். இப்படி நால்வகைத் தாய் தாய்மாரைக் காண்கின்றேம் எமது வாழ்க்கையில்.

மகான்கள் எல்லோரும் இறைவனை தாயாகவே போற்றியிருக்கின்றார்கள்.

“தாயாகித் தந்தையுமாய்த் தாங்குகின்ற தெய்வம்” என்கின்றார் வள்ளார்.

“தாயினும் நல்ல தலைவரென்றழியார் தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்.”

என்கின்றார் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்.

“எந்தாயு மெனக்கருள் தந்தையும் நீ”

என்கின்றார் அருணகிரியார்.

தாயே, நீ தீணபங்கு, அடித்தது ஒருகரமானால், அஜைத்தது உனது இருகரம் தாயே! அஜைத்த அந்தத் திருக்கரங்களிலே தான் இன்றளவும் நான் தலை சாய்த்து ஆறுதல் பெருகிறேன்..

“என்னருமைத் தாயே, உன் பாதாரவிந்தங்களின் உண்மையான பக்தியை எனக்கு அளித் தான் வேறெற்றதுவும் வேண்டேன். என்னிடமுள்ள யாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, உன் பாதகமலங்களில் திடமான பக்தியை மட்டும் எனக்கருள் வாயாக!”

—என்கின்றூர் வேறெற்ற பெரியார்.

“தாயே, ஆபத்து வந்தால் உன்னை நினைக்க ஆரம்பிக்கின்றேன். இதை என் துர்க்குண்மாய்க் கொள்ளாதே. கருணைக் கடவின் நாயகியே, பசி, தாகக் கொடுமையினால் வருந்தினால் தாயை நினைப்பது சகசமேயன்றே!”

என்கின்றூர் பிறிதெர்ரு பெரியார்.

“கெட்ட மகன் பிறக்கலாம்—கொடிய தாய் இல்லை அல்லவா?” என்று திருவாய் மலர்க்கிழர் ஸ்ரீ சங்கரர்.

“அன்னே, உன்னையல்லால் இனியாறை நினைக்கேனே.” என்று துதிக்கிழர் ஸ்ரீ சந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்.

“எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி” என்று புலம்பிப் பெருமுச்செறிகின்றூர்கள் பட்டினத்தடிகள்.

பிறந்தது தாய் வயிற்றில்; வளர்ந்தது தாய் மடியில்; மறைவதும் தாய் மார்பிலே தான். மகரிஷி தாயுமானவருக்கு உறையூர்ச் சோழன் பொன்னைடை போர்த்து மகிழ்கின்றான். அதைச் சுவாமிகள் மழைக் குளிர்கால் நடந்தி ஒடுங்கு கின்ற புலைச்சி ஒருத்திக்கு அளிக்கின்றார். அரசன் கோபித்துக் கேட்ட காலத்தில் சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்ததென்ன?

புலைச்சிக்கு அளிக்கவில்லை; தாய் அகிலாண் டேஸ்வரிக்குச் சமர்ப்பித்தேன். உலகம் கண்டது புலைச்சி! அவர் தாயின் திரு உருவம்—“தாயை வணங்கு” என்று உபநிடதும் சொல் கிறது. “தந்தை தாய்ப் பேண்” என்று நீதி நூல் மொழிகிறது.

மாணிக்க வாசகப் பெருந்தகை இறைவனேடு ஊடாடிக் குதூகவித்து அவர் அன்பை நேருக்கு நேராக அநுபவித்தவர். கண்ணப்பஞுப்பதோர் அன்பின்மை” என்று தமது எளிமையைத் தெரிவித்தவர். இறைவன் அன்பிற்கு உவமை தேடினார். தாய் தான் அகப்பட்டாள். அதிலும் சிறந்த உவமையைத் தேட முடியாதல்லவா? அதுவும் “பால் நினைந்தூட்டும் தாய்” தான் சிறப் புடையவன். குழந்தை தன் பசியைத் தான் உணராத காலத்தும் தாய் குழந்தையின் பசியைத் தன் பசியாக உணர்ந்து தீர்க்கின்றான் அல்லவா? ஆதலால் பால் நினைந்தூட்டும் தாய் அன்பின்,

சிகரமாகிறுன். அத்தகையதாயினும் பரிவடைய வன் இறைவன். அடியார் தமக்குரிய குறைகளை உணர்ந்து வேண்டத் தொடங்கு முன்னமே அவற்றை அறிந்து நீக்க முயல்வான். “வேண்டத் தக்கதை அறிவோனும், வேண்ட முழுதும் தருவோனும் இறைவனேயன்றே? சில குழந்தைகள் விளையாட்டு விருப்பில் தம் பசியை மறத்தல் போல, அடியார்களிற் சிலர் தமது குறையை நன்குணர்ந்து ஆற்றுது இரக்கவும் மறப்பர். வேறு விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாட்டால் அடியார்கள் மறக்கினும், இறைவன் அதனை மறவாது நினைந்து செய்யத் தக்கதைச் செய்வான். உலகத்தாய் குழந்தையின் உடல் கொள்ளும் அளவிற்கு ஊட்டுகின்றன. இறைவன் மெய்யடியார்களின் உயிர் நலத்தை உண்ணின்று நோக்கியறிந்து அவர்க்கு வேண்டியபோது வேண்டிய அளவிற்கு மறவாது ஞானப்பால் ஊட்டுகின்றன. இதையே மணிவாசகர் கருத்துட்ட கொண்டு;

“பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து” என்று அருளினார். இன்னும் உலகத் தாய் அவ்வங் நேரத்தே தான் குழந்தையை நினைவுறுவாள்; பிற நேரங்களில் அதை விடுத்துத் தான் வேலையில் முனைந்திருப்பாள். இறைவனே அவ்வாருசிய நினைப்பு மறப்பின்றி ஒரே தன்மைத் தாய் அன்பினைப் பொழிந்தவாறிருப்பன்.

உலகத்தாய் தன் மகன் உத்தமன் என உலகோரால் போற்றப்படும்போது என்ற பொழுதிலும் பெரிதுவக்கின்றன். அதேபோல் அவனை ஒரு பாவி என்னும்போது, “நின்னையும் இப்பாவி பெற நேர்ந்ததே” என்று மனம் வெதும்பிப் புலம்புகின்றன். ஆனால் இறைவனே, எமது பொல்லாவினையையும், தன்னை நினைந்து “கசிங்குள்ளஞ்சிருகும் நலம்” சற்றும் இல்லாத தன்மையையும், “விலங்கு மனத்தை”யும் நன்கறிந்திருங்கும் குற்றங்களையே குணமாகக் கொண்டு அருள்புரியும் மேன்மையான தயை யுடையனுயினன். இதை நினைந்து “நீ பாவியே னுடைய” என்றார்.

தாய் தனது பரிவால் ஒரு பாவமும் அறியாத குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டுகிறார்கள். அந்தப் பால் ஊனைப் பெருக்கி, ஞான ஒளியைக் குறைத்து அழியும் ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. ஆனால் இறைவனே என்னைப் பாவியேன் என்று அறிக்கும் தம் பரிவால் சிவாநந்தப்பால் ஊட்டுகின்றன். அந்தப் பால் ஊனையை உருக்கி உள்ள ஒளியைப் பெருக்கி, அழிவற்ற ஆனந்தம் சொரி கின்றது. தாய்மார் ஊட்டும் பால் சேய்க்கு உணவாவதன்றி ஞானப் பாலைப் போல் வெறி யளிக்கும் தேங்காது. தாய், பாலைக் குழந்தைக்குச் சிறிது சிறிதாக ஊட்டுவாள். இறைவனுகிய தாயோ தனது ஞானப் பாலைச் சொரிவாள்.

அதிலே ஞானச்சேய் முழ்கினும் அதனால் அச் சேய்க்கு ஆபத்து இல்லை. ஞானப் பாலில் முழ்கி விடுவோனும் இறக்காது பிறப்பிறப்பற்ற பேரின்ப வாழ்வையே அடைவான். குழந்தையின் வாய்ப்பட்டாலோ, நிதி தாய் பால் சரக்கமாட்டாள். ஆனால் இறைவனே பிறரை எதிர்பாராது தனது அருளால் ஞானப் பாலீச் சொரிவான். இதனையே சுவாமிகள்,

“ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தமாய தேனினைச் சொரிந்து ”

என்று அருளிச் சென்றார்.

தான் செல்லும் இடங்கோறும் தாய் தன் குழந்தையை எடுத்துத்திரிவான். இறைவனே தமது அடியார் பின் திரிபவன். சுந்தரர்க்காகப் பரவையிடம் தூது நடங்கவனல்லவா? அடியார் நினைத்ததை அவர்பின்னே சென்று நிறைவேற்றி வைப்பவன். குழந்தை முதன்முதல் எழுந்து நின்று தளர்ந்தைகற்கும் போது தாய் குழந்தை அறியாமலே தன்னிருக்கைகளையும் பின்னேகொண்டு சென்று தாங்குகின்றார். அவ்வண்ணமே இறைவனும் “புறம்புறம்திரிந்து ” அடியார்க்கருள் புரிகின்றார்.

“ ஊனே உடையே பொருளே என்று உருகி
மனது தடுமாறி வீணே துயரத்தழுந்து கின்றேன்
என்று வள்ளலார் வாய் விட்டுரைக்கின்றார்
மணிவாசகப் பெருந்தகையும் வெகு காலம்

உண்மைப்பொருள் எது வென்று தெரியாது மயங்கியவர், தம்மைப்புறம் புறம் நாடித்திரிந்த செல்வம் இறைவன் என்பதை உணர்ந்தார். அவன் பரிந்துரட்டிய ஞானப்பாலால் அவனைத் தம் உயிரினும் இனிய மதிப்பரிய அழிவற்ற பெருஞ்செல்வமெனக் கண்ட நாள் வந்தடைந்தது. ஆதலால் செல்வமே சிவபெருமானே ” என்று வாய் விட்டுரைக்கலானார்.

அடிகளார் இறைவனை உணராதிருந்த நாள் எல்லாம் இறைவன் அடிகளார் பின்னே திரிந் தான். சிந்தை தனித்தெளிவித்துச் சிவமாய தன்மையை அடிகளாருக்கு இறைவன் அளித்த உடனே அடிகளாரே இறைவன் பின்னே திரியத் தொடங்கி விட்டார். இறைவன் அடிகளைத் தொடர்ந்து அடிகள் திரிந்த இடமெல்லாம் அன்பால் பின் சென்ற நாளெல்லாம் ஒழிய அடிகள் இறைவனைப்பின் தொடரும் நாள் வந்தது. முன்பு இறைவன் அடிகளாரைத் தமது வலைக் குட்படுத்த முயன்றபோதெல்லாம் அடிகளார் அவ்வலைக்குள் அகப்படாது தப்பியது முண்டு. ஆனால், அடிகளாரோ இப்போ இறைவனை அறிந்தார். இறுகப்பிடித்துக்கொண்டார். உன் அருளால் உனை உணர்ந்ததும் யான் உனைத் தொடரலானேன். சிக்கெனப்பிடித்தேன். முன்பு ஒரு முறை நீ எனக்குக் காட்டியருளிய போது உன்னைப் பிடித்தேனுயினும் நமுவ விட்டேன். இப்போது உன்னை நமுவவிடாது

உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன். உறுதியாகப் பற்றியபின் உனக்கு உவந்த இடமாகிய என்மனத்தே நிலையாக அமர்ந்தருளால் வேண்டும் என்கிறூர். இறைவன் நினைப்பவர்மனம் கோயிலாகக்கொண்டவன் அல்லவா? இறைவனைப் பிடிப்பதிலுள்ள அருமையை உணர்ந்த அடிகள் இனி இறைவனை எழுந்தருள விடுவாரோ? ஆதலின் இறைவன் மனமகிழ்ந்து அடிகளது மனதிடளிந்து அமர்ந்தருளுவதே முறை.

தாய் விளையாட்டாக ஒளிந்து நிற்கும்போது குழங்கதை அவள் இருப்பிடத்தை அறிந்து அம்மா! கண்டேன்! தண்டேன்! விடமாட்டேன்! என்று அவள் உடையை இறுகப்பற்றிக்கொண்டு ஒன்றி நிற்குமாறு போல சுவாமிகளும் பிரிந்து இறைவனைப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு

யான் உனைத்தொடர்ந்து சிக்கெனப்பிடித்
தேன் எங்கெழுந்தருளுவதினியே

என் கிண்ணர். பால் நினைந்தூட்டும் தாயினும் சாலப்பரிவுடைய இறைவன் தன்னைப்பிடித்த வகையையும் தான் இறைவனைப்பிடித்த வகையை யும் மணிவாசகர் இத்திரு வாசகத்திலே காட்டுகின்றூர். இப்போது படியுங்கள்.

பால் நினைந்தூட்டும் தாயினுஞ் சாலப்
பரிந்துந் பாவியே னுடைய
ஊனினை உருக்கி உள்ளோளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறந்திரிந்த
செல்வமே சிவ பெருமானே
யான் உனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

ஈதே எம்தோழி பரிசு

“மாதங்களுக்குள் நான் மார்கழியாக இருக்கின்றேன்” எனக் கண்ணபிரான் பகவத்கீதையிலே கூறியிருக்கின்றார். மார்கழி மாதத்தைத் தேவர் மாதமாகக் கொண்டாடி வந்தனர் நம் முன் ஞேர். இன்றும் அது கைக்கொள்ளப்பெற்று வருகின்றது.

நாட்டுக்கும் தமக்கும் நலம் செய்யவேண்டிக் கண்ணியர்கள் காத்தியாயனி தேவியைக் குறித்து மார்கழி மாதம் முழுவதும் நோன்பு நோற்றல் வழக்கம். மார்கழிமாதம் முப்பத்தொரு நாட்களும் வீட்டு முற்றங்கள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே அழகிய கோலங்களுடன் விளங்குவதைச் சமயப் பண்பாடு பெற்ற குடும்பங்களில் இன்றும் காணலாம். கண்ணியர்கள் வைகறையில் துயிலெழுந்து, தோழியர்களையும் துயிலெழுப்பி, ஆண்டவர் புகழ்பாடி நீராடச் செல்லுதல் மரபு. இதனைக் கண்ணுற்றார், மணிவாசகப் பெருந்தகை; எம்மையெல்லாம் கருத்திருத்தி அழகிய திருவாசகங்களாக திருவெம்பாவையை அருளிச் செய்தார். சிற்சில ஊர்களிலே மார்கழி மாதப் பஜனைக் கோஷ்டியார் மாதத்திற்கும் ஏதோ, பண்டுதொட்டு வந்த முறையென்று எண்ணி விடியற்காலையில் எழுந்து பஜனை செய்கின்றனர். திருவெம்பாவைப் பாடல்களை இன்றும் சிலர் கோயிலிலே சென்று

சில பாடல்களைப் பத்து நாட்கள் மாத்திரம் படித்துத் திரும்புகின்றனர். மணிவாசகர் காலம் திரும்பிவர வேண்டும் என்பது எமது அவாசினிமாவுக்குத் தோழியரைக் கூட்டிச் செல்லும் வழக்கம் மாறி, மார்கழி மாதப் பஜனைக்குத் தோழியரைக் கூட்டிச் செல்லும் வழக்கம் வர வேண்டும். அதைக்கருதியே திருவெம்பாவையில் முதலாவது பாடலை எடுத்து இங்கு சொல்லுகின் ஹென். வைஷ்ணவர்களும் இதே கருத்தில் மார்கழி மாதத்தில் திருப்பாவை பாடுதல் மரபு. ஆதலால் இக்கருத்து இந்துக்கள் உள்ளத்தில் பண்டுதொட்டு ஊறிய பண்பாடாகும்.

அதிகாலை நான்கு மணியிருக்கும். சில கண்ணியர்கள் வீதிவழியே அவன் புகழ்பாடிக்கொண்டு செல்கின்றனர். எதிரே ஒரு தோழியின் வீடு தென்படுகின்றது. வீட்டுவாசலில் கூடிநின்று ஆண்டவனை நாம பஜனை செய்கின்றனர். அத் தோழியோ நேற்றைய தினம் சொன்னான். “நாளைக்கு நானே வந்து உங்களை எல்லாம் எழுப்பவேன்” என்று. இன்று எழும்பியபாடாக இல்லை. சிறு கோபமும் வருகின்றது, வெளியேநின்ற வண்ணமே கேட்கின்றார்கள்.

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடம் கண் மாதே வளருதியோ?”

எதற்கு ஆதியுண்டோ? அதற்கு அந்தமும் உண்டு.

“ நானிலம் யாவும் ஓர் நாடகசாலையே
 ஆண்பேண அணைவரும் அதீல் கடிப்பவர்தாம்.
 மறைவும் தோற்றுமும் மற்றவர்க்கிங்குள் ”

என்கின்றார் சேக்ஸ்பியர்: உலகில் தோன்றின மறையும்; மறைந்தன தோன்றும். இறைவன் ஒருவனே சாட்சி மாத்திரமாக நிற்பவன். ஆதியும் அந்தமும் இல்லா இறைவன் எப்படி இருப்பான் என்று கேட்டால், அவன் அரும்பெருஞ்சோதி யாக நிற்பவன். அவன் அருவாகவும் உள்ளவன். யார் யார் எப்படி வந்தனை செய்கின்றனரோ அப்படியாங்கே நிற்பவன். “யாதொரு தெய்வங் கொண்டூர், அத்தெய்வமாகி யாங்கே மாதொரு பாகனூர் தாம் வருவர்” “தென்னாட்டைய சிவனே போற்றி, என்னாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்ற பகுதிகள் சிந்தித்ததற்குரியவை. இப்படிப் பட்ட இறைவனை யாம் பாட நீ கேட்டுக்கொண் டிருந்தும் நித்திரை கொள்கிறுயோ? உலகில் ஒருவனுக்கு எது முக்கியமோ? அதைப் பெற நினைத்தால் நித்திரையே வருவதில்லை. நித்திரை வந்தாலும் ஒரு சிறு சத்தம் கேட்டவுடன் துடிதுடி தத்துவமிகு எழுந்துவிடுவான். நித்திரையால் மயங்கிய போதிலும் உணர்ச்சி வந்தவுடன் முதலில் நிற்பது அக்கருமமே. இறைவனை நினைப்பதிலும், பார்க்க, இறைவன் புகழ் பாடுவதிலும் பார்க்க, இறைவனை வணங்குவதிலும் பார்க்க, ஒருவனுக்கு என்னதான் உயர்ந்த தொழிலுண்டு? “அவன் புகழ் நாம் பாட நீ கேட்டுக் கொண்டிருங்-

தும் தூங்குதலில் என்ன கருத்துத்தான் அமைங் துள்ள து ?” என்கின்றார்கள் தோழியர்கள்.

“தோழியே, உன து கண் களோ வாள் போன்று கூர்மையானவையும் அகன் றவையுமல்லாவா ?” —இந்த இலட்சணங்களைத் தூக்கத்திலிருக்கும் பெண்ணின் கண் களில் பார்க்க முடியாது. தூக்கத்திலிருக்கும் தோழியை விழிக்கச் செய் வதற்காகவேதான் “வாள் தடங்கண் மாதே” என்று விளித்தனர்.

இவ்வளவு ரெமாகியும் தோழி துயிலெழுந்த தாகத் தெரியவில்லையே. தோழியின் காதுகள் மேல் சந்தேகம் வந்துவிட்டது கண்ணியர்களுக்கு. நின் செவிகள் இரும்பாற் செய்தனவோ? ஆண்ட வன் புகழ் கேட்டும் நின் செவிக்கு உணர்ச்சி வரவில்லையே. ‘வன் செவியோ நின் செவிதான்’ என்று அவள் செவியின்மீது குற்றத்தை ஏற்றி விட்டனர் கண்ணியர்கள்.

கதவில் ஒரு சிறுதுவாரம். அத்துவாரத்தி னாடே பார்க்கின்றார்கள் பெண்ணெண்ணார்த்தி. அவள் கண்ட காட்சி அவளையே திகைக்க வைத்து விடு கின்றது. தோழியைப் படுக்கையில் காணவில்லை. நிலத்திலே பூரண்டு கிடக்கிறார்கள். தோழிக்குத் தரான் விழுந்து கிடப்பதே தெரியவில்லை. இப்படியெல்லாம் விம்மி விம்மி அழவேண்டிய காரணம் தான் யாது? ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதியாம் மாதேவனது நீண்ட வீரக்கழில்

யணிந்ததிருவடிகளை கண்ணியர்கள் தெருவீதியில் வரும்போதே துதித்த ஒசை வீட்டிற்குள் சென்று காதில் விழுந்ததும் தன் நினைவிழுந்தாள். தன்னை மறந்தாள். தன்னும் கெட்டாள். தலைபட்டாள், நங்கை தலைவன் தாள். இமைப் பொழுதும் தன் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாளை நினைத்தும் அதே மயமாகி விட்டாள். பூம்பள்ளியினின்று புரண் டதோ? அன்றி நிலத்தில் விழுந்ததோ? வெளியே நிற்கும் கண்ணியர்கள் காத்துநிற்பதோ அறியாள் இவ்வளவு நிலையையும் கதவுத் துவாரத்தினாடே பார்த்தறிந்த பெண் யூகித்துணர்ந்தாள். “ஈதே என்தோழி பரிசு” என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினால் இச் செய்தியை மணிவீசகப் பெருமான் அருளிய விதத்தில் பாருங்கள்.

ஆதீயும் அந்தழும் இல்லா அரும்பெருஞ்

சோதியையாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ ஸின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்:
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மி விம்மி மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் ஸின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடங்தாள் என்னே என்னே
ஈதே எம்தோழி பரிசு எல்லூர் எம்பாவாய்;

முதலும் முடிவும் இல்லாத, அரிய பெரிய ஒளி உருவனுண சிவபிரானை நாங்கள் புகழ்ந்து பாடு வதைக் கேட்கும் வாள்போன்றதும் அகன்றது மான கண்களையுடைய பெண்ணே! நீ உறங்கு கின்றுயோ? அல்லது உன் காதுகள், மிக வலி யனவோ? அன்றிச் செவிடானவையோ? கதவின்

துவாரத்துள் பெண்ணென்றுத்தி பார்க்கின்றுள்]
மகாதேவனுடைய நீண்ட வீரக்கழல்களை அணிந்த
திருவடிகளைப் பக்தர்கள் தெருவில் துதித்த துதி
களின் ஒசை தோழியின் வீட்டிற்குள் போய்க்
காதில் வீழ்ந்ததும் ஏங்கி அழுது, தன்னை மறந்து
ழும் பள்ளியினின்று புரண்டு இப்படியானதொரு
பொருளும் ஆகாமல் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கின்றுள்,
என்ன ஆச்சரியம் இதுவே எங்கள் தோழியின்
இயல்பு.

என்ன குறையும் இலோம்

குறைவிலா நிறைவுடையவன் ஆண்டவன் ஒருவனே. உலகில் உடம்பெடுத்த உயிர்கள் யாவும் யாதேனுமோர் குறையுடனே இருப்பதைக் காணலாம். வீடு நிறைந்த பொருள்; தோட்டம் நிறைந்த பயிர்; தொழில் நிறைத்த வேலையாளர்; இவ்வளவும் இருந்து என்ன பயன்? ஒரு நேரச் சாப்பாடுதானும் ஆனந்தமாகச் சாப்பிட்டு இன்ப மனுபவிக்க முடியாதவயிற்றுவலி. கண்ணிறைந்த மஜைவு; வீடு நிறைந்த குழந்தைகள் இருந்தும் என்னபயன்? இவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொருள் இல்லை. எல்லாவித வசதியுண்டு. மாதா மாதம் ஆயிரக் கணக்கில் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. ‘இருப்பது போதாது’ என்றேர் மனக்குறை. உலக ஆசை எல்லாம் துறந்தவ னுக்கு ஆண்டவளை அடையவில்லையே என்றேர் மனக்குறை! மண்ணுசையைத் துறந்தவர் களைப் பார்க்கிறேம். ஆனால் புகழுத் துறப்ப தென்பது மிகக் கடினம். ஒருவன் எனக்குப் புகழ்வேண்டாம் என்று சொல்லும்போதே அவனிடம் இருபங்கு புகழ்வந்து சேர்க்கு விடு கின்றது. ஒருவன் தன்னை மண்ணுசை யற்றவ ஞக்கும் போதே பல மடங்கு புகழ் வீடுதேடு வந்தடைகின்றது. ஒருவன் எதை உண்மையான உள்ளத்துடன் துறக்கிறுகே அது பல மடங்கு

புகமுடன் இவனைத்தேடி வந்தடைகின்றது. இத்தருணத்திலே தான் மனிதன் சோதிக்கப்படுகின்றன. சோதனையிலே தவறியும் விடுகிறன்.

பின்ம் சுடுகின்ற தடி என்பது ஒன்று உண்டு. பின்ம் எரியும் வரை அதனால் புரட்டிப் புரட்டி எரிப்பார்கள். கடைசியாக அதுவும் அதே அக்கிளிக்கு இரையாகி விடுகின்றது. இதேபோல மனிதன் குறையற்று வாழ்வதற்கும் ஒருவழி உண்டு. இவனது ஆசைகளையெல்லாம் இறைவன் பால் திருப்பிவிடவேண்டும். கண் அழகானதைப் பார்க்க விரும்புகிறது. இங்கேவா கோயிலில் ஆண்டவனை எவ்வளவு அழுகு படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். இயற்கை எவ்வளவு வர்ண ஜாலங்களைக் குழைத்துப் பூசியிருக்கின்றது. என்று ஆண்டவனேருடு சம்பந்தப்பட்ட பொருட்களிலே கண்ணின் ஆசையைத் திருப்பிவிடவேண்டியது. காது தகுதியற்ற பாடல்களைக் கேட்க விரும்புகிறது. இங்கேவா ஆண்டவன் திருக்கோயிலுக்குச்சென்று அவன் திருப்புகழை ஆனந்தமாகக் கேட்போம் என்று அங்கு அழைத்துச்செல்ல வேண்டியது. இப்படியே ஒவ்வொரு புலனுக்குரிய ஆசையும் ஆண்டவனேருடு சம்பந்தப்படுகிறபோது கடைசியாக ஆசைகள் எல்லாம் அழிந்து ஆண்டவனுடைய எண்ணம் ஒன்றே மீந்திருக்கும். இதற்காகத்தான் நம் முன்னேர் கோயில்களைக்கட்டி ஆண்டவனுக்குத் திருவிழா எடுத்தார்கள்.

“ உன்னைச் சிங்காரித்து உன்னழகைப் பாராமல்
என்னைச் சிங்காரித்து இருந்தேன் பாராபாரமே.”

என்று பாடுகின்றார் தாயுமானார்.

மார்கழி மாதத்து வைகறைப் போதிலே ஆண்ட வன் புகழ்பாடிச்செல்லுகின்றனர். மங்கைநல்லார். ஒரு கூட்டம்பக்கத்து வீட்டுத் தோழியரையும் துயிலெழுப்பி நீராட அழைத்துச்சென்று ஆண்ட வன் திருக்கோயிலிலே வேண்டுதல் புரிகின்றனர். எம்பெருமானே, உலகத்து மக்கள் எவரையும் குறையிலாது நாம் காணவில்லை. உட்மோடு நாம் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டமையினால் குறையிலாது வாழ விரும்புகிறோம். அதனை நீர் எமக்கு அருளுவீராக.

இன்று உலகில் ஒரு மோகம் தொடங்கி யுள்ளது. அது பழமைமோகம். தமது பழமையை அறிவதற்கு நிலத்திலே ஆயிரக் கணக்கான அடிகள் தோண்டுகின்றனர். பாழையிலே சாதி யிலே, நாகரீகத்திலே பழமையைப் போற்றுகின்றனர். பழம்பெருமை சூறி மகிழும் மக்கள் நம் முன்னேர் காட்டிவைத்த அறவழியைக் கை விட்டு விடுகின்றனர். சாற்றினைக் கைவிட்டுச் சக்கைக்காகச் சண்டையிடுகின்றனர். உலகில் எனது சாதி பழமையானது. எனது பாழை பழமையானது; எனது சமயம்; பழமையானது என்று தர்க்கமிடும் மனிதன்தான் கூறும் பழமைக்கும் பழமையாக ஒன்று இருப்பதை

மறந்து விடுகிறஞ். ஒரு வஜன அழைத்து உன் அப்பா யார் என்றால் உடனே சொல்லுவான். அப்பாவின் அப்பா என்றால் கொளுச் சோசித்துச் சொல்லுவான். அவருடைய அப்பா என்றால் தெரியவே தெரியாது. உன்னுடைய அப்பா என்றால் தெரியவே தெரியாது உன் னுடைய நூரூவது முந்திய தலைமுறையைச் சிந்தித்துப்பார் என்றால் மனதால் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை அவனுல்.

சீனத்திலுள்ள ஒருவன் தனது நூரூவது தலை முறையை ஆய்ந்து, தனது பழமை எங்கிருந்து ஆரம்பமானது என ஆராய்கின்றுன் என வைத்துக் கொள்வோம். இந்தியனும் அப்படியே ஆராய்கின்றுன் என வைத்துக் கொள்வோம். பல பல தேசங்களிலிருந்தும் ஆராய்ச்சி வந்தாலும் அவர்கள் ஆராய்ச்சி எல்லாம் ஒரு புள்ளியில் வந்து சந்திக்கின்றன. அந்த இடந்தான் ஆண்டவன். அந்த இடத்திற்கு வந்த உடனே அவர்களுக்கு அப்பாற் செல்லமுடிவதில்லை. ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு சாதியும் ஒவ்வொரு பாழையும் தாம் கண்ட பழமையான பொருள் இறைவன் என்ற முடிவுக்கே வந்துள்ளன. இந்த உண்மையை மக்கள் நாவாற் பேசுகின்றார்களோ தவிர உள்ளூர் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணர்ந்திருந்தால் இன்றைய மொழிச்சண்டை, சமயச்சண்டை, சாதிச்சண்டைகளுக்கு இடமே பில்லை. இறைவனை மத்தியாக வைத்துக்-

கொண்டே உலகம் ஒரே குடும்பமாக அமைய வேண்டி உள்ளது. ஆகவே பழைம் மோகன் கொண்டோர் ஆய்ந்து கண்ட ஒரே ஒரு முடிவு.

“முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருள் ஆண்டவன்” என்பதே.

புதுமையில் மோகன் கொண்டோர் பலரைக் கண்ணத் தாண்கிறோம். புதுமை என்று சொல்லிக் கொண்டு மிருகங்களிலும் கேடான் வாழ்க்கை நடத்தும் மக்களையும் காண்கின்றோம். இந்த அநாகரிக ஒழுக்கங்களுக்கு நாகரிகம் என்றும் பெயரிட்டுத் தமது கட்சிக்கு ஆள் சேர்க் கின்றனர். இன்றைய பள்ளி மாணவனிடம் மிகப் பிந்தியபுதுமை என்ன வென்றால் அனு என்பான். பழமையான மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடும் போது கற்காலம், செம்புக்காலம், வெண்கலக்காலம், இரும்புக்காலம் எனக்குறிப் பிடுவது போல இக்காலம் அனுயுகம் என்பார். இன்று அனுவாய் இருக்கும் புதுமை நாளை பழமையாகின்றது. புதுமை என்று சொல்வது அவன் ஆராய்ந்து கண்டு பிடித்த நாளுக்குத்தான் பொருந்தும். அடுத்த புதுமை வந்ததும் இது பழமையாகின்றது. கல்லீல ஆயுதமாக உபயோகித்து மனி தன் புதிய கற்காலத்திலும் வாழ்ந்துள்ளான். அன்று அது அவனுக்குப் புதுமையாய் இருந்தது; இன்று அனுயுகம்; பழமையாகிறது. புதுமைக்குப் புதுமை எது என்று

ஆராய்ந்தால் அதற்கும் அந்த ஆண்டவனுடைய பெயரே முன் வந்து நிற்கின்றது.

ஆண்டவன் புகழை ஏத்த வந்த பெண்கள் ஆண்டவனை உலகிலே “வேறு ஒருவரும் தம்மை விஞ்சிவாழ்த்தாத வகையில் வாழ்த்த வேண்டும் என்று யோசித்தார்கள். மிகச் சுருக்கமான இரண்டு வார்த்தைகளிலே அடக்கி விட்டார்கள். அவைதான் பழமை, புதுமை என்பன. பழமை, புதுமை என்றால் கருத்துத் தெளிவாகவில்லை அவர்கள் வாழ்த்திய வகையே நீங்களும் வாழ்த்துங்கள்.

“முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே”

முந்தியதாகிய பழம் பொருளுக்கும் முந்தியதாகிய பழம் பொருளே, பின்னையதாகிய, புதுப் பொருளுக்கும் மறு படி யும் அப்படிப்பட்ட புதியவனே ! என்பது பொருள். இதனையே இன்னொருவர்

“முன்னீலும் முன்னவன் பின்னீலும் பின்னவன்”
என்கின்றார்.

பழமைக்குப் பழமையாகவும் புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் உள்ள எம் இறைவரே எமக்கு உண்டான சிறப்பு உடம்மை இறைவராகப் பெற்றதினால்லவா ? கம்பர் ஓரிடத்திலே சொல்லுகின்றார்; சீதை அணிகலன்களால் அழகு

பெறவில்லையாம் “அணிகலன்கள் சீதையைச் சேர்ந்தமையமல் அழகு பெற்றனவாம்” இன்று வார்தாவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் திரு. அரியநாயகம் அவர்கள் ஒரு இலங்கையர். அவர் அமெரிக்கா சென்றபோது நான் காந்தி பிறந்த ஊரிலிருந்து வந்தவன் என உரிமை கொண்டாடினார். அதேபோல் நாமும் எம்மை அறிமுகம் செய்யும்போது பிரபஸ்யமான ஒருவர் பெயரைக் கூறி அவருடைய உறவினர் என்று எம்மை யெல்லாம் அறிமுகம் செய்து கொள்வோம். இதையே அப்பெண்கள் சொல்லி வியக்கின்றார்கள்.

“உன்னைப் பிரானுகப் பெற்ற உன் சீடியோம் ”

உன்னை இறைவனுகப் பெற்ற உன்னுடைய சிறப்பையுடைய அடியோம் என்கின்றார்.

மனிதன் எதற்குப் பணியவேண்டுமோ அதற்குப் பணி வதி ல்லை. அரைக்காசுக்காக ஆயிரம் பேரையேனும் அலுப்பின்றிப் போய்ப் பார்ப்பான். நல்லாரைக் காண்பது நன்று என ஓர்ந்தானில்லை. அவரோடு இணங்கி இருப்பது நன்று எனவும் ஓர்ந்தானில்லை. பொய்மையாளரைப் பாடாதே” என்று சுந்தரர் வேண்டுகின்றார். இறைவனும் இறைவனடியாரும் ஒன்றே இருவருக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஆனபடியால் உன்து அடியார்தாள் பணிவோம். அதுமாத்திரமன்று; அவர்களுக்குப் பக்கத்தே எப்போதும்

விட்டுநீங்காதிருப்போம். அதனால் எமக்கு நிறையப்பயனுண்டு. அவர்கள் முன்னிலையில் ஆத்மீக அலை ஒன்று வீசுகிறது. அவர்கள் பக்கத்தே இருக்கும் போது அவ்வாத்மீக அலைக்குள் நாழும் அகப்பட்டு அவர் மயமாகி விடுகின்றோம். உன்னடியார் போல் நடித்து வீடு பெறுவதற்கும் ஒரு தகுதி ஏற்படுகின்றன தல்லவா? நல்லார் சொற்கேட்பதற்கும் நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. தொண்டர்தம் பெருமை உரைக்கவும்பெரிதே! ஆதலால்,

“ உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே
பாங்காவோம் ”

உன்னேடுபூண்ட சம்பந்தத்தால் உன்னுடைய மெய்யடியார்களுடைய பாதங்களை வணங்குவோம். அவ்விதம் வணங்கியபடியே அவர்களுடைய பக்கத்தில் இருப்போம். இப்படிப்பட்ட அடியவர்கள் தாம் எமக்கு எல்லாவகையிலும் உரியவர்கள். அவர்களைத்தான் நாம் கணவராகக் கொள்வோம்.

இன்று பொருள் உள்ள பெண்ணை ஆடவன் விரும்புகிறுன்; பொருளுக்கே முதல் இடம் குணமும் அழிகும் அடுத்தபடியாக இடம் பெறுகின்றன. அதுவும் இடம் பெறுகின்றது என்று சொல்வதற்கில்லை. பொருள் இவற்றைப் பூசி மெழுச்சி உள்ளது போலக் காட்டுகின்றது. அதே போல் பெண்களும் உத்தியோகம் புருஷலட்சணம்

என்றே விரும்புகின்றனர். அன்று வாழ்ந்த பெண்கள் ஆத்மீக வாழ்வில் ஊறித்திலைத்து வாழ்ந்தனர். இறைவன் நினைவோடுவாழ்ந்தனர். வாழ்வை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து வாழ்ந்தனர். ஆதலால் தமக்குவரும் கணவரும் ஒரு சிவனடியாராக வரவேண்டும் என்று விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

“அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவர்உகந்து சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப்பணிசெய்வோம்”

எல்லாவகையிலும் உரியர் யாரோ, அவரே கணவர் என்ற சொல்லுக்குத் தகுதி யாவார் திருமணம் என்றதும் முதலில் பொருத்தம் பார்ப்பது மரபு. எல்லாவிதமான விஷயங்களிலும் கூடுதலான பொருத்தம் உடையவரே கணவராகத் தெரியப்பெறுவார். இப்பொருத்தங்கள் அற்ற திருமணங்கள், கண்டதும் காதல் கொண்ட திருமணங்கள், கோட்டில் சென்று சீரழிவதை இன்று கண்கூடாகக் காண்கிறோம். இறைவரே உமது அடியவர்கள் எதை விரும்புவார்களோ, அதையே நாமும் விரும்பி அவர்க்குப் பணி செய்வோம்; இதையே எமக்கு நல்குவீராயின் நாம் யாதோர் குடை நடும் அற்றவர்களாக வாழ்வோம்.

உமது அடியார் பாதங்களைப் பணிவோம்; அவர்கள் பக்கத்தே நீங்காது உடனுறைவோம்; அத்தகைய அடியார்களே எமது கணவர் ஆவார்.

அவர் விரும்பிய படியே பணிசெய்வோம் இத் தகுதியை எமக்கு அளித்தால்யாம் ஒர்குறையு மற்று வாழ்வோமென்று பிரானிடம் வேண்டினர் பெண்கள்; இதனை மணிவாசகப் பெருந்தகையார் சித்திரிக்கும் வகையைப் பாருங்கள்.

“ முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம் பொருளே
பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும் அப் பெற்றியனே
உன்னைப் பிரானுகப் பெற்ற உன் சீர் அடியோம்
உன் அடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்குதுவர்க்கே
பாங்காவோம்

அன்னவரே எங்கணவர் ஆவார் அவர் உகந்து
சோன்னபரிசே தோழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்னவகையே எமக்கு எங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோம் ஏல் ஒர் எம்பாவாய் ”

எல்லாவற்றிகும் முந் தி ய தா கி ய பழம் பொருளுக்கும் முந்திய தாகிய பழம் பொருளே ! பின்னையதாகிய புதுப் பொருளுக்கும் மறுபடியும் அப்படிப்பட்டபுதியவனே ! உன்னை இறைவனுகப் பெற்ற உன்னுடைய சிறப்புடைய அடியோம் உன் சம்பந்தத்தால் உன்னுடைய மெய்யடியார் களுடைய பாதங்களை வணங்குவோம் அவ்விதம் வணங்கியபடியே அவர்களுடைய பக்கத்தில் இருப்போம். அவர்களே எங்களுடைய கணவர்கள் ஆவர். அவர்கள் விரும்பிச் சொன்னவண்ணமே நாங்கள் அடியாராய்ப் பணி செய்யக் கடவோம் ; எம் இறைவனே ! எங்களுக்கு இந்த விதமாகக் கிருபை செய்வீராகில் எந்தக்குறையும் உடையோம் ஆல்லோம்.

உன் நரமம் என் நரவில் மறந்துறியேன்

சமணச் சுழலிலே வெதும்பிய தரும சேனர் வெப்பம் தாங்கமாட்டாது சமணப்போர்வையைக் கி ழி த் து க் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார். தமக்கையாரை அடைந்தார். சிவ நாமத் தென்றல் வீசியது; அத் தென்றல் விபூதியாகிய மகரந்தங் களால் உடலும் உள்ளமும் குளிரப் பெற்றார். கொடிய பாலைவனத்திலே நடு வெயிலிலே வருந்திய ஒருவனுக்கு ஒரு நிழல் மரம் கிடைத் தது. நிழல் மரத்தைக் கண்டவுடனே சந்தோஷத் தினால் வெயில் வெப்பம் எல்லாம் தணிந்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி. ஆனால் நிழலில் போய்ச் சிறிது ஆறிய பின்னர் தன் காலில் வருத்தமும் மேலின் சூடும் வருத்துவதை உணர்கிறுன்.

இதுபோன்ற தரும சேனரும் சமண வெப்பத் துள் அழுந்தியவர். தமக்கையாரைக்கண்டதனாலே ஒரு மகிழ்ச்சி. சிவ நாமத்தை ஒதக் கேட்டதினாலே ஒரு இன்பம்; விபூதி பூசப் பெற்றதினாலே ஒரு சந்தோஷம்; இவையெல்லாம் ஒன்று சேரச் சமண வெப்பம் தணிந்தது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. அந்த நிமிஷத்திலே தமக்கையாரோ டு

எத்தனையோ ஆண்டுகளாகப் பிரிந்திருந்த திருவதிகை வீரட்டானேசுவரரைத் தரிசிக்கச் செல்கின்றார். பல சிவனடியார்கள் வந்து தரிசித்துச் சென்ற புண்ணிய ஸ்தலமல்லவா? அந்த ஆத்மிக அலைக்குள்ளே அகப்படும்போது ஒரு ஆந்த அநுபவம். எம் பெருமானைக் கண்ணாருக்கண்டார்: தாயைவிட்டுப் பிரிந்து வருந்தும் குழந்தையின் நிலையை ஒத்தார். வெகு நேரம் தாயைவிட்டுப் பிரிந்து வருந்திய குழந்தை தாயைக்கண்டவுடனே சந்தோஷத்தினால் ஆடிப்பாடுகிற வழக்கமில்லை. மனத்திலே அடங்கிக்கிடந்த துக்கமெல்லாம் மாறிவிடுகிறது.

இதே நிலையில் தான் நாவுக்கரசப் பெருந்தகையும் தாயாகிய எம்பெருமானைப் பார்த்தார். எத்தனையாண்டுகள் பிரிந்திருந்தவர்; வாய்விட்டு அழுத்தான் தோன்றியது; தமிழ்ப் பாடல்களாகவே அழுதார். கல் மனமும் கசிந்துருகச் செய்யும் பக்திப் பாடல்களாகவே அழுதார். எங்களுக்கும் புலவனுக்கும் இதுவேதான் வித்தியாசம்; எங்கள் உணர்ச்சி கண்ணீராக வெளிவரும். புலவன் உணர்ச்சி பாட்டாக வெளி வரும். எங்களுக்கும் அழுகை உணர்ச்சி மேலிட்டால் அழாமல் இருக்க முடிவதில்லை. அதேபோல் புலவனுக்கும் பாடுகிற உணர்ச்சி எழும்பி விட்டால் பாடாமல் இருக்க முடிவதில்லை. உண்மையான உணர்ச்சியோடு அழும்போது பார்ப்பவர்கள் மனத்தையும் உருக்குகிறதல்லவா?

உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பாடும் பாடல்களை மற்ற வர்கள் பாடும்போதும் அந்த நிலையை அடைகிறார்கள். அதைத்தான் தெய்வப்பாட்டு என்பார்கள். சிலவேளை பாட்டு வரும் வேகத்தை எழுதுகிற வேகம் சமாளிக்கமுடியாமல் திண்டாடும்; இதே புலவனைச்சும்மா இருக்கும் நேரத்திலே ஒரு பாட்டுப் பாடித்தாரும் என்றால் அவனுல் பாட முடிவதில்லை; காரிகைகற்று மூலை தெடியிருந்து, எதுகையும் மோனையும் பார்த்துப்பாடி பல பண்டிதர்களால் சத்திர சிகிச்சை செய்யப் பெற்று வெளிவரும் பாடல்களும் அநேகம் உண்டு. அவைகள் தினசரிப்பத்திரிக்கைபடும் பாடடைக்கு “முந்தாங்கள் பெய்த மழைக்கு நேற்று முளைத்த கோரை” என்பார்களே, அதே போன்று இருந்த ஆடமும் தெரியாது மறைந்து விடுகின்றன.

இன்று நாவுக்கரசுப் பெருமானின் தேவாரங்களை ஒதும்போது நாம் எல்லாம் அவர் நிலையை உணரமுடிகிறது. எம்பெருமானும், நாவுக்கரசுப் பெருமான் மூலம் பக்திப்பாடல்களை அநுபவிக்க விரும்பினார்போலும்! சமணவெப்பம் ஒரளை வீங்கியதாயினும் தூலை நோயின் கொடுமை முற்றுக நீங்கவில்லை. இதையும் நீக்கிவிட்டால் நாவுக்கரசருக்கும் பாடும் உணர்ச்சியும் நீங்கி விடுமோ! யாரறிவார்? கூற்றுவனைப்போலவந்த இந்த நோயை ஆற்றேன் என்று எம்பெருமானிடம் முறையிட்ட நாவுக்கரசருக்குப் பூர்வ ஞானம் தெளிவாகிறது. முற்பிறப்பை உணர-

கிறூர். நாவுக்கரசர் முற்பிறப்பில் வாகீசமுனிவராக வாழ்ந்ததாக வரலாறு உண்டு. வாகீசமுனிவராக வாழ்ந்தபோது செய்ததவத்தின் முறையை நிவிர்த்தி செய்யவே நாவுக்கரசராக வந்தார்; அதனை உணர்ந்தார். முனிவராக வாழ்ந்த காலத் துச்சிவழுசை செய்தலில் எப்போதும் தவருதவர். அந்த எண்ணம் தலை எடுத்த உடனே,

“ சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் ”

என் ரூர். இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்தலையும், பூச்சாத்துதலையும் தூபம் இடுதலையும் ஒருக்காலும் மறந்திருந்ததாக அறியவில்லை என்பது பொருள். இப்பிறப்பிலோ ஒரு நாளாவது இன்றுவரை இக்கைங்கரியத்தைச் செய்தாரில்லை. அப்படியிருந்தாலும் மறந்தறியேன் ! என்று எவ்வளவு துணிவாகச் சொல்கிறூர் பாருங்கள் ஞானிகளுக்கு முற்பிறவிகள் எல்லாம் வெகு தூரத்திலில்லை. இத்தன்மை உடையவர்கள் நாவுக்கரசரின் இதே அடியை அநுபவிப்பதுபோல் உள்ள திருமூலரின் பாடல் சிந்தனைக்குரியது.

“புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அதுகண்டு அருள் புரியா நிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை சகலை
கண்ணறியாமல் நழுவுகின்றாரோ ”

இறைவனுர் தமிழுக்காகத் தூது நடந்தவர்ல்லவா தமிழின் இனிமையை அநுபவித்தற்காகச் சங்கமேறித் தமிழாய்ந்தவர்ல்லவா ? தமிழிசை-

கேட்டுப் பிழைசெய்த இராவணனையும் மன்னித் தருளியவரல்லவா? அத்தகைய பெருமானின் திரு வருளைப் பெறுவதற்கு இலகுவான வழி அவன் புகழைப் பாடுதலே என்று கொண்டனர் அடியார்கள். வாகீசரும் தமிழிசைப் பாடல் பாடியே எம் பெருமானைத் துதித்ததாக அறியக்கிடக்கிறது. அதனால் தான்,

“ தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன் ”

என்கின்றூர். தமிழோடு இசைந்த பாடல்களை நான் பாட மறந்ததாக அறியவில்லை. என்பது இதன் பொருள். தமிழோடு இசைந்த பாடல்கள் தாம் மனத்தை உருக்க வல்லன என்றும், தமிழோடு இசையாத பாடல்களுக்கு அச்சக்தி யில்லை யென்றும், தமிழோடு இசைந்த பாடல்களையேஎம்பெருமான்விரும்பினார்என்றும் அறியக் கிடக்கின்றதல்லவா? நாவுக்கரசுப் பெருமான் காலத்திலேயே தமிழிலே அர்ச்சனை செய்வதற்கு அநுபவ மூலமாக பலமான ஆதரவு இருந்ததென் பதற்கு இது ஒரு சான்றூருகும்.

உலகத்தில் ஒரு சார் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். நன்மை நிகழும் போதெல்லாம் “நான் இது செய்தேன்; என்னுடைய கெட்டித்தனத்திலே அல்லவா இது நிகழ்ந்தது?” என்கிறார்கள். அத்தருணத்திலே இறைவன் அவர்களை நல்வழிக்குக் கொணரக் கருதி அவர்கள் தலையிலே ஒங்கி ஒரு அடி போடுகின்றன. அப்போ விழித்துப் பார்க்-

கிரூர்கள். ஆண்டவனே உன்னையல்லாமல் நானில்லை என்று முறையிடுகிறார்கள். இன்னெரு சார் மனிதர் இருக்கிறார்கள். நன்மை நிகழும்போ தெல்லாம் “ஆண்டவனே, ஆண்டவனே, எல்லாம் உன் செயல்” என்பார்கள். தீமை வந்தவுடனே இந்தக் கடவுளுக்குக் கண்ணில்லையே என்று ஆண்டவனைக்குறைசொல்லத் தொடங்கி விடுவார்கள். நன்மையும் சரி தீமையும் சரி எல்லாம் அவன் செயல் என்று உணரப்பெற்றே வாழுவேண்டும். அவனன்றி ஓரனுவும் அசையாதல்லவா?

“நலங் தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன்”

என்கின்றார். நன்மை தீமையிவ்விரண்டிலும் உன்னை மறந்ததாகத் தெரியவில்லை என்கிறார். வாகீசராகவாழ்ந்தகாலத்துநலமே நினைத்து நலமே பேசி நாமே செய்து வாழ்ந்தார். தருமசேனராக வாழ்ந்த காலத்து சூலைநோயால் துன்புற்றார் அல்லவா? அப்பொழுதெல்லாம் இறைவனை மறவாது வாழ்ந்தாராம். வெளித் தோற்றத்திலே சைவத்தை மறந்தவராகத் தோற்றினாலும் உள்ளத்திலே எப்பொழுதும் மறந்தவரல்லவாம்.

உலகத்தில் பழக்கத்தைப்போல் நல்லதும் இல்லை; கெட்டதும் இல்லை. டீன் விற்ற வலைச்சி களால் ஒரு நாள் இரவு பூக்கட்டியின் வீட்டிலே தூங்க முடியவில்லை. காரணம் பூ மணம் அவர் கஞக்குப் பழக்கமில்லை. மலத்திலே உள்ள புழுவை சுத்தமான சோற்றிலே விட்டபோது துடித்து

இறங்குவிட்டது. காரணம் புதிய சுத்தத்தில் அதற்குப் பழக்கமில்லை. இதேபோன்றுதான் எமது நாவையும் எதில் பழக்குகின்றோமோ, அதில்தான் அது பயிற்சியுடையதாயிருக்கும். எமது மனத் தொடர்பு இல்லாமலே பழக்கத்தினால் சில வார்த்தைகளை நாம் உச்சரித்து விடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அப்பர் சொல்கின்றார்:

“ உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன் ”

உன் திருப்பெயரை என் நாவால் ஒதுதலையும் விட்டதாகத் தெரியவில்லை என்பது இதன் பொருள்.

“ ஒருமைக் கட்டான் கற்றகல்வி ஒருவர்க்கு எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து ”

என்ற வள்ளுவரின் குறள் சாட்சி கூறுகின்றது. ஒரு பிறப்பிலே ஒருவன் கற்ற கல்வி எழு பிறப்பு களிலும் சென்று உதவுதலை உடையது என்பது இதன் பொருள். வாகீசராய் இருந்தபோது ஒதிய பஞ்சாட்சர செபம் இப்பிறப்பிலும் தொடர்ந்து வந்தமையை அறிந்த உடனே, “என் நாவில் மறந்தறியேன்” என்கிறார். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஓரிடத்திலே,

“ நற்றவா உனைநான் மறக்கினும் சொல்லுநா நமச்சி வாயவே ”

என்கின்றார். எல்லா உயிர்களினை தும் நன்மையை நாடுகின்றவரே உம்மை நான் மறந்தாலும்

“ந ம சி வா ய” என்னும் உமது திருவைங் தெழுத்தை என் நாக்கு எப்போதும் மறவாமல் சொல்லும் என்பது இதன் பொருள். மனத்தைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவரல்லவா? திருக்கைலாயத்தில் பூப்பறிக்கச் சென்றபோது அவர் து உள்ள அவரையும் சிவபெருமானையும் மறந்து அநிந்திதை கமலியினிடம் சென்றுவிட்டதல்லவா? அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப் பங்கள் இனிமேல் எத்தனை வந்தாலும் எனது நா உமது நாமத்தை மறவாது என்கின்றார். நாவுக்கரசர் தருமசேனராக வாழ்ந்த காலத்தும் அவரது மனம் சமணப் பள்ளியில் உறங்கினாலும் நா பஞ்சாட்சரத்தையே ஒதி வந்திருக்க வேண்டும். ஆனபடியால் தான் ‘உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்’ என்று ஆஜையிட்டுக் கூறுகின்றார். சைவ சித்தாந்த உண்மையின்படி இறைவனை அடைவதற்கு நான்கு படிகள் உள். அவைசாரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. இந்த நான்கு கிலைகளையுமே மறந்தவரல்லர் என்று நாவுக்கரசர் சொல்லாமற் சொல்லி வைக்கின்றார். சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் என்பது சரியையும்,

தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன் என்பது கிரியையும்,

நலந்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன் என்பது யோகத்தையும், உன் நாமம் என் நாவில்

மறந்தறியேன் என்பது ஞானத்தையும் விளக்கி நின்றன.

அகங்காரத்தினால் இழந்த பிரமனது தலை யோட்டிலே பிச்சை எடுத்துத் திரிகின்ற சிவனே எனது உடலிற்பொருந்திய சூலை நோயை நீக்கி யருளமாட்டிரோ? பிரமனது தலையை பறித்ததி னால் பிரமனுடைய அகங்காரத்தையுமல்லவா? சிவபெருமான் பலியேற்றுத் திரிகின்றார். பால் நினைந்துாட்டும் தாயினும் சாலப்பரிவு, அவர்கள் அகங்காரத்தைப் பலியாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற தல்லவா? எங்கள் வீடுகளிலே பலி ஏற்க வருகிற வர்கள் உயர்ந்த பொருட்களைத்தான் பலியாக ஏற்பது மரபு. இவரோ எவரும் ஏற்க மறுக்கும் அகங்காரத்தைப் பலியாக மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றார். தேவெரெல்லாம் கூடி அமிர்தம் கடைந்தகாலத்து பரமசிவன் மனமுவந்து எற்றுக் கொண்ட பொருள் நஞ்சு அல்லவா? மற்றையோ ரெல்லாம் அமிர்தத்தையே விரும்பினர். குழந்தைக்கு வருந் துன்பத்தைத் தாய்தானே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தாயாகி தந்தையாகி எம்மை எல்லாம் தாங்குகின்ற தெய்வம் பரமசிவனுரல்லவா? ஆனபடியால் நாவுக்கரசரும் தமது சூலை நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகின்றார். “எல்லா ஜீவர்களது துன்பத்தையும் உமதாக ஏற்றுக்கொள்ளும் பெருமானே” எனது சூலை நோய் உமக்கு ஒரு பொருட்டா?

“ உலந்தார் தலையிற்பலி கொண்டு ழல்வாய்
டூல் உள்ளஞ்சூரு சூலை தவிர்த்தருளாய் ”

கெடில நதி பாயும் திருவதிகையில் உள்ள திரு
வீரட்டானம் என்னும் கோயிலில் எழுந்தருளிய
பெருமானே! இந்தச் சூலை நோயினால் அடியேன்
எவ்வளவு துன்பமுற்றேன் என்று இறைவனு
ரிடம் முறையிடுகின்றார் நாவுக்கரசர். இப்போ
அவரது முறையிட்டைக் கேளுங்கள்.

“ சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்
ஙலங் தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன் நாமம் என்நாவீல் மறந்தறியேன்
உலந்தார் தலையிற்பலி கொண்டு ழல்வாய்
டூல் உள்ளஞ்சூரு சூலை தவிர்த்த தருள்வாய்
அலந்தேன் அடியேன் அதிகைக் கெடில
வீரட்டா னத்துறை அம்மானே ”

நாயினும் நல்ல தலைவர்

தாய் என்றதுமே உள்ளத்திலே எம்மையும் அறியாமல் ஓர் அன்பும் மரியாதையும் தோன்றுகின்றது. உலகிலுள்ள ஜீவர்களையெல்லாம் பரிபாலிக்கும் ஈசன் இயற்கைத் தாயாகி நின்றே அவைகளைப் பாதுகாக்கின்றன. எந் த வோர் ஜீவனும் தாய்மையின் கருணையிலாது உலகத்திலே வாழ்வதில்லை. குழந்தை பிறந்தவுடன் “ஆ, ஆ” என்று வாயைத் திறந்து அழுகிறது. பின்னர் அதே ஒலி வாயை முடும் போது “ம், ம், ம்” என்றாகிறது. மறுபடியும் வாயைத் திறந்து அழும்போது “மா, ஆ, அ” என்று ஒலிக்கிறது. மூன்று ஒலியும் சேர்க்க உடனே அ, ம், மா என்றே ஒலிக்கிறது. குழந்தை பிறந்து சில தினங்களுக்கெல்லாம் முதன் முதல் உச்சரிக்கும் சொல் “அம்மா” என்பதே. இச்சொல்லை எல்லாக் குழந்தைகளும் முதல் முதலில் உச்சரிக்கும் இரகசியம் இதுவேயாகும்! இயற்கையே ஜீவர்களுக்கெல்லாம் தாய்மையை உணர்த்தித் தாய்மையைப் பேசவும் வைக்கிறது.

உலக வாழ்வில் பலவித தாய்மாரைப் பார்க்கின்றேயும். சமையலறையில் தாய் தனது வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. குழந்தை பசியினால் அழுது கொண்டிருக்கிறது.

உனக்கு எந்த நேரமும் அழுகை தானு என்று குழங்கதயின் முதுகில் இரண்டு குத்துக் குத்திப் பின்பு பால் கொடுக்கின்றார்கள். தாய்மையில் இது ஒருவகை. இன்னென்றாய் அழுதுகொண்டு வரும் குழங்கதக்கு தீரண்டு வசவு வைக்கின்றார்கள். அங்குனம் வசமாரி பொழிந்தபின் குழங்கதயை அலைத்துப் பாலுாட்டுகின்றார்கள், இது தாய்மையின் தீரண்டாவது வகை. இன்னென்றாய் அழுகைச் சத்தங்கேட்ட உடன் ஓடோடியுஞ்சென்று குழங்கதயை வாரி எடுத்துப் பாலுாட்டுகின்றார்கள். இது தாய்மையின் மூன்றாவது வகை. இன்னென்றாய் நேரத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். ‘மணி 12 ஆகிறது, பால் குடிக்காமல் கொடு நேரங்குகுகின்றானே என்று மெல்லச்சென்று அவனை வருடுகின்றார்கள். அவன் விழித்ததும் விளையாட்டுக்காட்டிச் சிரிக்கவைத்துப் பால் ஊட்டுகின்றார்கள். இந்த நாலாவது வகைத் தாயைத்தான் மணி வாசகப் பெருந்தகை ‘பால் நினைந்தாட்டுந்தாய்’ என்கின்றார்.

இப்படிப்பட்ட தாயினும் நல்லவர் யாராவது இருக்கின்றார்களா? என்றெருநு கேள்வி எழுகின்றது. அதற்குச் சம்பந்தப் பெருமான் விடை தருகின்றார்:—

“தாயினும் நல்ல தலைவரென் றழியார் தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்.”

நான் சொல்லவில்லை: அடியவர்கள் சொல்கின்றார்கள் - என்கின்றார். ஒருவரை இன்னென்றாவர்

புகழ்ந்துரைக்கும்போது தனிப்பட்ட முறையில் அவர் ஏதோ நன்மையடைகின்றார் என உலகம் நினைக்கின்றது. எல்லோரும் ஒன்று பட்ட மனத் தோடு புகழும் போது அவரிடம் உண்மையான உத்தம குணங்கள் உண்டு என ஒப்புக்கொள்ளுகின்றது. பலர் போற்றக்கேட்டு ஒருவரிடம் நாம் நன்மதிப்பு வைக்கின்றோம். அதேபோல் பலர் தூற்றக் கேட்டும் அவர்மேல் தப்பபிப்பிராயம் வைக்கின்றோம். இது உலகோர் இயல்பு. உலகில் உயர்ந்தவர் யார்? இறைவனுரது அடியார்கள். “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பது பண்பட்டவாக்கு. உயர்ந்தவராகிய இறையனுரது அடியார்கள் இறைவனுரத் தாயினும் நல்ல தலைவர் என்று அனுபவத்தில் கண்டார்கள். அவ்வின்பத்தை உள்ளூர் அனுபவித்தார்கள். யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று மற்றையோரும் அனுபவித்தற்காக இறைவனுரது திருவடிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்; சுந்தரர் திதற்கு வழிகாட்டுகின்றார்; பொய்மையாளரைப் பாடாதே, எந்தை புகலூர் பாடுமின்! அங்ஙனம் பாடினால், “இம்மையே தருஞ்சோறுங் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர்கெடலுமாம்” என்கின்றார்.

இதுவரை தாயினும் நல்ல தலைவர் என்று அடியார்கள் போற்றி இசைப்பதற்கு ஏதாவது அத்தாட்சி உண்டா? அத்தாட்சிகள் நிறைய நிறைய உண்டு. பாண்டிநாட்டில் மதுரைக்குப் பக்கத்தே உள்ள காட்டில் வேட்டையின்-

போது கொல்லப்பெற்ற பன்றியின் குட்டி களுக்குத் தாயாகி வந்து பால் கொடுத்தார். திருவாளைக்காவிலுள்ள செட்டிச்சி அம்மையின் மகளுக்குத் தாயாகி வந்து உதவி செய்து “தாயுமான சுவாமி என்ற பெயரைப் பெற்றார். தாயுமிலைத் தந்தையிலைத் தமிழேயெனைப் பேயினுடன் நின்றாலும் பிரித்தறிய ஒண்ணைது” என்று உள்ளாம் உருகி முறையிட்ட செம்மனச் செல்வியாருக்காகக் கூலியாளராய் வந்து உதவி செய்தார். இத்திருவிளையாடல்கள் எதனைக் காட்டுகின்றன. தாயினும் நல்ல தலைவன் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

அடியார்கள் போற்றி இசைக்கும் தலைவர் எங்கே உள்ளார்? அவரை நாம் ஒரு போதும் கண்டதில்லையே! அவர் அடியார்களது வாயிலே நாம் ரூபமாகவும், மனத்திலே தியானரூபமாகவும் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள பொருட்களில் எல்லாம் உள்ளும் புறமும் நிறைந்தவராகவும் காணப்படுகின்றார். காதலாகிக் கசிக்குது கண்ணீர் மல்க ஒதுவார் தமது உரையில் நீங்கா இறைவன். உயிரா வண்ணம் இருந்து உள்ளக்கிளியின் உருவெழுதி இறைவரை இடைவிடாது எண்ணேய்த் தாரை போல் நினைக்கும் தியான மனத்தைப் பொருந்திய இறைவன், நாம்வாயினுற் கூற மறந்தபோதும் மனதினால் நினைக்க மறந்த போதும் எம்மைப் பொருந்தி நிற்கின்றன. குழந்தை தாயை மறக்கலாம்— தாய் குழந்தையை

மறப்பதில்லை. கொடிய குழந்தையை ஒரோர் நேரங்களில் தாயும் வெறுப்பதுண்டு. சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனக்திரியும். இறைவனே எப்பிழை செய்யினும் எம்மை வெறுப்பதில்லை. எம்மை விட்டு நிங்குவதுமில்லை. பஜ்னையினாலும் நாம் ஜெபத்தினாலும் இறைவரோடு தொடர்பு கொள்ளாதவர்க்கு தியானத்தால் அவனது திருக்காட்சியை உலகமெல்லாம் பாராதவர்களுக்கும் பல பல திருவடிவங்களிலே நின்று தம்மைக்காட்டுகின்றன. இதனாலேதான் இதற்கு வன் தாயினும் நல்ல தலைவர் என்று போற்றப்படுகின்றன.

“ வாயினும் மனத்தும் மருவி நின்ற கலா
மாண்பினர் காண்பல வேடர் ”

ஆதலினால் தாயினும் நல்ல தலைவர் என்று அடியார் போற்றிசைப்பார்கள்.

இந்த இறைவர் ஜீவர்களைப் பொருந்தி நிற்பதால் யாதுபயன் என்னிரு கேள்வி எழும்புகின்றது? சாதாரண உலக வழக்கிலே ஒருவன் இன்னெருவனைச் சார்ந்து நிற்றல் தன்னுடைய சுயநலங்கருதியே என்றுகொள்ளப்படுகின்றது. பிறருடைய நலங்கருதி அவர்களைச் சார்வோரை விரல் மடித்து எண்ணி விடலாம். ஒரு பரமஹம்ச தேவர்தான் விவேகாநந் தருடைய நன்மை கருதி அவருடைய வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றார். பரமசிவனுர் மணிவாசகருடைய நன்மை

கருதி அவரை வளிந்து ஆட்கொண்டார். குழந்தையின் நோயை மாற்றுவதற்காகத் தாய் குழந்தையை எந்தநேரமும் விட்டுப்பிரிவதில்லை, கசப்பான மருந்துகளைக்கூட குழந்தைக்காகத் தானே குடித்து விடுவாள்.

நாமோ பிறவி நோயால் வருந்துகின்றேம். எமது பிறவி நோயை நீக்குதற்காக எம்மை விட்டு நீங்காது உடன் உறைகின்றேன். பிறவி நோய்க்கு இடமான இந்த உடம்போ விளையினால் வந்தது. அதுவே விளைக்கும் விளைவாவது. இக்கரும விளைப்பினியை நீக்கினால்தான் பிறவி நோய் அறும்; உண்மையான சேவகன் எசமான்மேல் விசுவாசங் கொண்டு, எல்லாப் பாரத்தையும் எசமான்மேல் ஏற்றி விட்டு உண்மைக்கு உழைக்கின்றேன். சேவகனுக்குத்துன்பம் நேரும் போது எசமானே முன்வந்து துன்பம் முழுவதை யும் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன்.

நோயிலும் பிணியிலும் தோழிலர்பால் நீக்கி

பிறவி “நோயையும் கருமவிளைப் பிணியையும் தமது அடிமைத் தொழிலையடையவர்களிடத்து நீக்கி” என்பது பொருள். எமது பிறவி நோயும் கரும விளைப்பினியும் இன்றுவரை ஏன் நீங்க வில்லை? நாம் எம்மைப் பூரணமாக இறைவனுரிடம் ஒப்புக் கொடுத்தோமில்லை. பேச்சளவில் வானளாவப் பேசுகின்றேம்; செய்கையில் ஓன்று மில்லை. சொல்லுவதையும் உணர்ந்து சொல்லு-

கின்றேந் இல்லை. சொல்லிய பாட்டின் பொரு
ஞனர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரம். ஏன்
பொருஞனர்ந்து சொல்ல வேண்டும் எனி ல
இறைவர் வேதநாலில் நுழைந்திருப்பவர்.

நுழை தரு நூலினர்

வேதங்கள் ஜயா என ஒங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற
நுண்ணியன்.

இப்படிப்பட்ட இலட்சணங்கள் எல்லாம்
பொருந்தியதாயினும் நல்ல தலைவர் எங்கே
குடிகொண்டிருக்கின்றார்? திருக்கோணமா மலை
யில் அமர்ந்து ஓளார். திருக்கோணமாமலை
இலங்கையிலுள்ளது. அங்கு இறைவனுர்
கோணேஸ்வரர், என்ற பெயரோடு அமர்ந்துள்ளார்.
கோணமாமலையில் பெரியதோர்
கோயில். அதனை அடுத்துச் சுஜினி இவற்றை
யெல்லாம் சூழக்கடல்; இத்தகைய கோணமா
மலையில் அமர்ந்துள்ளார்-தாயினும் நல்ல தலைவர்
அவரைச் சம்பந்தப் பெருமான் போற்றிய
வகையே போற்றுங்கள்.

“ தாயினும் நல்ல தலைவரென் றழியார்
தம்மடி போற்றிசைப் பார்கள்
வாயினும் மனத்து மருவினின் றகலா
மாண்பினர் காண்பல வேடர்
நோயிலும் பிணீயிலும் தொழிலர்பால் நீக்கி
நுழைதரு நூலினர் ஞாலம்
கோயிலும் சுஜினியும் கடலுடன் தூழ்ந்த
கோணமாமலை யமர்ந்தாரே ”

போருள் :— எம்பெருமான் எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயைக் காட்டிலும் நன்மை செய்யக் கூடிய தலைவரும் ஆவார் என்று கருதி அடியவராகித் தம்திருவடிகளைப் புகழுங் தொண்டர்களின் வாக்கிலும் மனத்திலும் சென்று நிலைத்து, அங்கு நின்றும் நீங்காத பெரும் குணமுடையவரும் உலகத்தார் காணத்தக்க பல திருவடிகளையுடைய வரும் பிறவி நோய்க்கு இடமாகிய உடம்பையும் அவ்வுடம்புக்குக் காரணமாகிய கருமத் தொடர்பையும் தமது அடிமைத் தொழிலை யுடையவர்களிடத்தினின்றும் நீக்கி வேதநாலில் நுழைந்திருப்பவரும் யார் எனில் இப்பூமியிலே திருக்கோயிலும் இதனை அடுத்த சுளினயும் கடலால் தூழப்பெற்ற திருக்கோணமலையில் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமானுர் ஆவர்.

என்னிலும் இனியரன்

ஒருநாள் எனது நண்பருடைய குழந்தை ஒன்றை மடிமீதேந்தி அதன் மழலை மொழிகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். குழந்தையோடு யானும் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்று தோன்றியது. உனக்கு இனியவர் யார்? என்று கேட்டு வைத்தேன். உடனே குழந்தை அம்மா என்றது. நண்பர் திரும்பிப் பார்த்துப் பேச வாய் எடுத்தார். அதற்கிடையில் குழந்தை அப்பா என்றது. நண்பருக்கும் எனக்கும் சிரிப்பு அடக்கமுடியவில்லை. எனக்கு வெகு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்தச் சின்னங்சிறு குழந்தை இந்த வயதிலே தந்தையின் முகக்குறிப்பை அறிந்து அவரைத் திருப்திப்படுத்தக் கற்றுக் கொண்டு விட்டதே. ஆனால் குழந்தையின் உண்மையான மனைஞிலை முதலில் சொல்லிய மறுமொழியிலே தான் அடங்கியுள்ளது. குழந்தைக்கு இனியவள் அன்றையே.

இன்னென்று நான் நண்பருக்கும் அவருடைய இல்லாளருக்குமிடையில் ஒரு சிறு விவாதம். மனைவியாரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர் ஒருவருக்குக் கலியான வீடு. ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே இருவரையும் வந்து கலியான வீட்டை நடத்தி வைக்கும்படி அழைப்பு வந்திருந்தது. நண்பர்

சூறினார், “எனக்கோ விடுமுறை பெறுவது கண்டம். நீர் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைக் கவனியும்; நான் எப்படியும் கலியாண தினத்தன்று வந்து விடுகிறேன்.” என்றார்.

“அப்படியானால் உங்கள் சாப்பாடு? ”
“ஒரு வாரத்திற்கு எப்படியோ நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன், நீர் செல்வீராக! ”

“நிங்கள் என்னேடு வந்தால்தான் நான் செல்வேன். “உங்களை ஓட்டலில் உப்புப் புளி யில்லாச் சாப்பாடுசாப்பிட விட்டு, நான் மாத்திரம் போய் அறுசுவையுடனும் சாப்பி இட தா? உங்களின் பிறகுதான் எனக்கு மற்றவர்கள் எல்லோரும்” என்று செல்ல மறுத்துவிட்டார், நண்பரின் மனைவியார். இங்கே நண்பரின் மனைவியாருக்கு இனியவர் அவருடைய கணவனார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது அல்லவா?

வேறொரு நாள் நானும் நண்பரும் அயலூர் சென்றிருந்தோம். வர நேரமாகி விட்டது. என்னுடைய வீட்டிலிருந்து அவருடைய வீடு சுமார் முன்று மைல் தூரத்திலுள்ளது. சாப்பிட்டு விட்டு என்னேடு தங்கி விடியச் செல்லலாமே என்றேன். “என் வருகையை எதிர்பார்த்து விட்டில் சீவன் ஒன்று பட்டினி கிடக்கிறது; நான் உடனே செல்ல வேண்டும்” என்றார். உங்கள்

வருகையை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்; காண வில்லையே என்று சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூக்கத்திற் குப் போயிருப்பார்கள் என்றேன். நண்பரோ, “உங்களுக்கு இதிலே அனுபவமில்லை. நான் இதோ செல்கின்றேன்” என்று சாப்பிடவும் மறுத்து உடனே புறப்பட்டுவிட்டார். அப்பொழுது தான் நண்பருக்குத் தனது பாரியாள் மேல் இருக்கும் பிரியத்தை உணர்ந்தேன். நண்பருக்கு அந்த நேரத்தில் இனியவர் அவருடைய மஜைவியாரே.

இது உலக வழக்கு. இப்படியே இன்னென்று வரைக் கேட்டால் தமக்கினியவர் தம்முடைய சிகேகிதன் என்று கூறுவார்.

ஒருநாள் ஒரு பக்தர் அப்பர் சுவாமிகளைப் பார்த்து “தங்களுக்கு இனியவர் யாரோ?” என்று கேட்டார் உடனே அப்பர் சுவாமிகள், “என்னில் ஆரும் எனக்கு இனியவர் இல்லை,” என்று பதில் அளித்தார். கேள்வி கேட்ட அன்பர் பிரமித்து விட்டார். அப்பர் சுவாமிகள் தமது வாழ்க்கையில் கண்ட அனுபவத்தின் பேரூகவே இவ்விடையளித்தார். சின்னாஞ்சிறு வயதிலே சுவாமி களுக்கு இனியவராயிருந்தவர்கள் அவருடைய அன்னையும் தந்தையுமாவர். அவர்கள் இருவரையும் சின்ன வயதிலேயே இழுந்தார். அதன்பின் இனியவராய் விளங்கியவர் தமக்கையாராகிய திலகவதியார். சகல கலைகளையும் கற்றார். திலகவதியாரின் இனிமையும் கேட்டுவிட்டது. கலையே:

இனிமையானது. கலையோடு சேர்ந்து தருமசேனர் என்ற பட்டமும் புகழும் வந்தன. அதுவே இனிமையென்று கருதினார். தம்மை மறந்தார். இந்த, நேரத்திலேதான் இறைவன் கருணை பாலித் தான். சூலை நோய் மூலம் தகுந்ததொரு பாடத்தைக் கற்பித்தான். இதுவரையிலே தான் என்றெருபு பொருள் இருக்கிறதே என்ற சிந்தனை அப்பரிடம் உண்டாகவில்லை. நோய் வருத்தும்போது இன்று வரையிலே இனியனவாய் இருந்தவையெல்லாம் கசந்தன. அவர் சிந்தனையைவிட்டு மறைந்தன. இப்பொழுது தான் தனக்குத் தன்னிலும் பார்க்க இனியவர் எவரும் இருக்க முடியாது என்ற உண்மையை உணர்ந்தார்.

ஜெர்மன் தேசத்து விஞ்ஞானி ஒருவரின் ஆராய்ச்சி நிலைவுக்கு வருகின்றது. ஒருநாள் அவ்விஞ்ஞானி ஒரு குரங்கையும் அதன் குட்டி யையும் ஒரு கண்ணுடி ஜாடிக்குள்ளே விட்டார். குட்டி தாயின் மார்பிலே கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. சிறிது சிறிதாகத் தண்ணீரால் ஜாடியை நிரப்பினார். குட்டி தண்ணீருள் மூழ்குங் தருணம் வந்தது. தாய்க் குரங்கு உடனே குட்டி யைத் தூக்கித் தோள் மேலே வைத்துக் கொண்டது. தண்ணீர் மேலும் மேலும் கூடி வந்தது. தாய்க் குரங்கின் முக்களவிற்கு வந்து விட்டது. விரலில் உயர்ந்து நின்றது குரங்கு தண்ணீர் உயர்ந்து கொண்டே வந்தது. இன்னும் தாமதித்தால் தன் உயிருக்கு ஆபத்து என்று

உணர்ந்தது குரங்கு; குட்டியைத் தண்ணீருக் குள்ளே போட்டு: அதன் மேல் ஏறி நின்று கொண்டது. குரங்குக்குந் தன் குட்டி பொன் துட்டியல்லவா? குரங்குக்கு இனிமையைத் தந்தது குட்டியே. ஆனால் தன்னுயிருக்கு ஆபத்து வந்த போது குட்டியின் இனிமையை மறந்துவிட்டதல்லவா? ஆதலால்,

“ என்னிலாரும் எனக்கினியாரில்லை ”

என்றது முழுவதும் சரியல்லவா?

ஆனால் அப்பர் சுவாமிகள் அவ்வளவில் நின்றால்ல.

“ என்னிலும் இனியான் ஒருவன் உளன் ”

என்கிறார். அகந்தையால் தலைகால் தெரியாது மயங்கியிருந்த காலத்துத் துன் பத்தைக் கொடுத்து இன்ப நிலைக்குத் திருப்பியவன் ஒருவன் உளன் அல்லவா? நாம்தான் இன்பம் வெண்டாம் என்று வெறுத்த காலத்தும் புறம் புறந்திரிந்து, எமது இன்ப நிலையைக் கவனிப்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான். எங்களைப் பற்றி நாங்களே நினையாத காலத்தும் எங்களை இடைவிடாது நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் எந்த நேரமும் எனக்குள்ளே முச்சுக் காற்றுக்கச் சென்று கொண்டும் வெளி வந்து கொண்டும் இருக்கின்றான். அவன் தில்லாத இடமே கிடையாது. அவன் உள்ளும்

இருந்து என் நன்மையே கவனிக்கின்றுன்.
புறமும் இருந்து என் நன்மையே கவனிக்கிறுன்.
அவன் யார் ?

“என்உளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசன்”

பிறரிடத்து ஒருவன் பிரியம் செய்வதெல்லாம்
தன் து சங்தோஷத்துக்காகவேயாம். தன்
மேலுள்ள இனிமையினால் தான் பிறரிடம் பிரிய
மாய் இருக்கிறஞ்சுதலின் தன்னிலும் இனியர் பிறர்
ஒரு வற்கு இல்லை. யான் என்னிடத்துக்
கொள்ளும் பிரியத்திலும் மிகப் பிரியம் என்னிடம்
கொண்டு, எனது, நன்மையையே (நான் அறியாத
போதும்) கோரி முயன்று வருதலின் ஈசன்
என்னைக் காட்டிலும் எனக்கு பிரியமானவன்
என்னை அறியாமையால் யான் கெடுக்க நினைத்
தாலும் அதற்கு இடங் கொடாதவன் ஈசன்.
உயிர்ப்பாய் உயிர் தருபவனுய் உயிருக்கு
உயிராய் இருப்பவன். எனக்குப் புறத்தே கண்
காணத் தோன்றி நிற்பவனும் மீண்டும் என்
கெஞ்சிலுள்ளே புகுந்து நிற்பவனுமான ஈசன்
என்கிறார் அப்பர் சவாமிகள்; அதனை நீங்களும்
பாடி அனுபவியுங்கள்.

என்னில் ஆரும் எனக்கு இனி யார்ஜில்லை
என்னி லும்இனி யான்ஒரு வன்உளன்
என்உளே உயிர்ப் பாய்ப்புறம் போங்குபுக்கு
என்உளே நிற்கும் இன்னம்பர் ஈசனே.

பொருள்:—என்னைவிட எனக்கு இனிமையானவர் (மானுடரில் எவரும்) இல்லை; (ஆனால்) என்னையும்விட இனியவன் ஒருவன் இருக்கின்றன. (அவன் யாரெனில்) என் உடம்புக்குள்ளே ஆவி (முச்சு) ஆகி வெளியிலே வந்தும் உள்ளே போயும் எனக்குள் நிற்கும் திரு இன்னம்பர்ப் பெருமானே யாவான்.

இப்பாட்டை நோக்குக. ஊன்றி நோக்குக. முதலடி “எல்லாம் என்னால்” என்று செருக்கி நடக்கும் இளைஞனுக்கு. ஆர்வத்தால் ஆரவாரிக்கும் அவனுக்கு இரண்டாம் அடி அறிவு கொளுத்தும். அதன்கண்பரத்தின் உண்மை ஒளிர்கிறது. அதை அவன் பார்க்கிறான். அவன் பரம் எங்கே இருக்கிறது? என்கின்றன. மற்ற இரண்டடியும் பரம் உள்ளக் கோயில் கொண்டிருப்பதை அறிவிக்கின்றன. அஃது இளைஞனுக்கு விளக்கமாகிறது. நமக்கு நாம் இனியவர் என்று கிணிப்பது அறியாமை என்றும், அது நம்மை வஞ்சிக்கிறது என்றும், உயிர்கட்கு உண்மையில் இனிமை செய்வது பரம்பொருள் என்றும், அப் பொருள் நமக்குள்ளிருந்தே நமக்குத் துணை புரிகிறது என்றும் பொதுவாக உலகமும் சிறப்பாக இளமை உலகமும் உணர்க்கு “பரம் பொருள் வாழ்க்கை வழி” என்று தெளிந்து நடக்குமாறு இத்திருப் பாடல் வழி காட்டுகிறது, இத்திருவாக்கில் உறுதி கொள்வோமாக; கொண்டால் பரம் பொருள் இயக்க நாம் இயங்குவதை நன்கு தெளியலாம்.

கல்லரா நெஞ்சில் நில்லான் சன்

இரு கூட்டம் நடப்பதற்குப் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு பிரசங்கியாரிடம் சென்று ஒரு மணித் தியால் நேரத்தில் விஷயம் ஒன்று பேசும்படி கேட்டனர். எனக்குக் காலம் காணுதே, ஒரு மணித் தியாலும் பிரசங்கத்திற்கு 20 நாட்களுக்கு முன்பாவது அறிவித்திருக்க வேண்டுமே என்றார். அப்படியானால் அரை மணி நேரம் பேசுங்கள் என்று கேட்டனர். அது இன்னும் கஷ்டமா யிருக்குமே! அரை மணி நேரம் பேசுவதானால் நாற்பது நாட்களுக்கு முன்பல்லவா எனக்குத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும் என்றார். வந்தவர்கள் விடவில்லை. ஒரு பதினெட்டு நிமிஷங்களாவது பேசுங்கள் என்றார்கள். பிரசங்கியார் தலையில் கையை வைத்துக்கொண்டு மரம்போல உட்கார்ந்து விட்டார். வந்தவர்களுக்கு விஷயம் விளங்கவில்லை. விஷயத்தை விரிவாகப் பேசுவதாயிருந்தால் குறைந்த நாட்களிலே ஆயத்தம் செய்துவிடலாம். சுருங்கப்பேசுவதாயின் நாட்கள் பல வேண்டும் என்று விளக்கம் கொடுத்தார் பிரசங்கியார்.

புலவர்களிற் சிலர் பரந்த பொருட்களைச் சில சொற்களில் அமைத்துள்ளனர். வள்ளுவர் குறள் இதற்குச் சான்று. வேறு சிலர் ஒரு பொருளை வைத்துக்கொண்டு மிகமிக விரிவாகப் பேசுவர்.

விரிவாகப் பாடுவர். சம்பந்தப் பெருமானுர் யாழில் அடங்காத பெரும் பெரும் பாடல்கள் எல்லாம் பாடியவர். அவரே மிகச் சிறு சிறு பாடல் களும் பாடியுள்ளார். இருசீர் கொண்ட அடிகாளால் பெரும் பொருளை யெல்லாம் அடக்கியுள்ளார். சாதனையின் உச்சங்கிலையில், அநுபூதியின் ஆண்த நிலையில்தான் இப்படிப்பட்ட சுருங்கிய சொற்களால் பரந்த விஷயங்களை விளக்கும் பண்பாடு கைக்கூடும். முதல் அடி கல்லா நெஞ்சின் இரண்டாம் அடி-'நில்லான் ஈசன்.' கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பதைச் சொல்வாயானால் ஒரு மாம்பழம் தருவேன் என்று கேட்ட சிநோகிதனை கடவுள் இல்லாத இடத்தைச் சொல்வாயானால் இரண்டு மாம்பழம் தருவேன் என்று மடக்கினான் ஒருவன். ஆனால் சம்பந்தப் பெருமான் மிகமிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து ஈசன் நில்லா இடத்தைக் குறித்துள்ளார். ஈசன் எங்கும் நிறைந்தவனே; இதை எதிர்ச்சுச் சொல்வார் யாருமில்லை. ஆனால் அவன் எல்லா இடங்களிலும் நிலைத்து நிற்பதில்லை. இறைவனைக் கல்லாத நெஞ்சங்களிலே அவன் நிலைத்து நிற்பதில்லையாம். இறைவன் புகழ் பாடு தலும், கேட்டலும், இறைவன் நாமம் செபம் செய்தலுமே இறைவனைக் கற்றற்குரிய சுலபமான வழிகளாகும்.

எமது நெஞ்சில் வேண்டாதன என்னென்ன வெல்லாமோ கற்கிறோம். இறைவனை முக்கிய மானவரென உணர்வதில்லை. பரமாத்மாவே

ஜீவாத்மாவிற்கு உயிர் என உணர்ந்து விட்டோ மாயின், இறைவனைக் கல்லாதி ருப்பதற்கு நியாயமேயில்லை. ஈசன் எங்கு நிலைத்து நிற்கின் ருகே அவற்றைத்தான் உயர்ந்தோர் பொருள் என மதிப்பர். ஈசன் அருள் ஒளி வீசாப் பொருட்கள் பொருட்களே அல்ல; ஈசன் தொடர்பு இல்லாதன எவையும் எமக்கும் தொடர்பு அற்றனவேயாம். ஈசனின் தொடர்புடையார் யாரோ, அவர்களே எம்மோடு தொடர்புடையவரும் எமது உறவினருமாவர். ஒருவரைப் பார்த்த உடனே அவர் இறைவனேடு தொடர்பு உடையவர் என்பதை எவ்வாறு அறியலாம்? சமயச் சின்னங்களைத் தரிப்பதுமில்லை; எல்லாருக்கும் அவசியம் வேண்டும் என்பதுமில்லை; தெருவோரத்தில் வளரும் ஆலங்கன்று ஒன்றுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை தகுந்த பாதுகாப்பு தேவை. ஆடுமாட்டிற்கு எட்டமுடியாத உயரத்தில் வளர்ந்து விட்டாலோ சிலநாட்களில் ஆடுமாடுகள் நூற்றுக்கணக்கில் தங்குவதற்கேற்ற நிழல் மரமாகிவிடுகின்றது. இதே போன்றுதான் சமயச் சின்னங்களைத் தரிப்பதுமில்லை; எல்லோருக்கும் அவசியம் வேண்டும் என்பதுமில்லை; தெருவோரத்தில் வளரும் ஆலங்கன்று ஒன்றுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை தகுந்த பாதுகாப்பு தேவை. ஆடுமாட்டிற்கு எட்டமுடியாத உயரத்தில் வளர்ந்து விட்டாலோ சிலநாட்களில் ஆடுமாடுகள் நூற்றுக்கணக்கில் தங்குவதற்காக நிழல் மரமாகிவிடுகின்றது. இதே போன்றுதான் சமயச் சின்னங்-

களும் சமயக்கிரியைகளும் பயன்படுகின்றன. இறைவன் நாமத்தைச் செபித்தலும் இறைவன் புகழ் பாடுதலும் எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் எல்லா நிலையிலுள்ளாருக்கும் பொதுவானதாம். ஆதலால் இறைவன் நாமத்தைச் சொல்வோர் எல்லோரையும் எமது உறவினர் என நாம் மதித்துக் கொள்வோம். இறைவன் நாமத்தைச் சொல்லாதோர் எமது உறவினரேயல்லர். இக் கருத்துக் களை யடக்கியே சம்பந்தப் பெருமானுர்,

கல்லா நெஞ்சின் நில்லான் ஈசன்
சொல்லாதாரோ, டல்லோம் நாமே

என்று பாடினார். தனது புகழைக் கல்லாத மனங்களிலே தங்கியிருக்கமாட்டான் ஈசன்; ஆதலால், அவன் பெருமைகளை வாயாரச் சொல்லாதவர் களோடு நாம் உறவுடையோமல்லோம். சிவபக்தி தில்லாதவரோடு சேர்தலும் தகாது என்றவாறு.

நீதியால் வரமுறைடேன்

“நாலுபேர் சொன்னபடி நடந்தால் அந்தப் பின்னொக்கு இந்தக்கதி வந்திருக்குமோ” என்று அங்கலாய்த்தான் ஒரு தாய். அந்த நாலுபேர் யாவர்? என்பது ஒரு கேள்வி. ஊரில் நாலுபேரிய மனிதரைத்தான் தாய் குறிப்பிட்டிருப்பான் என்பது பலர் கருத்து. நாலுபேர் என்ற சொற் ரெட்டரே உண்மையில் சமயாசாரியர் நால்வரி விருந்தே தோன்றியது. நால்வர் என்றால் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை அவர்களைக் குறித்தே வழங்கிவருகின்றது. அவர்களுக்கும் அத்தத் தாய் சொன்னதற்கும் என்ன தொடர்பு இருக்கின்றது. என்பது கேள்வி? இன்றும் சமயப் பண்பாடுள்ள குடும்பங்களிலே திருமுறைகளில் கயிறு போட்டுப் பார்த்து, ஒரு விஷயத்தைச் செய்யலாமா, செய்யக் கூடாதா என்று தீர்மானிக்கும் வழக்கம் உண்டு. நம்பிக்கையைப் பொறுத்துப் பலர் இதில் பலன் அடைந்துள்ளதாகக் கூறுகின்றார்கள். இப்படிப் பட்ட தர்மசங்கடமான நேரங்களிலே நால்வர் களும் உதவி செய்ததோடு அமையாது, அவர்களது வாழ்க்கை முறையும் திருவாக்குகளும் மக்களுக்கு நீதியோடு வாழ வழிகாட்டின. நீதி என்ற சொல்லுக்கு இறைவன் என்ற பொருளும் உண்டு. மனிவாசகப் பெருந்தகை ஓரிடத்தில், ‘பங்கயத்து அயனும் மாலறியா நீதியே’ என்று

விளிக்கின்றார். இதற்கென்வேறு வாழ்வு வேறு அல்ல. இவையெல்லாம் நீதி யுள் அடங்குவனவே. ‘மேன்மை கொள் சைவந்தி விளங்குக உலகமெல்லாம்’ என்ற அடி ஆழந்து சிந்திக்கத்தக்கது. மூலப் பொருள் ஒன்று என்பதும் அதனேடு மனித வாழ்வு இயைந்தது என்பதும் மூலப் பொருளுக்கும் மனித வாழ்வுக்கு முன்ன தொடர்பைச் சைவ நீதியாகக் கண்டான் என்பதும் பண்டைத் தமிழன் வாக்காகும். இதற்கென் மக்களினத்துக்கு வகுத்த வழி எதுவோ, சத்தியம் எதுவோ, அதுவே சைவ நீதியாகும். சைவ ஒழுக்கத்தில் தவறாது நின்றவர் நாவுக்கரசர் இடையிலே சமண நீதியால் ஏமாற்றப்பட்டவர். பின்பு உண்மையைத் தேறி உறுதிபூண்டவர். எமது வாழ்க்கையை எல்லாம் சைவக் கண்ணேடி கொண்டு பார்த்தார். நாம் மிகமிகப் பிற்போக்கான நிலையிலே காணப்பட்டோம். எங்கள் துறைகளை யெல்லாம் தன் தலையிலே சுமத்தினார். உடனே,

“நீதியால் வாழ மாட்டேன்”

என்று தொடங்கினார்.

எங்கள் முன்னேர் எங்கள் உள்ளங்களை யெல்லாம் மிக மிக நன்றாக அறிந்தவர்கள். அதனால்தான் எங்கள் உள்ளங்களைக் கள்ளுஞ்சு ராங்கிற்கு உவமையாகக் கூறி ஞார்கள். கோயில் வழிபாடு என்றும் சத்சங்கம் என்றும்

விரதத்தினங்கள் என்றும் பலப்பல வகுத்தார்களோ! என்? நிலையற்றதை நோக்கி ஒடும் மனத்தை நிறுத்தி உண்மைப் பொருளை அறியும் முகமாகத் திருப்பிவிடுவதற்காக. நல்ல சூழலிலே தகாத எண்ணம் உதிக்கிறது. தகாத எண்ணம் உதிக்கும்போது மனதை அறிந்த பெரியோர் அடக்கிக் கொள்வர் “மனம் என்னும் ஓர் பேய்க் குரங்கு ‘மடைப்பயலே’, நீதான் மற்றவர் போல் என நினைந்து மருட்டாதே கண்டாய்” என்று பயத்தினுலோ, “நிலை பெறுமாறு எண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா” என்று நயத்தினுலோ புத்திமதி கூறி மனத்தைப் பண்படுத்திக் கொள்வர் பெரியோர். சிறியோரிடத்து உதிக்கும் தகாத எண்ணங்கள் செய்கைகளாக மாறி, அவர்கள் வாழ்வுக்கே உலை வைத்து, விடுகின்றன. அடிக்கடி எமது சேர்க்கையை நல்லவர்களோடு வைத்துக் கொள்ளுவதினுலே தகாத எண்ணங்களுடைய வலிமை படிப் படியே குறைந்து போகின்றன. ஞானிகளிடையே மஞ்சூநிலை தைலதாரை போல் இருக்கும் என்று பெரியோர் கூறுவர். அவர் களுடைய மனம் இறைவனுடைய அடியிலே இடைவிடாது பற்றியிருக்கும். தைலதாரை இடையிடல்லாது ஒழுகுவது போன்று அவர்கள் உள்ளமும் இறைவனாடியைத் தவிர வேறு ஒன்றையுஞ் சிந்திப்பதில்லை. எங்கள் மனமோ மழைத்துளியைப் போன்றது. அதுவும் மரத்தில் உள்ள மழைநீர் காற்று வீசும் போதுதான் நிலத்தை நோக்கி வருகின்றது. அதுபோலவே

நாமும் கஷ்டமுறும்போது தான் கஷ்டத்தால் தாக்குண்டு இறைவனை நினைக்கிறோம். ஆதலால் நாம் வெளித்தோற்றத்திலே எவ்வளவு பரிசுத்தராக வாழ்ந்தாலுங்கூட உள்ளத்திலே அடிக்கடி மாசு ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. இதை நினைந்தே,

“ நித்தலுங் தூயேனல்லேன் ”

என்றார். எப்பொழுதும் எந்த நிமிஷமும் எந்தச் செக்கனும் நான் தூயனும் இருக்கவில்லை என்று ஏங்குகின்றார்.

பண்டைப் பெரியோர் காட்டியசைவ நீதியின் படி வாழ்ந்தேனில்லை. தினமும் பரிசுத்தனாகவும் வாழ்ந்தேனில்லை. எத்தனையோ நூல்களை யெல் லாம் கற்றேன். நீதி நூல்கள் சமய நூல்கள் உலக தூல்கள் எவற்றுக்குமே குறைவில்லை. எனது வீட்டில் எத்தனை அலுமாரிகளில் புத்தகங்கள் கிடங்து தூங்குகின்றன. எனது வீட்டில் தட்டுப் பட்டு வீழந்தால் புத்தகத்தில் அல்லவா தட்டுப் பட்டு விழ வேண்டும். ஒரே புத்தகத்தில் பத்து விதமான பதிப்பு இருந்தால் அத்தனையும் வாங்கி யல்லவா வைத்திருக்கின்றேன். திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரைகள் பத்தும் பக்குவமாகத் தேடி வைத்திருக்கின்றேனோ. எந்தனை நண்பர்கள் எனது வாசிகசாலையை வாய்மாறப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். திருவாசகத்திற்குப் போப் ஜயர் எழுதிய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பைப் படித்து

ஏத்தனை நாள் மகிழ்ந்துள்ளேன். எத்தனையோ நூல்களைப் பிறர் புகழப்படித்தேன் பிறர் புகழப் பேசினேன்; பிறர் புகழ் எழுதினேன்! பயன் ஒன்று மில்லை, ஏன்? ஒரு வார்த்தையாவது உணர்ந்தேனில்லை. என்னிலும் பார்க்கத் தாயுமானவர் சொன்ன கல்லாதவர்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள்! நல்லவர்கள் !! ஆதலால் தான்,

“ஒழியும் உணர்மாட்டேன்”

என்கிறார்.

ஒதி உணர்ந்தவன் சைவ நீதியின்படி வாழ்ந்திருப்பான். நித்தலுங் தூயஞுய் வாழ்ந்து வருவான். உண்மைப் பொருள் எதுவோ அதனை உள்ளத்தில் வைத்திருப்பான். விடியுமுன் எழுந்தோம்; வெளுக்குமுன் வீட்டை விட்டோம்; உடலும் மனமும் சோர்ந்திட உழைத்தோம். எதற்காக? இந்த உடலுக்காக; ஆயிரக்கணக்கான வரும் படிக்காக. இன்று நாளூங் கிழமையுமாக இருக்கின்றதே, கோயிலுக்குப் போய் வந்தால் என்ன? என்று பெரியோர் கூறினார். இன்று மிக மிக வேலை எல்லாம்; நாளைக்குப் பார்த்துக்கொள் வோம். இப்படி ஏமதுள்ளே அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்ற இறைவனை ஒரு நாளைக்கு ஒருதராம் நொடிப்பொழுதேனும் எண்ணிடவோ நேரமில்லை. உலகத்திலுள்ள என்னென்ன வெல்லாவற்றுக்கு மோ நமது உள்ளத்தில் இடமிருக்கிறது. இறை

வனுக்கு மாத்திரம் எமது இதயத்தில் ஒரு மூலையில் தானும் இடமில்லை. இருதயம் என்ற சொல்லுக்கே இறைவனை உணர்தல் என்பது பொருள். அவன் இதயம் படைத்தவன் என்றால் சைவ நீதியை உணர்ந்தவன்—இருதயத்தில் இறைவனுக்கு இடம் அளித்தவன் என்பது கருத்து. நாமும்தான் பல முறை எமதுஇருதயத் தில் இறைவனுக்கு ஒரு இடம் எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக முயன்றிருக்கின்றோம். அம்முயற்சி எல்லாம் இன்று வரையில் பாழாய்ப் போய் விட்டது. காரணம் இந்தக் குரங்கு மனந்தான் எவ்வளவோ கண்டமுற்று இருதயத்தின் மூலையிலே ஓரிடங்கேடிக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று சந்தோஷமுற்றிருக்கும் சமயம், வேறு எத் தனியோ பேர்களை அழைத்து வந்துவிடும் இந்த மனம், அந்த இடத்திற்கு. அங்கிருந்த இறைவன் ஒர் புன்சிரிப்போடு மெல்ல நழுவிவிடுவார். எத்தனை முறைகளில் எல்லாம் நாம் அவரை எமது இதய இல்லிற்கு அழைத்து இப்படி அவரியாதை செய்துள்ளோம். நாமாக அவரிடம் சென்று வேண்டி அழைத்து வந்து அவருக்கென்று இட்ட ஆசனத்தை அழைப்பு அனுப்பாமலே எம்மைக் கெடுக்க வந்த காலிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் இறைவன் எம்மேல் கொண்ட கருணையினால் ஒரு புன்முறைவலைத்தவிர வேறு யாதுதான் செய்தான். இதை உணர்ந்த நாவுக்கரசுப் பெருந்தகை,

உன்னையுள் வைக்க மாட்டேன்

என்றார்; இன் ஞேரிடத்தில் அவரே,

“மன்றத் துப் புன்னைபோல மரம்படுதுயர மெய்தி ஒன்றினால் உணரமாட்டேன்; உன்னையுள் வைக்கமாட்டேன்” என்று மிக மிகத் துன்பப்படுகின்றார்.

இறைவன் அகண்ட சோதி மயமானவன். அச் சோதியினின்று பிரிந்த சுடருள்ளும் நிறைந் துள்ளனன். அவன் இல்லாத இடமேயில்லை; சைவ நீதியாக எங்கும் நீக்கமாற நிறைந் துள்ள இறைவனே! யானே நீதியால் வாழ்ந்தேனில்லை. நித்தலுந்தூயவருக இருந்தேனுமில்லை; ஒதியும் உணர்ந்தேனில்லை. உன்னை உள் வைத்தேனில்லை; இப்படிப்பட்ட யான் ஒன்றைத் தேடித்தேடி மிக வருந்தினேன். வாழ்வில் ஒரு முறையாவது நின் து பரிசுத்தமான பாதங்களைக் காண வேண்டும் என்பதுதான் அந்த ஆசை.

கற்றதனுலாய பயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்றுள் தொழு அர் எனின்.

என்று வள்ளுவர் கல்வியின் பயன் இறைவன் து பாதங்தொழுதல் என்றல்லவா கூறியிருக்கின்றார். நின் து திருப் பாதங்களை ஒருமுறை கண்டு விட்டால். ஆனால் நீதியோடு வாழும் நிலையை அடைந்து விடுவேன்: நித்தலும் தூயங்கி விடுவேன். ஒதியதை உணர்ந்தும் விடுவேன்:

நின் பாதத்தை அடிக்கடி நினையுக்தோரும்
உன்னையுள் வைக்கும் பழக்கத்தையும் கைக்-
கொண்டு விடுவேன். திருவதிகை வீரட்டத்தி-
லிக்கும் எம்பெருமானே! உலகிற் கெல்லாம்
ஆதியாய் உள்ளவரே, உமது திருப்பாதத்தை-
காணும் பொருட்டு மிக மிக துன்பமடைந்து
போனேன். ஆதலால் நுமது திருப்பாதத்தைக்-
காட்டி எனது துன்பத்தை போக்கியருளுக.

நீதியால் வாழ மாட்டேன் நித்தலுங் தூயேன வ்லேன்
ஒதியும் உணர்மாட்டேன் உன்னையுள் வைக்க மாட்டேன்
சோதியே சுடரே உன்றன் தூமலர்ப் பாதங் காண்பான்
ஆதியே அலர்ந்து போனேன் அதீகை வீரட்ட ணோ.

திருநாமம் எனக்கு ஒருகரற் பேசுயோ

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கிறான் தலைவி. தலைவன் வருகையை கோக்கியே வழிமேல் வைத்த விழி யினளாய் இருக்கிறான். தபால் காரனுடைய மணி யோசை கேட்டதும் தலைவனுடைய கடிதம் தான் வருகிறதென எண்ணி ஒடுக்கிறான். தந்திக்காரன் அத்தெரு வழியே சென்றதைக் கண்டு விட்டான் அவள் மனம் படும் பாடு கொஞ்சமல்ல. மணி யோசை கேட்கும் போதெல்லாம் தபாலோ தந்தியோ என்று ஏங்குவாள் யாராவது கணவனுடைய பெயரை உச்சரிக்கக் கேட்டுவிட்டால் அவளையும் அறியாத ஒரு ஆனந்தம். பத்திரிகையிலே பார்த்து விட்டாளானால் நாள்முழுவதும் அப்பெயரையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். பொழுது போவதே தெரியாது. கணவன் பெயர் வந்த பத்திரிகை ஒன்றுக்கு இரண்டாக வாங்கி வைத்துக்கொள்வாள். கணவன் புகழையாராவது பேசக்கேட்டால் அதில் ஒரு தனி இன்பம். அவ்வின்பத்திற்கு அவ்வின்பமே ஈடாகும். இன்பத்தை அனுபவிக்கலாமே தவிர நாவாற் சொல்லவோ செயலால் காட்டவே முடியாது. சிற்சில சமயங்களில் கணவன் கேட்கும்போது கடைக்கண் வழியாக ஆனந்த பாஷ்பம் வெளிப்படுவதை அறியலாம். இன்பத்தின் சிகரம் அதுவேதான். அன்பின்

வெளிப்பாடும் அதுவேதான். இது சாதாரண உலக வாழ்க்கையில் நாம் கண்ட தலைவி.

சம்பந்தப் பெருமானும் ஒருநாள் தலைவியாக மாறினார். அவருடைய தலைவன் தோணியப்பர் தான். மூன்று வயதிலேயே உழையம்மைசுமேதராக வந்து ஆட்கொண்டு ஞானப்பாலை ஊட்டியவரல் வா? தோடுடைய செவியன், விடையேறி, ஓர் தூவெண்மதி சூடி காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி என்ற உருவில் கண்ட தலைவரைத் தமது உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனை எப்பொழுதும் குழந்தை மறக்க வில்லை. பருவம் முதிராப் பருவத்திலேயேசம்பந்தத் தலைவியார் காதல் கொண்டார். உள்ளங்கவர்ந்த கள்வர்மேல் உரியபருவம் வந்ததும் தலைவருடைய பிரிவைத் தாழமுடியவில்லை; தலைவன் பெயரை மற்றையோர் கேட்க உச்சரித்தல் பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்கள் வழக்கில் இல்லை. மனதுள் தலைவன் உருவையே வைத்தாள். பெயர் வேண்டாத தலைவன் உருவையே தியானித்தாள். உயிராவண்ணம் இருந்து உற்றுநோக்கி உள்ளக்கிழியில் உருவெழுதிப்பார்த்தாள்; தலைவன் பெயரை யாராவது உச்சரிக்கக் கேட்கும் போதடையும் இன்பம் தனி அலாதியானது என்பதை அறிந்தாள். யாரிடம் கேட்பது? கேட்டால் என்ன நினைப்பார்கள். இப்படிப் பல நாள் ஏங்கி ஏங்கி மனம் புழுங்கினால் தலைவி. ஒருநாள் அதற்கும் ஒரு தீர்வு கண்டாள்.

தலைவி ஒரு கிளி வளர்த்தான்! தலைவி மேலே கிளிக்கு உயிர். என்னென்ன பேச்செல்லாமோ கிளிக்குப் பழக்கினான். தலைவன் நாமத்தை ஒரு நாளாவது வாய் சோர்ந்தும் சொன்னது கிடையாது. முன்பு நாமத்தை கிளிக்குப் பழக்கினால் மரியாதைக்குறைவு என்று நினைத்து விட்டான். இப்பொழுதோ, தலைவன் நாமத்தைக் கிளி சொல்லத் தான் கேட்கவேண்டு மென்று ஆசைப்படுகின்றான்; காரணம் என்ன? தலைவன் பிரிவுதான். இதற்கு முன்பு பழகிய சொற்களாயின் சொன்ன உடனே கிளி சொல்லி விடும். தலைவி விரும்பும் சொல்லோ கிளிக்குப் புதிது. ஒருமுறை இருமுறை சொல்லிக்கொடுத்தான்; அதன் வாயில் நுழையமாட்டேன்று விட்டது. கிளியை நயப்படுத்தி ஒரு முறை தலைவனுடைய பெயரை உச்சரிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கின்றான். நரியின் உபசார வார்த்தையில் காகம் மயங்கவில்லையா? தலைவியின் உபசார வார்த்தைகளில் கிளி மயங்கு வதைச் சொல்லவா வேண்டும? பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே! இந்தக் கிளி இரங்குவது பெரிய காரியமா?

சிலர் வீடுகளில் வளர்க்கும் கிளி க்குச் சிறகுகளை வெட்டி விடுவதுண்டு. காரணம்:— அவை கூண்டை விட்டுப் புறப்பட்டால் நெடுஞ்சூரம் பறந்து விடுமாம். ஆனால் தலைவியினுடைய கிளிக்கோ அப்படியொன்றும் நிகழவில்லை.

த லை வி யின் அன்புக் கயிற்றுல் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது கிளி. பிறந்த நாட் தொடக்கம் அதன் சிறகு பக்குவமாக வளர்ந்து இயற்கையழகு மிகுந்து கிடக்கின்றது. இனமை தொடங்கியே வளர்ந்த கூந்தல் பெண்களுக்கு இயற்கை அழகை யல்லவா கொடுக்கின்றது. இடையிலே நறுக்கு வதும் உதவி முடிவைத்து அழகு படுத்துவதும் செயற்கை அழகை கூட தானே கொடுக்கும். பெண்களுக்குக் கூந்தல் அழகு போல பறவை களுக்குச் சிறகு அழகாகும். தலைவிக்குக்கூந்தலின் இயற்கை அழகைப் பற்றி நன்கு தெரியும். ஆதலினால் கிளியையும் தன் பேச்சிலே மயங்கு வதற்காகச் சிறகின் அழகையே முதலிற் பேசு கின்றான் தலைவி.

உலகத்தில் பெரும்பான்மையோருக்குத் தமது வயதைக் குறைத்துச் சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு தனி விருப்பு உண்டு. என்பது வயதுக் கிழவனார் கூட மற்றவர்களைப் பார்த்து, “எனக்கு எத்தனை வயது என்று மதியுங்கள் பார்ப்போம்” — எனக் கேட்கின்றார். ‘உங்களுக்கு என்ன, அதி கம் வயதாகிவிடவில்லையே! சாதாரண மாக ஒரு நாற்பத்தைந்து வயது தான் மதிக்கலாம்’ என்று சொன்னவர் மேலே தனிப்பட்ட அன்புடைய வராய்க் காணப்படுவார். யாராவது தவறி, “உங்களுக்கு என்பத்தைந்து தொண்ணாறு வயது மதிக்கலாம்,” என்று கூறிவிட்டாலோ கிழவனாருடைய முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே!

முகம் உடனே ஒளி இழந்து சொன்னவர் மேலே வெறுப்புடையவராய் மாறிவிடுவார். வாசகர்களே, யாராவது தங்கள் வயதை மதிக்கும்படி உங்களிடம் கேட்டால் அவரின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற விரும்பின் கூடியளவு குறைத்துச் சொல்லி அவருடைய நல்லெண்ணத்திற்குப் பாத்திரராகுங்கள். அவர்கள் உங்களைப் பார்த்துக் கேட்பதே வயதைக் குறைவாக மதிக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். இந்த விஷயத்தில் தாய்மாரைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்? தலைவி பெண்களின் பண்புகள் எல்லாம் நன்கு கைவரப் பெற்றவள். அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்பு எல்லாம் நன்கு அறிவாள்; ஆதலால் வெறுமனே கிளியே இங்குவாவென்றழைக்காமல்,

“ சிறையாரும் மடக்கிலியே இங்கே வா ”

என்று அன்பும் இன்புங் தோன்ற அழைக்கின்றுன் தலைவி.

கிளிக்குத் தலைவி எத்தனையோவித உணவுகளையெல்லாம் ஊட்டியிருக்கின்றார்கள். பலவித பழங்கள் தேன் பால் இன்னும் பல. தேனை மக்கள் சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பாலையும் சாப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றில் உருசியைத் தனித்தனியே சுவைத்துள்ளார்கள். கிளியும் அப்படியே! பாலையுங் தேனையுங் கலந்து சுவைத்தவர்கள் மிக அரிதே. இறை இன்பத்தை அநுபவித்துணர்ந்த பக்தர் ஒருவர்,

“ பாலுங் தேனுங் கவந்தாற் போல
பாமானந்தம் பெற்றேன் முருகா ”

என்று பாராட்டுகின்றார்.

வீட்டிற்கு ஒரு விருந்தாளி வந்துவிட்டால், தூரத்தில் வரும்போதே இன்முகம் காட்டி வரவேற்றல் மரபு. வந்த விருந்தாளியைத் தன் வீடுபோல நினைக்கச் செய்வது உபசரிப்போனின் முக மலர்ச்சியே. அதன் பின் வந்த விருந்தினர்க்கு என்ன உணவு பிடிக்குமென்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் கஷ்டம்; ஆகையால், அறுசுவையோடு கூடிய தின்பண்டங்களை விருந்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் மரபு. அறுசுவையில் எதுபிடிக்குமோ அதைக் கொண்டு விருந்தாளியின் மனதை மகிழ்ச் செய்து விடலாம்; பாலுங்தேனும் என்றால் குழந்தைகள் முதல் முதியோர் ஈருக எல்லார்க்கும் பிடிக்கும். ஆதலால் தலைவியும் கிளியைப் பார்த்து,

“ தேஞ்சே பால் முறையாலே உணத்தருவன் ”

என்கின்றார். இயற்கையாக இனிமையில்கூடியது தெனே. தேன் என்று சொல்லும் போதே ஈாவில் ஒரு இனிமை தோன்றுகிறதல்லவா? கிளியின் உள்ளத்தையும் இனிமை தோன்றச் செய்யவே “ தேஞ்சே பால் ” எனத் தேனை முதலிற்கூறினார். ஒவ்வொருணவையும் உணபதற்கு

ஒவ்வோர் முறையுண்டு; சோறு உண்பதுபோலக் கூழமூக் குடித்தல் மரபு இல்லை. ஆதலால் முறையாக உண்ண த்தருவேன் என்கின்றார்கள் தலைவி.

இப்பொழுது கிளியினுடைய உள்ள முகனிர்ந்து விட்டது. தலைவியின் உபசாரத்தில் மகிழ்ந்து விட்டது. அத்தருணம் பார்த்துத் தலைவி கிளியிடம் தன் உள்ளக் கருத்தை வெளியிடுகின்றார்கள். குழந்தைக்குப் பேச்சு கற்பிக்குங் தாய் சிலசமயங் குழந்தையைப் பார்த்து இப்படிக் கெஞ்சுவதுண்டு. குழந்தை பிறந்த உடனே யாரும் சொல்லிக் கொடுக்காமலேயே அம்மா என்று சொல்லப் பழகிவிடுகின்றது. தாய் தான் “அப்பா” என்ற சொல்லைச் சொல்லிக் கொடுக்கின்றார்கள். குழந்தை, அப்பா என்று சொல்வதைக் கேட்பதில் தாய்க்குத் தனியான ஒரு ஆனந்தம். “நான் என் கண் னுக்கு அது வாங்கித்தருகிறேன், இது வாங்கித் தருகிறேன் ஒருமுறை அப்பா என்று சொல்லடாக் கண்ணே” என்கின்றார்கள் தாய். அம்மா என்று சொல்வதிலும் அப்பா என்று சொல்லக் கேட்பதையே தாய் கூடுதலாக அனுபவிக்கின்றார்கள். இதே முறையில் கிளியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்கள் தலைவி,

“மொய் பவளத்தோடு தாளம்,
துறையாரும் கடல்தோணி புத்தீசன் துளங்கு மிளம்
பிறையாளன் திருநாம எனக்கொருகாற் பேசாயோ.”

கி ஸி யே, திருத்தோணிபுரத்திலே உள்ள

ஈசு ஞாரப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பாய் அல்லவா? பத்துடன் இரண்டு நாமம் படைத்தது சீர்காழி. அதற்குத் தோணிபுரம் என்றும் ஒரு பெயருண்டு. ஊழிக் காலத்திலே உலகம் முழு வதையுங் கடல் கொள்ள அவ்வெள்ளத்திலே தோணிபுரம் மாத்திரம் வெள்ளத்துள் அழுங் தாது தோணி போல் மிதந்ததாம். ஆனமையின் அதற்குத் தோணிபுரம் என்னும் பெயரமைங் தது. கடல் பல துறைகளை உடையாது. துறையில் பவனமும் முத்தும் மண்டிக் கிடக்கின்றன. இக்காட்சியே இறைவனாரது திருக் கோலத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. இறைவன் செம்மேனியன். செம்மேனிமேலே உள்ள விபூதித் திருக் கோலத்தைப் பவனமும் முத்தும் நினைவுட்டு கின்றன.

கிளியே, எனது தலைவருக்கு மற்றையோருக் கில்லாத ஒரு விசேட அடையாளம் உண்டு. அவர் இளம்பிறைச் சந்திரனைத் தனது முடியிலே அணிந்துள்ளார். இதனை ஏன் சொல்லுகின்றேன் என்றால், அவருடைய கருணைத் தன்மையைக் காட்டுவதற்காக

சந்திரன் தன் குருவின் மனைவியை விரும்பிய வன். சிவபிரானை விலக்கிவிட்டுத் தக்கன் செய்தயாகத்திற்குச் சென்று சிவத் துரோகம் செய்த வன். அவனைப் போலவே இந்திரன், சூரியன் முதலிய தேவர்களும் அங்கே சென்றிருந்தார்கள்.

இறைவன் அவர்களுக்கெல்லாம் உரிய தண்டனையைக் கொடுத்தான். சந்திரனைக் காலாலே தேய்த் தருளினான். மற்றவர்களுக்குக் கிடைத்தது போலவே சந்திரனுக்கும் தண்டனை கிடைத்தாலும் அந்தத் தண்டனையால் இறைவனுடைய திருவடித் தொடர்பு அவனுக்கு உண்டாயிற்று. கோபத் தால் இறைவன் தேய்த்தாலும் திருவடிக் கீழ்ப் பட்ட சிறப்பால் சந்திரனுக்குத் தவத்தால் கிடைக்கும் பயன் கிடைத்தது. இறைவனுடைய தலை மேல் ஏறிக் கொண்டான். இறைவனுடைய திருவடிச் சம்பந்தம் பெற்றமையால் மதிக்கு இருந்த குறைகள் நிங்கின. இப்படிப்பட்ட கருளைக் கடல் எனது தலைவர். திமை செய்தார்க்கும் நன்மை செய்தவர். அப்படிப்பட்ட எனது தலைவருடைய திருநாமத்தை ஒருமுறை நீ எனது காது குளிரிச் சொல்லமாட்டாயா? அவர் திருநாமத்தை ஒருமுறை நீ பேசினால் எனக்கும் நன்மை உண்டு. அவர் நாமத்தைக் கேட்பதில் நான் பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கின்றேன். நீ சொல்வதினாலோ அவரையே சேரப் போகின் ருய். ஆதலால் ஒரு முறை பேச என்கின்றான் தலைவி. சம்பந்தத் தலைவியின் வேண்டுகோளை நிங்களும் ஒருமுறை படித்துப் பாருங்கள்.

சிறையாரு மடக்கீனியே இங்கே வா தோன்று பால் முறையாலே உண்தத்தருவன் மொய்பவளத் தோடு தாளாந் துறையாருங் கடல் தோணி புரத்தீசன் துளங்குமிளாம் பிறையாளன் திருநாமம் எனக்கொருகாற் பேசாயே.

அழகிய சிறகுகளையுடைய இளங்கிளியே! தயவுசெய்து இங்கே வா. உனக்குத் தேனும் பாலும் முறையாக உண்ணும்படி தருவேன். மிக்க பவளமும் முத்தும் துறையிலே நிறைங் துள்ள கடலை அடுத்த திருத்தோணி புரத்து சசனுன அசைகின்ற இளம்பிறை சூடிய பெருமா ஞுடைய திருநாமங்களை நான் மனம் மகிழும்படி எனக்கு ஒரு முறை சொல்வாயாக. அதனைக் கேட்டாயினும் சிறிது ஆறுதல் அடைவேன்.

அனியற்றுர் பிறந்தவாறு ஏதோ

அனியற்றுர் என்பதற்குப் பொருள் அன்பில் லாதவர்கள் என்பது. மனிதனுக்கு ஏதாவது ஒன்றிலே அன்பு உண்டாக வேண்டும். ஒன்றிலும் அன்பில்லாதவன் இருக்க முடியாது. அப்படியில் லாதாரு ஆத்மா இருக்குமானால் அவனுக்குப்பட்ட மரத்தை உவமையாகச் சொல்வர் சான்றேர். ஓரநில் வடைய பச்சைமரத்திடமே அன்பு இருக்கிறதென்றால் ஆற்றிவடைய மனிதனிடம் அன்பு எவ்வள வில் விரிந்திருக்க வேண்டும் என்பது பெறக்கிடக் கிறதல்லவா? ஒருவனுக்குப் பெற்றேரிடத்துத் தோன்றிய அன்பு வளர்ந்து மஜைவியிடத்துக் காதலாகிறது. மஜைவியிடத்து வளர்ந்த காதல் பின்னொகனிடத்து அருள் தன்மையடைகிறது. இது விரிந்து சுற்றறத்தைத் தழுவுகிறது. சுற்றம் விரிந்து உலகமாகிறது. உலகம் ஓர் குடும்பம். அக் குடும்பத்தில் நான் ஓர் உறுப்பு. என்னைப் போன்றதே பிறிதோருயிரும் என்னும் பாந்த நினைவு உள்ளத்தில் எழும்போதுதான் அவன் உள்ளம் அனிநிரம்பப் பெற்றதாகிறது. எந்த ஒரு பொருளிடத்து இவன் அன்புவைத்தால் எல்லாப் பொருளிடத்தும் அன்புவைத்ததாகிறதோ அந்தப் பொருளிடத்து அன்பு வைக்கும் போது பூரண மனித்த தன்மையினின்று தெய்வத்தன்மைக்கு மாறுகின்றான். சிவபிரான் இல்லாத இடமே இல்லை. உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களிலும்

விரிந்த அன்பின் திறம், அகண்ட சச்சிதானந்தப் பொருள்ல் சென்று கலக்கின்றது, அதுவே சிவம் என்பதும், குழங்கதயிடத்துத் தாய்வைக்கும் அன்பும், கணவன்மனைவியருக்கிடையில் ஏற்படும் காதலும், நண்பருக்கிடையில் ஏற்படும் நண்பும் குருசிஷ்ய பக்தியும் விரிந்து விரிந்து சிவமாகிய பேரின்பக்க கடலிற் சென்று கலக்கின்றன. இதையே தான் ஆன்மைபோறை என்றும் முக்தி அடைதல் என்றும் பெரியோர்கள் கூறுவர்.

இத்தகைய அன்பின் விரிவு அகண்ட சச்சிதானந்தத்தோடு சேர்தல் ஆன்மாக்களின் தகுதிக் கேற்ப இப்பிறப்பிலும் நிகழலாம். இன்னும் பல பிறப்புக்களின் பின்னரும் நிகழலாம். பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி நிகழ்கின்றன. பிறப்பும் இறப்பும் உடலுக்கேயன்றி உயிருக்கு இல்லை. பிறப்பு என்ற சொல்லிலேயே இறப்பும் கலந்திருக்கின்றது. ப் + இறப்பு = பிறப்பு. பிறப்பு என்ற சொல்லில் ‘ப்’ என்ற எழுத்தை நீக்கினால் இறப்பு ஆகிறது. ப் என்பது மெய்; இ என்பது உயிர். மெய்யோடு உயிர் சேரும் போது பிறப்பு. மெய் தனியாகும் போது இறப்பு. இவ்வுயர்ந்த தனிப் பெருங் தத்துவத்தை பிறப்பு, இறப்பு என்ற சொற்களிடையே வைத்துக் காட்டியமை நம் முன்னேரின் மொழி, சமயப் பண்பாடுகளின் உச்ச நிலையைக் காட்டுகிறதல்லவா?

மனிதன் பிறக்கின்றன. ஏன் பிறந்தோம் என்று ஒருவரும் சிந்திப்பதில்லை. இறக்கின்றன—

என் இறக்கின்றுன் என்று இறப்பவனும் சிந்திப்பதில்லை; மற்றவர்களும் சிந்திப்பதில்லை. அப்படிச் சிந்திப்பவர்களும் சுடலை ஞானத்தோடு சரியே. பிறத்தலும் இறத்தலும் எமது ஒரு தொழில் என்றே மக்கள் கருதுகின்றனர். உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் போன்று பிறத்தலும் இறத்தலும் உடலின் தொழிலென நினைக்கு அவர்கள் வாழ்வு அவ்வளவில் நின்று விடுகின்றது. உடல் தான், பிறப்பும் இறப்பும் ஆகிய தொழிலை அடைகின்றது. இப்படிப் பிறத்தலும் இறத்தலும் உயிருக்காகவே என்பதை மக்கள் மறந்து விடுவதால்ஏன் இறக்கின்றார்கள் என்று கேட்டால்மறு படியும் பிறப்பதற்காக என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது. இறப்பின் தொழில் பிறப்பும், பிறப்பின் தொழில் இறப்புமாயின் எமக்கும் மிருகங்களுக்குமுள்ள வித்தியாசந்தான் என்ன ?

இறைவனிடம் அன்பு வைக்கும் ஒருவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு வைத்தவனுகின்றன. காரணம் அவன் எல்லா உயிர்களிலும் சிவத்தையே காண்கின்றன. ஆதலால்; “அளியற்றார்” என்பதற்குச் சிவபெருமானிடத்து அன்பில் ஸாதவர் என்பது பொருள். சிவபெருமானிடத்து அன்பில்லாதவன் கொடிய நோய்களால் வருந்து கின்றன! காரணம் இவன் உடலுக்கு வருத்தத்தைக்கொடுத்து இறைவன் தன்னை நினைக்க செய்கின்றன. இறைவன் பெற்ற தாயி ஒன்றும் கருணையுள்ளவன். புறம் புறந்திரிந்து எம்மை

என்னென்ன வழிகளில் தி ருத்த வேண்டுமோ அந்தந்த வழிகளில் நின் று தி ருத்தி, தமது முங்கழற்கு அணியாக்குகின்றுன். என்னே அவன் கருணை!

இதுவரை பொறுமையோடு வாசித்தவர்கள் ஒரு சந்தேகத்தை எழுப்பலாம். அளியற்றார் என் பதற்குப்பூரணவரை விலக்கணம்தெரியவில்லையே நாம் எல்லாம் அளியுள்ளவர்களாக வாழ்வதற்கு என்ன சாதனை செய்ய வேண்டும்? இதற்கு மறுமொழியாக நாவுக்கரசப் பெருமாள் ஒரு திருத்தாண்டகத்தைச் செய்துள்ளார். அதனைப் பார்ப்போம்.

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் செப்பாராகில் இறைவன் திருப்பெயராகவும் திருமந்திரமாகவும் அமைந்த பெருமை ‘நமசிவாய’ என்னும் அஞ்செழுத்திற்குரியதாகும். வேதம் நான்கினும் பெய்ப்பொருளாக விளங்குவது; நன்னெறியைக் காட்டுவது. இதனைக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்க ஒதுவார் அளிபெற்றவராவர். அல்லாதார் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றவராவர்.

தீ வண்ணர் திறம் ஒருகால் பேசாராகில் ஒரு நாளைக்கு இருபத்துநான்குமணிநேரமும் பேசுகின்றுன் மனிதன். நித்திரையில் கூட பேசுகின்றுன். கனவிலும் நனவிலும் பேசுகின்றுன்.

பேசுவதில் சலிப்பு ஏற்படுவதே இல்லை. ஒரு அரைமணிநேரம் ஆண்டவன் புகழைப்பேசு; ஆண்டவன் புகழ்பேசப் படும்போது அமைத்தியாக இருந்து கேள் என்றால் அவனுல் முடிவதில்லை. எங்கள் வாழ்க்கையில் என்னவெல்லாமோ பேசிப் பொழுதைப் போக்குன்றோமே! பொய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களைல்லவா நாம்? இறைவன் புகழை ஒருமுறையேனும் பேசக்கூடாதா? எம்பெருமான் செம்மேனியன் அல்லவா? அவனை, தீவண்ணனை, நினையுங்கோதோறும் செம்மையான மனம் உண்டா கின்றது. தீ அழுக்குகளை எல்லாம் அழித்துப் பரிசுத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. தீவண்ணனை நினையுங்கோதோறும் மலம் கெட்டு சுவானுடுதி ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் தீவண்ணர் தீறம் ஒரு காற் பேசுவோர் அளிபெற்றவராகின்றார். அல்லதார் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றனர்.

‘ஒருகாலும் திருக்கோயில் சூழாராகி ஸ்-கோயில் என்பது இறைவனுடைய மாளிகை அல்லவா? அதனைக்காணுங்கோதோறும் இறைவனைப் பற்றி யானினைவல்லவா உண்டாகின்றது? ஊரின் மத்தியிலே நம் முன்னேர் பெரிய கோபுரங்களோடு கூடிய கோயில்களை அமைத்த நோக்கம் எங்கிருந்து பார்த்தாலும் மனிதனுக்கு அவை இறைவனுடைய நினைவை ஊட்டுதற்கே. பல பண்புடைய பெரியோர்கள் பண்பட்ட மனத்தோடு

கோயிலுக்கு வருவதால் அங்கு விசேட ஆத்மீக அலையொன்று உண்டு. அத்தகைய சக்தி நிலையத்தைச் சுற்றிவரும் போது எமது மனமும் தூயதாகி தீவண்ணரிடம் எமக்கு ஒரு ஈடுபாடு உண்டாகிறதல்லவா? எத்தனையோ எத்தனையோ வேண்டாத இடங்களுக்கெல்லாம் சுற்றி அலைகிறோம். ஒருநாளைக் கொருதரமாவது ஆண்டவன் திருக்கோயில் சுற்றி வருவதால் உடம்பு செய்த பாவம் அற்ற றுப் போகின்றது. ஒருக்காலாயினும் திருக்கோயில் சூழ்பவர் அளிபெற்றவராகிறார். அல்லாதார் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாவர்.

“உண்பதன்முன் மலர் பறி த்திட்டு உண்ணரூகில்” மனிதன் பிறந்த நோக்கமே தைலதாரரோபோல் இறைவனை இடைவிடாது நினைக்கவே. என்பது கோடி நினைவிலே தான் பூவுலகிற்கு வந்த நோக்கத்தை மறந்துவிடுகிறுன். திருநாமம் அஞ்செழுத்துச் செப்பவோ தீவண்ணர் திறம் ஒருகால் பேசவோ ஒருக்காலும் திருக்கோயில் சூழவோ நேரமில்லாத வன்கூட உண்பதன் முன்பு ஒரு மலராவது பறி த்து இறைவனுக்கு அரச்சித்து உண்ண வேண்டும், என்று கூறுகின்றார்,

புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அதுகண்டு அருள் புரியா நிற்கும்”

என்பது திருமூலர் வாக்கு. அதுவும் இயலாதவர்,

“ யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை ”

பூவில்லாவிட்டால் ஒருபச்சிலையாவது பயன் படுத்தலாமே என்கின்றார். ஆதலால் உண்பதன் முன் மலர் பறித்திட்டு உண்பார் அளிபெற்றாவர். அல்லாதார் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாவர்.

‘அருநோய்கள் கெட வெண்ணீரு அணியா டாகில்’- இறைவன் எமக்கு ஒவ்வோருறுப்பையும் ஒவ்வோர் பயன் கருதியே படைத்தான். தன் புகழ் கேட்க காதைத் தந்தான். கண்ணினப் படைத் தான் தன்னினப் பார்க்க; நாவைத் தந்தான் தன் புகழ் பாட; நெற்றியைத் தந்தான் விடுதியைப் பூச; நெற்றியின் உபயோகம் வேறு ஏதாவது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. திரு வெண்ணீரு அணியாதவர் இருக்கும் ஊர் திரு இல் ஊர் என்றார் நாவுக்கரசர்; ஓரிடத்தில் “மந்திரமாவது நீரு; வானவர் மேலது நீரு” என்றார். சம்பந்தப் பெருமான். இத்திரு நீற்றைக் கொண்டே பாண்டியன் வெப்பு நோயைத் தீர்த்தார். கூன் பாண்டியனது கூஜை நிமிரச் செய்தார். நாவுக் கரசருக்கு வந்த சூலை நோய்களை யெல்லாம் நிக்கு கிறது திருநீரு. இப்படிப்பட்ட திருநீற்றைத் தவருது அணிந்தார் அளி பெற்றவராவர். அல்லா தவர் பிறப்பற்கேதொழிலாகி இறக்கின்றவராவர்; திருநாமம் அஞ்செழுத்துச் செப்பி தீவண்ணர் திறம் ஒரு காலாயினும் பேசி ஒருகாலாயினும் திருக்கோயில் சூழ்ந்து உண்பதன் முன் மலர்

பறித்திட்டு உண்டு அருநோய்கள் கெட வெண்ணீரு அணிந்தார். அனிபெற்றவராவர். அல்லாதார் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின் றவராவர். இப்போ பாடல் முழுவதையும் சேர்ந்து படித்துப் பாளிங்கள்.

தீருநாமம் அஞ்சேழுத்துச் செப்பாராகில்
 தீவண்ணர் திறம் ஒருகால் பேசாராகில்
 ஒருகாலும் தீருக்கோயில் தூழாராகில்
 உண்ப தன் முன் மலர்பறித்திட்டு உண்ணாராகில்
 அருநோய்கள் கெட வெண்ணீரு அணியாராகில்
 அளியற்றுர் பிறந்தவாறு ஏதோ வெண்ணீற்
 பெரு நோய்கள் மிகநலியப் பேயர்த்துந் செத்தும்
 பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரோ.

இறைவனது சிறந்தாமமாகிய ஐந்தெழுத்தையும் அடிக்கடி சொல்லாதவர்களானால் நெருப்புப் போலும் சிவந்த திருமேனி நிறமுடைய பெருமா நுடைய பெருமைகளை ஒருமுறையேனும் பேசாத் வர்களானால் அவருடைய திருக்கோயிலை ஒரு முறை கூட வலம் வராதவரானால் தினம் தாம் உண்பதற்கு முந்திச் சில பூக்களைப் பறித்துப் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அர்ச்சித்துவிட்டு பின்பு உண்ணதவரானால் ; அரிய நோய்கள் தீரும் பொருட்டு வெண்மையான திருநீற்றை உடம்பில் அணியாதவரானால் ; சிவபெருமானிடத்து அன் பில்லாத இம்மாதிரி மக்கள் உலத்திலே பிறந்தது எதற்காக என்றால் பெரிய நோய்கள் தம்மை வருத்த மீண்டும் மீண்டும் இறந்து பிறப்பதே தொழிலாகி பிறவிப்பினீ நீங்காமல் இறந்து ஒழிவதற்கேயாம்.

சிந்தையில் திகழும் சிவன்

இறைவனார் அருளால் சங்கிலியாகரை மணஞ்சு செய்தார் சுந்தரர். திருவொற்றியூரில் நாட்கள் சில கழிந்தன. திருவாரூர் நினைவு வந்தது. வீதிவிடங் கப் பெருமானூர் நினைவும் வந்தது. பரவையாரின் இனிய தோற்றமும் நடனமும் மனக்கண்முன் னே வந்து நின்றன.

ஒருநாள் திருவாரூர் நினைவு தவிர்க்க முடியாமற் பெருகியது. ஒற்றியூர் எழுத்தறியும் பெருமானை வணங்கிக் கொண்டே திருவாரூர் நோக்கிப் புறப்பட்டார். கண் ஒளி மங்கியது. ஒற்றியூர் எல்லையைத் தாண்டிய உடனே கண் களிரண் டும் பார்வையை இழந்தன. இசைத்தமிழ் நாவால் ஏங்கி நினைவிழுந்து விழுந்தார். சிறு போது சென்று நினைவு வந்தது. உறுதி மொழியை மறந்து வெளிவந்ததால் உற்றது இக் கெடுதி என உணர்ந்தார். இந்த இன்னலைப் போக்குவார் அதனை உண்டாக்கிய இறைவரே எனத் துணிந்து, அவரைப் பாடிப்பயன் பெற நினைத்தார். ‘அழுக்கு மெய்கொடு’ என்னுங் திருப் பதிகத்தைப் பாடிக் கண்ணேளிதர வேண்டினார். ஒற்றியூர் எழுத்தறியும் பெருமானாரை உள்ளக் கண்ணால் மாத்திரமன்றி ஊனக்கண்ணலும் கண்டு அனுபவித்தவர். இப்போது ஊனக்கண் மறைந்த உடனே உள்ளத்தில் எழுத்தறியும் பெருமானுரே திகழ்வதைக் கண்டார்.

கண்ணுதலார் தமது கண்ணேளியை மறைத் தாலும் திருவாரூர் செல்வதற்கே சிந்தை கொண்டார். கூடவரும் அடியார் வழிகாட்டத் திருமூல்லூல வாயிலை அடைந்தார். ‘சங்கிலிக்காக எனது கண்களை மறைத்திரோ’ எனத்திங்கள் வேணியரைச் சேவித்தார்; பின் திருவெண்பாக்கத்தை அடைந்து “பெருமானே, கோயிலில் இருக்கின்றீரா?” என்று தமது ஆற்றுமையை வெளியிட்டார். இறைவர் அவருக்கு ஊன்றுகோல் அனித்து, ‘உளோம், போகீர்’ என்று அன்பிலார் போலக் கூறினார்.

சுந்தரர் காஞ்சி மாநகரை யடைக்கதார். திருவேகம்பத்தைச் சார்ந்தார். ஏகம்பாதரை வணங்கிக் ‘குற்றமுடையேன், திருமுன்பே என் சொல்லி வணங்குவேன்’ என ஏங்கித் தொழுதார் “வானவர் வாழுக் கொடிய நஞ்சினை உண்ட அருளானரே! கச்சியேகம்பரே! பவளவண்ணரே! கடைப்பட்ட நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கண்ண ண ளி த் த ரு ள் வீ ரா க!” என்று வேண்டினார். உடனே பெருமானார், இடக்கண்ணின் ஒளி விளங்க அருள் செய்தார். உள்ளம் மகிழ்ந்தது. அன்பு பொங்கல்ப் பாடினார், திருப்பதிகம். ‘ஆலந்தான் உகந்து அழுது செய்தானே’ என்று திருப்பதிகம் தொடங்கினார். “சீலங்தான் பெரிதும் உடையானைச் சிந்திப்பாரவர் சிந்தை யுளானை” என்று ஏத்தினார். கண்மறைந்திருந்த போது சிந்தையில் திகழ்ந்த சிவனையே கண் வெளிப்பட்ட போதும் கண்டார்.

சிந்தித்தலுக்கும் நினைத்தலுக்கும் வித்தியா சம் உண்டு. தியான் நிலையே சிந்தனை என்று சொல்லப்படும். இடைவிடாத சிந்தனை தியானத் தைக்கூட்டுகிறது. மறந்திறந்த பொருள்ஞாபகத் திற்கு வரும்போது நினைவு என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது. அடிக்கடி நினைத்தலால் சிந்தனை இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த தியானம் நிலைக்கிறது. தியான நிலையிலே தான் இறைவனுர் திருக்கோலம் விளங்குகின்றது. அவரவர் பக்குவ நிலைக்கேற்பவும் சாதனைக் கேற்பவும் உள்ளத் தில் தோன்றும் காட்சி வித்தியாசப்படலாம். உள்ளத்தை நிலைக்கச் செய்வதற்காக முதலில் இறைவனுரது திருஉருவத்தையோ திருநாமத் தையோ வலிந்து கொண்டுவந்து நிலைநிறுத்து தல் சாதகனின் வேலையாகும். உள்ளம் நினைக்கத் தொடங்கிய உடனே இறைவனுர் தாமாகவே வந்து குடிபுகுந்து விடுகிறார்.

இறைவரை முதலில் தியானிக்கத் தொடங்கிய உடனே சாதகனுக்கு இறைவர் உருவமோ நாமமோ நிலைப்பதில்லை. நிலைத்தாலும் தெளி வாகப் புலனுவதில்லை. சாதனை முதிர முதிர தெளிவு ஏற்படுகின்றது. இருளாயிருந்து மங்கலாகி ஒளியாகிறது. முதலில் கண்மூடிய தியானத் திற்கு இருந்த உடனே தோன்றுவதென்ன? ஒரே இருட்டாகத்தான் இருக்கும். விவேகானந்தர் சிறு வயதிலேயே கண்ணொமூடிய உடன் நெற்றியில் ஒரு ஒளி திகழ்வதையும் ஒளி ஒன்று தம்மைச-

துழ்ந்து நிற்பதையும் உணர்ந்தார். எல்லாருக்கும் இதே அநுபவம் என்றுதான் அவர் வெகுகாலம் நிலைத்திருந்தார்.

தியானம் நினைப்பதற்கு இன்னைரு வழி, உணர்வுவந்தபோதெல்லாம் இறைவனாரதுநினைவு உண்டாகத்தக்கதாக பழகுதல், நித்திரையிலேயே எமது மனம் எம்மை ஏமாற்றி விட்டுச்சென்று விடுகின்றது. நினைவிலேகூட நாம் எப்படி விழிப் போடிருந்தாலும் அது ஏமாற்றி விடுகிறது. நித் திரைவிட்டு எழும் போது அவன் நினைவாகவே எழுவேண்டும். நித்திரைக்கு போகும்போது அவன் நினைவோடே போகவேண்டும். என்றதெல்லாம் பெருமக்கள் சொல்லிப்போன காரணம் சிந்தை யைத் திருத்துவதற்காகவே. இதனையே சுந்தரர் சிந்தித்து) என்றும் நினைத்து எழுவார்கள் சிந்தை யில் திகழும் சிவன் தன்னை, என்கின்றார். நாள் தவருது தியானித்தும் நினைத்துக் கொண்டும் காலையில் எழுவர்களுடைய மனத்தில் விளங்கும் சிவபெருமான் என்பது பொருள்.

எமது உடல் ‘வினையின் வந்தது வினைக்கு வினையாவது’ என்று பெரியார்கள்கூறிச் சென்றுள்ளார்கள். இவ்வினைக்கு ஒரு முடிபு இல்லையா என்பது ஒரு கேள்வி. வினைக்கு முடிபு உண்டு. எமது வினையை அறுக்க வல்லவன் ஆண்டவன் ஒருவனே. முன் செய்த வினையை அநுபவிக்கும் போது இப்பிறப்பில் மேலும் தேடிக் கொள்ளுகின் ரேம். அநுபவித்து முடிவிலே வினை மிஞ்சியிருக்க-

கத்தான் வேண்டும். ஆனால் இறைவன் கருணையாளன். அவனாருளாலே எமது வினைப்பற்றுக்களோ அறுத்து விடுகின்றான். எவராலு மாகாத இந்த வினையை அறுத்த எம்பிரானுக்கு இதன் அர்த்த மறியாது பசுவைக் கொன்று வாழ்கிறார்கள் மக்கள். மக்கள் பசுவைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். மக்கள் பெரும்பயனை அழிக்கின்றார்கள். முற்காலத்தில் பெருங்தொகைப் பசுக்களை யார் வைத் திருக்கின்றனரே, அவனே செல்வன் என மதிக்கப் பட்டான். அக்காலத்து அரசரும் அதனைப் பெரி தும் போற்றினர். ஆங்கூரக்கவர்தல், ஆங்கூர மீட்டல் என்பவை ஏற்பட்டமை முக்கிய செல்வ மாகக் கருதியமையினாலே. இன்றும் மேலை நாடு களில் பசுவைப் பிரதானமான செல்வமாகப் போற்றுகின்றனர்.

இத்தகைய பசுவையே மக்கள் செல்வமாகக் கருதினர். எது மக்களிடம் இலகுவாகப் பெறக் கூடுமோ அதனையே ஆண்டவனும் விரும்புகிறான். பாலோடு பசுவிலிருந்து பெறக்கூடிய பயன் ஜந்தையும் விரும்புகின்றான்.

“பந்தித்த வினைப்பற்று அறுப்பானைப்பாலோடு ஆளைஞ்சும் ஆட்டுக்கந்தானை”

என்று சுந்தரர் கூறுகின்றார். என்னக் கட்டுப் படுத்திய பழவினைகளின் தொடர்பை வேரொடு ஒழிப்பவனும் பால் முதலிய பசுவின் பொருள்கள் ஜந்திலும் முழுகுவதில் மகிழ்பவனும் என்பது பொருள்.

அகிலாண்ட நாயகியாராகிய உமாதேவியார் அளவிலாத புகழைத் தம்மிடத்தே உடையவர். உரியபுகழ் எல்லாம் அன்னையையே வந்தடைந் தன. அன்னைக்கு இப்புகழ் எல்லாம் எதனால் வந்தன? அவர் செய்த தவத்தால் வந்தன. அவர் புகழுக்காக தவம்செய்யவில்லை. இறைவரை அடையவே தவம் செய்தார். அத்தவம் இறைவரைக் கூட்டுவித்தது மல்லாமல் அளவிறந்த புகழே அன்னையை தேடிவரவும் செய்தது. அதனால்தான் வள்ளுவரும் தவம் செய்தார். தம்மைக் கருமம் செய்வார் என்றார். புகழை விரும்பிச் செல்லும் மக்களைப் பார்த்து அன்னையார் போதிக்காமல் போதிக்கின்றார். புகழுக்காகக் கருமம் செய்யாதீர். அது இகழையே கொண்டுவரும்; செய்யுங் தொழில் எல்லாம் இறை அர்ப்பணமாகச் செய்யுங்கள். அதுவே தவம். அது சித்தி என்றால் புகழ் உங்கள் பின்னே ஒடிவரும்; உதாரணமாக எனது வாழ்வைப் பாருங்கள் என்பது போல உலகக் குழந்தைகளுக்கு போதிக்கின்றார்.

ஏகாம்பர நாதரைப் பணிந்தே அன்னை காமாட்சி அருள் பெற்றதாகப் புராணம் கூறுகின்றது. சுந்தரனுடைய இன்னலையும் ஏகம்பர உணர்ந்தார். இடது கண்ணைக் கொடுத்தார். இழந்த கண்ணைப் பெற்ற சுந்தரருடைய நிலைக்கு எதைத்தான் உவமை கூற முடியும். ஆனந்த பரவச நிலையில் ஆடிப்பாடுகின்றார். சுந்தரர் நிலையை உணர்ந்து நீங்களும் பாடுங்கள்.

சிந்தித்து என்றும் நினைந்து எழுவார்கள் சிந்தையிற்
 றிகழும் சிவன்தன்னைப்
 பந்தித் தவினைப்பற்று அறுப்பானைப் பாலோடு
 ஆனைஞ்சும் ஆட்டும் உகத்தானை
 அந்தமில் புகழால் உமை ரதங்கை ஆதரித்து
 வழிபடப் பெற்ற
 கந்தவார்சடைக் கம்பன் எம்மானைக்காணக்
 கண் அடியேன் பெற்றவாறு

இதன் பொருள் :— நான் தவறுது தியானித்
 தும் நினைத்துக் கொண்டும் காலையில் எழுபவர்
 கருடடைய மனத்தில் விளங்கும் சிவ பெருமானும்
 என்னைக் கட்டுப்படுத்திய பழவினைகளின்
 தொடர்பை வேரோடு ஒழிப்பவனும் பால் முதலிய
 பசுவின் பொருள்கள் ஜந்திலிம் முழுகுவதில் மகிழ்
 பவனும் முடிவில்லாத புகழுடையவளாகிய உமா
 தேவியரால் அன்போடு வணங்கப்பெற்ற மன
 முடையங்கள் திருச்சடையையுடைய திருவேகம்
 பனுமாகிய எம்பெருமானைக் காணும் பொருட்டு
 இடக்கண் பார்வையை அடியேன் பெற்ற
 விதத்தை என்ன வென்று சொல்வது, இதிலும்
 அன்னையில் அருளாடல் ஒன்று புலப்பாடா
 கின்றது. இடப்பாகம் அன்னைக்குச் சொந்தமான
 தல்லவா? அன்னையே முதலில் அருள்பாலிக்
 கின்றுள். அதைப் பார்த்தே பின்பு அப்பன் அருள்
 பாலிக்கின்றுன். அன்னையால் பொறுக்க முடிய
 வில்லை குழந்தையின் வேதனையை.

ஓல்லை விடையானிப் பரந்துங்காண்

தமிழ் நாட்டில் பெண்கள் ஆடும் விளையாட்டுகளுள் அம்மானை என்பதும் ஒன்று. பழங்கால முதற்கொண்டு இந்த விளையாட்டு இருந்து வருகிறது. அம்மானைக் காய்கள் மூன்றை வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு கையாலும் பெண்கள் விளையாடுவார்கள். இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு காய் இருக்க மேலே ஒன்று இருக்கும். ஒரு பெண் ஒருக்கையில் இருக்கும் அம்மானைக்காயை மேலே வீசி, அந்தக் கையால் மேலுள்ள அம்மானைக்காயை பிடித்தல் வேண்டும். இப்படி சாத்தியமாக ஆடும்போது காய் தவறிக் கீழே விழுந்து விட்டால், வேறொரு பெண் ஆடுவாள். ஒருத்தி ஆடுவதும் பலபேர் சேர்ந்து பந்தயம் போட்டு ஆடுவதும் உண்டு. பெரும் பான்மையாக மூன்று பெண்கள் சேர்ந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக ஆடுவது வழக்கம். இப்படி அம்மானை ஆடும்போது பாடிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அந்தப் பாட்டுக்கும் அம்மானை என்றே பெயர் வழங்கும்.

இறைவரைப் பக்தி செய்து அடையவிரும்பிய மணிவாசகனார் தாமே தலைவியாக மாறினார். அம்மானைப் பாட்டுக்களைப் பாடினார், ஆடினார். எதற்காக? தலைவனைச் சேர்வதற்காக.

“தம்மனையிற் பாடும் தகையெல்லாம் தார்வேங்கன்
கோம்பை வரி முலைமேற் கூடவே அம்மானை”

என்பது சிலப்பதிகாரம்; தலைமகன் பக்கத்தே இருக்கும்போது இன்பம் அனுபவித்த தலைவியார் தலைவன் பிரிவால் வாடுகின்றார். தோழியிடத்தே தமது அல்லலை உரைக்கின்றார், தோழி தலைவி யின் துயரைப் போக்கத் தலைவியை விளையாட்டிலே திருப்ப முயலுகின்றார்கள். அம்மானையாடுவோம் என்கின்றார்கள் தோழி. தலைவன் புகழ்ப்பாடி அம்மானையாடுவோம் என்கின்றார்கள் தலைவி.

வளருவப் பெருந்தகையார் அறிவை விளங்க வைக்கின்ற நூல்களைக் கற்றவர்களோடு கல்லாத மற்றவர்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மனிதர்களோடு விலங்குகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது போலத்தான் என்கின்றார். கல்வியின் பயன் கற்றதன் படி நடத்தல், அங்குனம் கற்றபடி நடவாதவர்களைப் பார்த்தார் தாயுமானப் பெருந்தகையார்.

“கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் கற்று மறிவில்லாதவன் கர்மத்தை என் சொல்கேன்”

என்று கூறினார். கல்வி எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியம் கற்றதன்படி நடத்தல்.

“கல்லார் கொஞ்சில் நில்லான் ஈசன்”

என்பது சம்பந்தப் பெருமான் வாக்காகும். மனிவாசகத் தலைவியாரும் வெகுகாலமாக எத்தனையோ பிறவிகளாக இறைவஜனக் கல்லாது

காலம் கடத்தி வந்தவராம். அதனால் நாயினும் கடைப்பட்டு வாழ்ந்தாராம். இப்படி அவமே காலம் கழித்த தலைவியாரை இறைவராகிய தலைவர் ஒருவர் சந்தித்தார். தலைவரைக் கண்ட தும் உடல் பொருள் ஆவி முன்றையுமே தத்தம் செய்தார் தலைவியார். இருவரும் மாறிபுக்கு இதயம் எய்தினார். தலைவி தன்னைக் கொடுத்துத் தலைவனைப் பெற்றார். பண்ட மாற்றிலே தான் அதிக லாபம் பெற்று விட்டதாக இறுமாப்பும் கொண்டாள். இருந்தாற் போல் ஒருநாள் தலைவர் தலைவியை அறியாது பிரிந்து விட்டார். துன்பம் தாங்க முடியவில்லை. தோழியோடு சேர்ந்து அம்மானை விளையாடி பிரிவை மறுக்க முயலுகிறார்கள் தலைவி.

“கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை வள்ளாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி”

தந்தது உன் தன்னை கொண்டது என்தன்னை. சங்கராயர் கொலா சதுரர், என்று அகம்பாவம் பிடித்திருந்த என்னை இறைவர் வல்லாளன் ஆனபடியால் அல்லவா யாரும் அறியாது பிரிந்து சென்று விட்டார். என்னைப் பிரிந்து சென்றவரை இனிமேல் நினைப்பது மில்லையென்று கள்ளக்கோபங் கொண்டேன். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நின்றார். தென்னாடுடைய சிவனுர் பெருந்துறையிலே கைப்பிடித்து காட்டா தன வெல்லாங்காட்டி கடுகி மறைந்தாரே, அவரை நினைக்க உள்ளம் அழிகின்றதே.

மனித உறுப்புகளில் மிகமிக நொய்த உறுப்பு இருதயமே. அதைப் பாதுகாக்கவே பலமான தோர் மார்ப்புக்கூட்டை இறைவன் அமைத்தான். கருணை உள்ளவனுடைய இருதயமோ பாகாய் உருகுந்தன்மையது. இறைவன் மீது பக்தியேற்படும் போது இதயம் உணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சி கண்களின் மூலமாக வெளிப்படுகின்றது. இறைவனை நினையாத உள்ளம்; அவனை நினைத்து உருகாத உள்ளம் எவ்வியிரையும் தன்னுயிரைப்போல் பாராத உள்ளம் கணத்தோர் கல்லுக்குச் சமன் எனப் பெரியார்கள் கூறியுள்ளார்கள். நெஞ்சம் இயல்பாகவே அறியாமை ஆசைகள் முதலிய கசடுகளால் கற்களாக்கப் படுகின்றன. அதைக் கல்வியால் உருக்கிச் சிவஞானம் தோய்த்து இறைவன் ஒளியை ஏற்கும் ஆற்றல் பெற வேண்டும் மணிவாசகத் தலைவியார் தம் நெஞ்சத்தை உருக்கி நெகிழி வைத்துக் கற்களில் பாய்ச்சி இறைவன் பேரொளியில் தோய்ந்தார். இங்நிலை எல்லார்க்குக் கும் எய்துவதன்று. அதற்கும் அவனருள் வேண்டும். அவனருளால் தானே அவன் தாள் வணங்க முடியும். அருணகிரிப்பெருந்தகையாரும் “நெஞ்சக் கணகல்லும் நெகிழிந்துருக ” என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் இறைவனே கைலை மலையில் இருக்கிறார். அவரது தேவியோ மலையில் வளர்ந்தவன். அவரது முத்த மகனே மலையில் எழுதும் ஆற்றலுடையவன். அவரது இளைய மகனே மலைகள் தோறும் ஆடும் குருபரன். ஆகவே இறைவன்

குடும்பமே கற்களை விரும்புகின்றது என்னும் திருக்குறிப்பை உணர்ந்து, சாக்கிய நாயனாரும் நெஞ்சக்கனகல்லை எறிந்து இறைவனை வணங்கிய சிறப்பை அறியலாம்.

இப்படிப்பட்ட கனத்ததோர் நெஞ்சக்கல்லை இறைவர் தலைவியாருக்கு பிசைந்துகணி ஆக்கினார். தமது கருணை வெள்ளத்துள் அழுத்தினார். இருவினைகளையும் விலக வைத்தார். நெஞ்சங் கனிவுற்றார். ஆனந்த வெள்ளத்தழுந்துவர் என்பது உண்மை. நினைத்து நினைத்து, உணர்ந்து உணர்ந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்பே நிறைந்து நிறைந்து ஊற்றெழுங் கண்ணோரே அதற்குச் சாட்சியாகும். இறைவன் திருக்கருணை பாலித்தவுடனே வினைகள் தாமே நழுவி விடும். இறைவர் எங்கேரழும் வேதம் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். ஆன்மாக்களுக்காகவே வேதம் ஒதுகின்றார். இறைவரைப் பார்த்ததாயினும் ஆன்மாக்கள் தமிழ் மறையைத்திருமறையைப் பயின்று கடைத் தேறுவதற்கே, இதனுலேயே இறைவர்க்கு வேதியன் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

“ கல்லைப் பிசைந்து கனி ஆக்கித் தன்கருணை வெள்ளத்து அழுந்தி வினை கடித்த வேதியனை தீல்லைங்கர் புக்குத்திருச்சிற்றம் பலம் மன்னும் ஒல்லை விடை யானைப்பாடுதுங்காண் அம்மானே ”

தலைவராகிய இறைவர் எனக்கு இன்பங்களாக என்னை அறியாதோ சிதம்பரத்தி லே திருச்சிற்றம்

பலத்தில் ஒளிந்து கொண்டார். அவர் வைத்திருக்கின்ற ஒருதேர் மிக வேகமாகச் செல்லும் தன்மையது. ஆதலினால்தான் என்னையறியாமல் மிக விரைவாக என்னைவிட்டு மறைந்து விட்டார். அத்தகையதிறைவரோ தமிழ்ப்பைபத்தியங்கொண்டவர். பாட்டுப் பைத்தியம் பிடித்தவர். என்னை அறியாதே சென்றவர். தமிழ்ப் பாட்டைக் கேட்டாரானால் என்னை அறியாதே வந்து சேர்ந்து விடுவார். ஆதலால் அவரைப் பாடுவாயாக என்கின்றார் மணிவாசகத் தலைவியார். நீங்களும் சேர்ந்து அவருடன் பாடுங்கள்.

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேஜை
 வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையாள் பிச்சேற்றிக்
 கல்லைப்பிசைந்து கனி ஆக்கித் தன்கருணை
 வேள்ளத்து அழுத்தி வினைகடித்த வேதியனைத்
 தில்லைங்கர் புக்குத்திருச் சிற்றம்பலம் மன்னும்
 ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானுய்.

தருவாய் சிவகு நீ

நாம் கருவிலே கிடந்த தன்மையை எப்பொழுது மே சிங்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. சிங்தித்தாலும் அதைப்பற்றிய ஞாபகம் இருப்பதில்லை. கருவிலே குழந்தை தலைகீழாக இருந்து தவஞ்செய்துகொண்டே இருக்கிறது. கருவிலே இருந்து குழந்தை படும் வேதனையோ தாங்கமுடியாது. கருவாய் இருக்கும் போது தாய் மாத்திரம் வேதனை அடைவதில்லை. தாயிலும் பார்க்க குழந்தையே கூடிய வேதனை அடைகிறது. அதனை நாம் இப்போது உணரும் நிலையிலில்லை. எங்கள் வயிற்றுனுள்ளே உள்ள பொருட்களைச் சிறிது சிங்தித்துப் பார்த்தால் எங்கள் உடலின் மகிமையை அறிந்து கொள்ளலாமல்லவா? அந்தப் பொருட்களுக்கு மத்தியிலே நெருக்குப் பட்டு ஒரு குழந்தை உயிரோடு பத்துமாத காலம் வாழ்வதென்றால் அதிலும் பார்க்க நரக வேதனை வேறு வேண்டுமோ? இப்படியான கஷ்ட நிலையிலே கருவிலே இருக்கும் சிச தன்னை உணர்ந்து தன் கஷ்ட நிலையையும் உணர்ந்து விடுதலை வேண்டி நிற்கின்றது. கருவிலே இருக்கும்போது அநுபவிக்கும் துன்பத்தினாலோ அன்றி பூர்வ வாசனையினாலோ கடவுளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாம் சிச. இயல்பிலே தெய்வ சிங்தனை இல்லாத மனிதனும் கஷ்டங்களினால் தாக்-

குண்ணும் போது தன்னின மறந்தே ஆண்டவனை நினைத்து விடுகிறார். பூர்வ புண்ணிய மில்லாத சீவர்கள் தாழும் கருவிலே உருவாகி கண்டமுறும் போது அக்கண்டத்தினின்றும் விடுபட ஒரே மார்க்கம் ஆண்டவனை நினைத்தல் தான் என அறிந்து, அவனையேநினைத்துத்தமது விடுதலையை நோக்கி நிற்கின்றன. கருவிலே கடவுள் நினைவாக இருந்த குழந்தை பூமியிலே பிறந்ததும் பூர்வ ஞானம் மறந்து குவா, குவா என்று அழுகிறது. இதுதான் பூமிக்குள்ள ஒரு பெரிய சக்தியாகும். கருவில் இருக்கும் போது கடைசிவரை கடவுள் நினைவாகவே இருந்த சிசு பூமியின் ஸ்பரிசம் பட்டதும் இருந்த இடத்தைப் பற்றியோ ஒன்றும் அறியாது எல்லாவற்றையும் மறந்து போகின்றது கடவுளின் பாதமே உற்ற துளை என நம்பி யிருந்த குழந்தை, அதை மறந்து தனது தேவையை அழுகை மூலமே பூர்த்தி செய்யக் கற்றுக் கொள்கிறது. பூர்வ அனுபவ மெல்லாம் மறைந்து முதன் முதல் அனுபவம் தொடங்குகிறது.

சமணர், அப்பராகிய தருமசேனரைக் கல்லோடு கட்டிக் கடலிற் போட்டனர். அவரோ “நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” என்பதை மனதுட் கொண்டு கல்லைத் தெப்பமாக்கி திருப்பாதிரிப் புலியூர்க்கரை சென்று சேர்ந்தார். கரை மேலேறினார். நாவுக்கரசர் கைகுவித்துக் கண்ணுதலாரை வணங்கினார். சமணச் சுழலிலிருந்து விடு-

வித்த பொருளை நினைத்து நினைத்து நினைத்து கனிந்து போற்றினார். அடியார் பல சூழ்ந்தனர். தோன்றுத்துணை நாகர் முன் சென்றார் ‘என்றாருன மாய்’ என்று தொடங்கிப் பதிகம் பாடினார். பூர்வ நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றுகத் தோன்றின.

“கருவாய்க்கிடந்துன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்”

என் றெழுந்தது தேவாரம் ஒன்று. கருவாகிக் கிடந்த போது உனது பாதத்தையே நினையும் மனமுடையவனுயிருந்தேன் என்பது இதன் பொருள்.

கருவிலே இருக்கும்போது கடவுள் நினைவோடு இருந்த குழந்தை மனித உருவிலே பூமியை வந்தடைந்தது. கருவிலுள்ள நினைவொன்று மில்லை. அம்மா அப்பா என்று சொல்லப்பழகிய குழந்தை காலகதியில் எத்தனையோ கலைகளைல் லாம் கற்றுக் கல்வியில் விற்பன்னாகின்றன. கலைகள் அறுபத்து நான்கு என்று ஒளவையார் கூறிச் சென்றார். கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் கற்றவர்கள்கூட ஒரு கலையை மறந்து விடுகிறார்கள். ஆண்டவன் நாமத்தைக் கற்பதற்குப் பெரிய அறிவோ படிப்போ பாடசாலையோ தேவையில்லை அப்படியானால் ஏன் அதனை அவர்கள் கற்பதில்லை? கற்கக் கூடிய சூழ்நிலையேல் லாம் அமைந்திருந்தும் என்னவோ அவர்கள் கற்பதில்லை. காரணம் ஒன்று உண்டு. இறைவன் அருள் பெருமையால் அவன் நாமத்தைக் கற்கும்

பேறு பெற்றில்லை. “தவமுந் தவமுடையார்க்கும்” என்றல்லவா வள்ளுவப் பெருந்தகை அருளிச் சென்றுள்ளார். இறைவன் திருநாமத்தைப் பயில் வதற்கு இறைவன் திருவருள் கூட்டவேண்டும். இறைவன் திருவருள் பெறுவதற்கு தவம் முயல் வேண்டும் மணிவாசகப் பெருந்தகை “அவன் அருளாலே அவன் தாள் வணங்கி”

என்றல்லவா கூறுகின்றார் இறைவன் நினைவு எழுவதற்கே; அவன் நாமத்தை உச்சரிப்பதற்கே; அவன் தாள் வணங்குவதற்கு அவன் அருள் வேண்டுமாம்; இதையே தான் நாவுக்கரசர்,

“ உருவாய்த் தெரிந்துன்றன் நாமம்
பயின்றேன் உனதருளான் ”

என்கின்றார். கருவிலே இருக்கும்போது உன் கழிலையே நினைக்கும் கருத்துடையவனுகிய நான் பூமியில் உருவாகித் தோன்றிய உடனே உனது நாமத்தைப் பயின்றேன், உனது அருளினால் என்கின்றார். மருணீக்கியார் சமண சமயத்துட் புகுந்து தருமசேனர் ஆனகாலத்தும் பகவான் நாமத்தையோ பூசையோ மறந்தவரல்லவாம். அதற்கு அவரே சாட்சி கூறுகின்றார்.

“சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீங்கினும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்னும் என்நாவில் மறந்தறியேன்”

இறைவனுக்கு ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட-நாமங்கள் உள். பேராயிரம் உடையபெருமான் அல்லவா? அவன். அந்த நாமங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாக விளங்குவது பஞ்சாட்சரமுமாகும். பஞ்சாட்சரமென்பது நமசிவாய ஆகும். இதுவே மந்திரமாகவும் ஆண்டவன் திருப் பெயராகவும் விளங்குகிறது. இந்தப் பெருமை மற்றைய திருப் பெயர்களுக்கு இல்லை. சிவபுராணம் பாடவந்த மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

“நமசிவாய வாழ்க”

என்றே ஆரம்பிக்கின்றார். அதுவே எல்லா மாகவும் விளங்குகிறது. ஓரிடத்தில் அப்பரடிகள்,

“நமசிவாயவே ஞானமுங்கல்வியும்
நமசிவாயவே நானறிவிச்சையும்
நமசிவாயவே நாாவின்றேத்துமே
நமசிவாயவே நன்னென்றிகாட்டுமே”

என்கின்றார். இந்த பஞ்சாட்சரம் ஜந்து வகைப் படும். தூலபஞ்சாட்சரம் ‘நமசிவாய’; சூக்கும பஞ்சாட்சரம் ‘சிவாய நம’; காரணபஞ்சாட்சரம் ‘சிவாய சிவ’; மகா காரண பஞ்சாட்சரம்: ‘சிவ மகாமனு சி’; இவையெல்லாம் மனிதனுக்கு இறைவன் மேலுள்ள ஈடுபாட்டையும் நாம ஜெபத்தி னல் உண்டாம் மகிமையையும் மேலாம் நிலை களையும் விளக்குவன். முதன் முதல் குருவினிடத் திலே நமசிவாய என்று உபதேசம் பெற்று, நாப ஜெபம் தொடங்கும் ஒருவன் காலகதியில் சிவாய நமவென்று அவனுள்ளத்திலே ஜெப

மாறும் அடைகிறன். அத்தருணத்திலே அவனுடைய குரு, சிவாய நம என்று இரண்டாவது உபதேசத்தை ஆரம்பித்து வைக்கின்றார். ஒளவையாரும்.

“சிவாய நம என்று சிந்தித்திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை”

என்று அருளியுள்ளார். நாம ஜெபத்தில் இந்த நிலை மிக உயர்ந்த நிலையாகும். ஜெபம் செய்வதிலே பல நிலைகளுண்டு. மந்திரம் தனது காதுக்குக் கேட்கும்படியாக செயி ப்பது, அரைகுறையாகக் கேட்கும்படி ஜெபிப்பது, மனத்திலே சொல்லிக் கொள்வது. இந்த முன்றுவது நிலைதான் மனதை ஒடுங்கச்செய்து, இறைவனை இடைவிடாது கண்டுகொண்டிருக்கும் பேரின்ப நிலைக்கு உயர்த்திவிடுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட பஞ்சாட்சரத்தை வாயினாலேயே ஒதும்போது அது திருவாய் ஆகிறது. அதிகாலையில் எழுந்ததும் எங்கள் வாயை அவதானித்தால் வாயின் தன்மையை ஒரளவு அறிக்கு கொள்ளலாம். வாயிலே தண்ணீர் விடாது அயலிலே உள்ளவரோடு பேசமுடிவதில்லையே! அப்படிப்பட்ட வாய் திருவாய் ஆகவேண்டுமானால் அது ஆண்டவன் நாமம் உச்சரிப்பது ஒன்று லேயே முடியும்.

பொலிவு என்ற சொல் தமிழ் நாட்டிலே அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை ஒரு மங்கல

மான சொல்லாக உலக வழக்கிலும் எடுத்தாளப் பட்டு வந்துள்ளது. நல்ல உருவமைந்த கட்டிளங்காளையைப் பார்த்து நல்ல முகப்பொலிவுடன் அல்லவா விளங்குகின்றுன் என்று சூறுவதுண்டு. இதைவனிடத்தில் நீங்காத பக்தியடையவன் ஒரு வளைப்பார்த்து, அவன் முகம் தெய்வப்பொலி வோடு அல்லவா விளங்குகிறது என்கிறார்கள். ஜீவகாருண்யம், தெய்வசிந்தனை இல்லாத ஒருவன் முகத்தைப் பார்த்து இவனுடைய முகத்தைப்பார்த்தால் என்னவோ போலல்லவா இருக்கிறது; முகத் தில் பொலிவு வென்பது இல்லையே என்கிறார்கள். உருவும் திருவும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற ஒருவனைப்பார்த்து ஆள் ஒரு பொலிந்த மனிதனால் லவா? என்கிறார்கள்; இதேபோல் வாய்க்கும் ஒரு பொலிவு உண்டு.

தினமும் வெற்றிலை தின்பதினால் வாய்க்குப் பொலிவு ஏற்படுகிறது; என்று சிலர் நினைக்கி ரூர்கள்; இன்னுஞ் சிலர் புகைப்பதினாலே வாய் பொலிவடைகிறது என்று நினைக்கின்றார்கள்; வேறு சிலர் வாசனை திரவியங்களிடுவதினாலே பொலிவு பெறுகிறது என நினைக்கின்றார்கள். இன்னும் வேறு சிலர் அரசியல் பேசித்திரிவதனால் பொலிவு பெறுகிறதென நினைக்கின்றார்கள். இவைகள் ஒன்றாலும் பொலிவு பெறுவதில்லை. அதுவும் திருவாய் பொலிவு பெறுவது ஒன்றே ஒன்றினால்தான் சாத்தியம். அதுதான் சிவாய நம என்று ஒதுதல்; வாய், திருவாய் ஆகவும் திரு

வாய் பொலிவு பெறவும் ஒரே ஒருவழி “சிவாய் நம்” வென்று சொல்லுதலே.

மனிதனுடைய ஒவ்வொரு உறுப்பையும் எடுத்து ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது ஒவ்வொரு தேவை கொண்டே இறைவன் படைத்துள்ளான் என்பது தெளிவாக விளங்கக்காண்போம். எந்த உறுப்பையாவது தேவையிலாது மேலதிகமாகப் படைத்துள்ளானே என்றால் இல்லை என்றே துணிக்கு கூறலாம். அப்படியானால் நெற்றியை ஏன் படைத்தான் என்ற கேள்வி எழ இடமுண்டல்லவா? ஆலோசியுங்கள். நெற்றியைப் படைத் ததுவிழுதிதரிக்கவே, இந்த முக்கிய பயனைத்தவிர வேறு ஏதாவது சிறந்த பயன் நெற்றியினால் உண்டா, ஆலோசியுங்கள். எல்லா சமயத்தவர் களுமே வெண்ணீறணிவதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். கிறித்தவர்கள் ஆண்டில் ஒருநாளைக்குச் சாம் பல் பூசும் திருநாள் கொண்டாடுவதை யாரும் அறிவர். ஸ்லாமியர்களும் பெளத்தர்களும் கதிர் காமத்திலே விழுதி தரிப்பதை எப்பொழுதுமே பார்க்கலாம். விழுதி உலக நிலைமெயை மனிதனுக்கு விளக்குவதோடு சிவத்தை இடையருது சிங்கிக்கச் செய்வது. விழுதி திருக்கோலத்தை கண்டவுடனே சிவனுடைய நினைவல்லவா முதலிலே எழுகின்றது. விழுதி பூசப்பெற்றவர் ஒரு சிவபக்தர் என்றல்லவா அது அறிவித்து கிற்கின்றது. இதையேதான் நாவுக்கரசுப் பெருமான் “திருவாய் பொலியச் சிவாய நம என்று நீறணிந்தேன்” என்கிறார்.

சாதாரண உலக் வழக்கிலே நாம் ஒருவரிடம் சென்று ஏதாவது உதவி கேட்பதாயின் அவரிடம் எவ்வளவு பணிவோடு கேட்கின்றோம். அவருக்கு நாம் முன்பு ஏதாவது உதவி செய்திருந்தால் ஒருவித உரிமையோடும் மிடுக்கோடும் அல்லவா உதவியைப் பெற நினைக்கின்றோம். நாவுக்கரசு பெருமானும் இதே வகையில் சிவபிரானுரைப் பார்த்து, “தருவாய் சிவகதின்” என்று உரிமையை மிடுக்கும் கலங்க வகையில் கேட்கின்றார். இப்படிக் கேட்பதற்கு என்ன உரிமை உண்டு என்று அன்பார்கள் வினவலாம். சிவாய நம வென்று நீறணிந்த வராம். ஆதலால் சிவகதியைத்தா என்று கேட்கின்றார். சிவாய நம வென்று கூறியபடியாலும் திருந்று அணிந்தபடியினாலும் சிவஞரோடு சம உரிமை பாராட்டித் “தருவாய்” என்று கேட்கின்றார்.

உலகில் மனிதன் இறைவனிடம் எதையெதை யெல்லாமோ கேட்கின்றான். எதைப் பெற்றால் எல்லாவற்றையும் பெற்றதாகிறதோ அதைக் கேட்கின்றார், அப்பர் அடிகள். உலகில் பெற்ற கரியதும் மனிதன்பெற வேண்டுவதுமான முக்கிய பொருள் சிவகதியே. அதையே “தருவாய் நீ” என்றார். அப்படியே சிவகதியைப் பெற்றார் ; நாமும் பெற வழிகாட்டிச் சென்றார். நாமும் அவர் வழி நின்று சிவாயநம வென்றுகூறி, நீறணிந்து, சிவநெறிச் செல்வர்களாக வாழ்ந்தால், தருவாய் சிவகதி நீ என்று இறைவஞ்சைப் பார்த்துக்கேட்க

உரிமை உண்டல்லவா? இப்போது அப்பரின்
தேவாரத்தைப் பாடுங்கள்.

“கருவாய் கிடங்குன் கழலே நினையுங் கருத்துடையேன்
உருவாய் தெரிந்துள்ளன் நாமம் பயின்றேன் உண்தருளால்
திருவாய் பொலியச் சீவாய நமவென்று நிறைந்தேன்
தருவாய் சீவகதி நீபா திரிப்புலியூர் அரசே”

ஏத்துவரர் நுண்புறவரரல்லர்

பிறங் தோருறுவது பெருகிய துன்பம்
பிற வாருறுவது பெரும் பேரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றேருறுவது.

என்பது மணிமேகலை. துன்பவிடுதலைக்காகவே பிறப்பு நிகழ்வது. குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசிக் கொள்வதுபோல துன்ப விடுதலைக்காகப் பிறந்த மணிதன், விளைமாசு நிங்கிப் பரிசுத்தவானுக வந்த மணிதன், மேலும் மேலும் விளைகளைச் செய்து காம பந்தத்திற்காளாகின்றன. மேலும் மேலும் இப்படியே விளைவளர்ந்து சென்றால் மணிதனுக்கு விடுதலை இல்லையா? என்று ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதற்கும் வழி உண்டு. என்று பிறவாமை உண்டோ அன்று துன்ப மும் இல்லை. பிறவாமைக்கு வழி யாது? ஆசை நீக்கம்! இதனையே திருமூலப்பெருந்தகையும்,

ஆசைப்படப்பட ஆய்வருங்துன்பம்
ஆசைவிடவிட ஆனந்த மாமே

என்றார். ஆசைவிடுவதற்கு வழி என்ன? நாம் ஒன்றை இல்லாமற் சேய்யவேண்டும் என விரும் பினால் அது மனதில் அடிக்கடி வந்து நிற்கும். இதுவே மணிதன் இயல்பாகும். தியானசாதனை

யில் அன்பர்கள் அனுபவ வாயிலாகவே அறிந் திருக்கக்கூடும். ஒரு ஜங்கு நிமிஷங்களாவது இன்று ஆண்டவைன் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்துடன் தியானம் செய்யவேண்டுமென்ற பேராசையுடன் உட்காருவோம். கண்களை முடியதும் எமக்கு வேண்டா என்னங்கள் எவையோ, அவைதான் முன்வந்து நிற்கும். ஆயைால் ஆசையறுப்பதற்கு ஒரு இலகு வான் வழியை எமது முன்னேர்கள் தமது சொந்த அனுபவத்திலிருந்து காட்டிப் போயுள்ளார்கள். மனத்தோடு எதிர்த்துப் போராடி மனத்தை வெல்லமுடியாது. அதுவெட்டரூ மூலி; ஒருகிளையை வெட்ட ஒன்பது கிளை உண்டாகும். அதனேடு சேர்க்கு கெடுக்கவேண்டும். ஆசையை நல்ல வழியில் திருப்பி விடுவதே இலகுவான மார்க்கம். அப்போது கூடச் சில கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம். அதற்காக முயற்சி யைக் கைவிடக்கூடாது. மனதின் பின் னே சென்று அவர் (!) களைத்ததும் பிடித்து இழுத்து வந்து உங்கள் காலடியில் போட்டுவிடவேண்டும். அதாவது இறைவனுரது பாதத்தோடு சேர்த்துக் கட்டிவிடவேண்டும்.

இறைவனுரது பாதத்தோடு கட்டுதல் என்றால் இலகுவான வழியா? கொஞ்சம் கஷ்டந்தான். முயற்சி உண்டானால் வெற்றி நமதே! மனத்தைக் கட்டும் கயிற்றையும் இறைவனுர் எம்மிடத்தே தந்துள்ளார். அதுதான் அன்புக்கயிறு; ஆயிரம் வடிவுகொண்டு நின்ற கண்ணபெருமானைச் சகா

தேவன் அன்புக் கயிற்றினால் பிணித்தான். அதே போல நாமும் அன்புக் கயிறுகொண்டு கட்டிவிட்டால் மனம் ஆண்டவன் அடியிலேயே கற்றிச் சுற்றி வந்துகிடக்கும்.

அன்பு உடனே உண்டாகிவிடுமா? அன்பு செய்து பார்த்தால் தெரியும் கண்டத்தை. அன்பு என்பது என்ன, கடையில் வாங்கும் பொருளா? உலகில் எமக்கு ஏதாவது ஒருபொருளின் மேல் அன்பு இருந்துதான் ஆகவேண்டும்; இது இயற்கை நியதி. ஒன் றி ன் மேலும் அன்பு இல்லாதவனுக்குக் கூடத் தன்மேலாவது அன்பு இருக்கவே செய்கிறது. அதுவும் அற்றவனுக்கு ஏதாவது ஒரு கொடுமையின் மேல் அன்பு பிறக்கவே செய்கிறது. தன்மேல் அன்புள்ள வனுக்கு வாழ்க்கை நியதி அன்பு விரிந்து செல்லும் பாங்கை விரித்துக்காட்டுகிறது.

பிரமச்சாரியாக இருக்கும்போது ஒரு பழத்தை வாங்கித் தனிமையாக உண்ட ஒருவன் திருமணமானதும் கடையில் பழம் வாங்கிய வுடனே வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. குழந்தை பிறந்த உடனே தாயும் தந்தையும் ஒறுத்துக் குழந்தைகளுக்கே தியாகம் செய்கின்றனர். தன்னிடத்திலே மாத்திரம் இருந்த அன்பு மனைவியிடம் பங்குகொண்டு, பின் குழந்தை களிடம் விரிந்து, என் குழந்தையைப் போலவே தான் மற்றையோரின் குழந்தையும் என்ற மனை பாவும் வரும்போது உலகைநோக்கி விரிகின்றது.

அன்பு இப்போ சுயங்கலப் பாகமாக மாறி அமை கின்றது.

சம்பந்தப் பெருமான் திருநல்லூர்ப்பெருமணம் என்னும் கோயிலில் உள்ளபெருமானுரை வாழ்த்துகின்றார். அடியவர்கள் நன்மை பெறுதற்கான திருநல்லூர்ப் பெருமணம் என்று சிறப்பிக்கிறார் அக்கோயிலை. சிவபெருமான் சுத்த சோதி வடிவமாய்த் தோன்ற திருஞானசம்பந்தர் அதனுள் யாரையும் முன்னர்ச் செலுத்தி விட்டும் பின்னர் தம் மஜைவியாரோடு புகுந்து திருவடிமுத்தியடைக்கத்து இத்தலமே. தமது சொந்த அனுபவத்தையே இறைவனுர் மேலேற்றிக்கூறுகின்றார்.

இறைவரையடையும் மார்க்கங்கள் நான்கு உள். அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பனவாம். உலகிலுள்ள யோகிகளையும் ஞானிகளையும் கைவிரல் மடித்து என்னிவிடலாம். அவர்கள் சாமான்ய மக்களை ஈடேற்றுதற்காக அவதார புருடர்களாக வந்தவர்கள். சரியை வழி ஒழுகுவோரே பெரும்பான்மையோராவர். சரியை ஒழுகுவோர் கிரியை வழி என்பது இறைவனுர் திருக்கோயிலில் திருத்தொண்டு செய்து வாழல், கிரியை என்பது இறைவனுரது புகழ் பாடிவாழ்தல், சரியை வழி ஒழுகுவோர், கிரியையும், கிரியை வழி ஒழுகுவோர் யோகத்தையும் யோகவழி ஒழுகுவோர், ஞானத்தையும் படிப்படியே அனுட்டித்தே இறைவனை அடையவேண்டும் என்பது சாஸ்திர விதி. இறைவரை அடைவற்கு முதலில் துண்ட

மில்லாது வாழவேண்டும். அதற்குத்தான் சம்பந்தப் பெருமான் கூறுகின்றார்.

தொண்டுசெய்வார் துன்புறுவால்லர்
இனையடி ஏத்துவார் துன்புறுவால்லர்

திருத்தொண்டு செய்தலினாலும் இனையடி ஒத்து தலினாலும் தமக்கு வருகின்ற துன்பங்களை எல்லாம் மறந்து போவார்கள், அடியார்கள் சம்பந்தப் பெருமானை மூன்று வயதிலே இறைவனுர் வந்து ஆட்கொண்டார். குழந்தை துன்புறும்போதெல்லாம் இறைவர் தங்கைபோல் ஓடி வந்து துன்பு அகற்றினார். அறிவிலாது ஓடிஓடி விழுந்தொறும் எடுக்கும் அப்பன் அல்லவா ஆண்டவன். இப்போ பொருளுணர்ந்து பாடுங்கள் சம்பந்தப் பிரானாது திருவாக்கை !

“அன்புறு சிங்கையாகி யடியவர்
நன்புறு நல்லூர் பெறுமண மேனின்று
இன்புறும் எங்கை இனையடி யேத்துவார்
துன்புறு வால்லர் தொண்டு செய்வாரோ”

பொருள் :— பக்திமிக்க மனமுடையவராய்த் தம் அடியார்கள் நன்மை அடைவதற்கு இடமான திருங்கல்லூர்ப் பெருமணம் என்னும் கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்து, அதனால் மகிழும் எம் தங்கையாருடைய இரண்டு திருவடிகளையும் துதிப்பவரும் அத்திருவடிகளுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவரும் எப்போதும் பிறவித்துஞ்பம் அடையமாட்டார். முத்தியாகிய பேரின்பத்தை அடைவர்..

கரும்பினிற் கட்டிபேரல்வர்

அதிகாலை மூன்று மினிக்கும் ஜங்கு மணிக்கும் இடையில் பிரம்ம முசூர்த்தம் என்று மகான்கள் உரைப்பர். ஒரு நாளில் அமைதியான நேரம் அதுவே. தியானத்துக்கு உகந்த நேரமாகும். புறச்சாதனைகள் வேறு எதுவுமின்றி மனம் தானை கவே அமைதி பெறும் நேரமாகும். பகல்முழுவதும் அலைந்த மனது ஓய்வு பெற்றுப் புத்துணர்ச்சி யோடு நினைத்ததைச் சாதிக்கவல்ல நேரமாகும். மக்களுள் மூவகையினர் யோகி, போகி, ரோகி, இம் மூவகையினரும் இரவில் விழித்திருப்பவரே. ரோகி ஆற்றுமையினால் விழித்திருப்பான்; போகி சிற்றின்பத்தை அநுபவிப்பதற்காக விழித்திருப்பான்; யோகி சாதனையை முன்னிட்டு விழித்திருப்பான். ஒரே காலத்தை மூவர் மூவகையில் பயன் படுத்துகின்றனர். இறைவனை அடைதற்குரிய மார்க்கங்கள் நான்காம். அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. சரியை மார்க்கத்தார் விடியற்காலையில் துயிலெழுங்கு நீராடி ஆண்ட வன் திருக்கோயிலையடைந்து புலர்வதன் முன் அலகிட்டு, மெழுக்குமிட்டு, பூமாலை புனைக்தேத்தி புகழ்ந்து பாடித் தலையாரக்கும்பிட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுவர்; இதனையே நாவுக்கரசுப் பெருமான் ஒரிடத்தில்,

“ பெரும்புலர் காலைமுழக்கி ”

என்கின்றூர்.

விழயற்காலையின் சீறப்புநோக்கிப் பெரும்புலர்காலை என்றார்.

இறைவரிடத்தே, நீங்காத பக்தி கொண்டவர் கருக்கு உலகில் எவ்விதப்பற்றும் இல்லை. ஒடும் பொன்னும் ஒக்க நோக்குவர். உலகத்தவர் எதனை விரும்புவார்களோ அதனை இவர்கள் வெறுப்பார்கள். உலகத்தவர் எதனை வெறுப்பார்களோ அதனை இவர்கள் விரும்புவர். ஆதலால் உலக மக்கள் இவர்களைப் பார்த்துப் பித்தர் என்பர். உலகத்து மக்கள் இவர்களைப் பித்தர் என்னும் போது, உலக மக்களின் அறியாமையை நினைஞ்சு புன்னகை டூப்பர். உலகத்து மக்களிடம் பித்தர் என்ற பெயரையார் பெற்றார்களோ அதேபேர்வழி கள் எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்குப் பித்தன் என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளார்கள். சுந்தரர் இறைவனுரை அறியாதபோதும் பித்தா, பேயா என்றார். யார் என்று அறிந்த போதும், பக்தி நிலையில் முதிர்ந்த போதும் “பித்தா பிறைதூடி” என்று அழைக்கின்றார்; இதனையே நாவுக்கரசர் “ பித்தர் குப் பத்தராகி” என்றார்.

பித்தராகிய பெருமான் மேல் பக்தி கொண்ட வர்களுடைய செயல்தான் என்ன! எவ்வாறு தங்கள் பக்தியை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்கின்றார்கள். இறைவனுரை திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனுரைது திருவுருவிலே இறைவனைக் காண்கிறார்கள். பேசாத் கல்லிலே பேசங்தெய்

வத்தைக் காண்கிறார்கள். கல்லூலேயே பேசவைக் கும் பக்தியைச் செலுத்துகின்றார்கள். உள்ளத் திலே பேசுந்தெய்வத்தை வெளியிலும் பூசிக்கின் ரூர்கள். அதிகாலையில் நீர் முழ்கிப் புத்துணர்ச்சி பெறுகின்றார்கள். பூஞ்சோலைக்குச் சென்று அரும் போடு மலர்களைப் பறிக்கின்றார்கள். எதற்காக? இறைவனுரை அர்ச்சிப்பதற்காக. அரும்பு, அன்பு அரும்புவதற்கு அடையாளம். மலர், பக்தி மலர் வதற்கு அடையாளம். தாயுமானப் பெருந்தகையார் பூசை செய்வதற்கு மலர்கள் பறிப்பதற்காக நந்தவனம் சென்றார். அங்கு மலர்களைப் பார்த் தார். பார்த்த மலரெல்லாம் சிவம் விளங்கக்கண்டார். அவரது உள்ளம் முழுவதும் சிவபரம் பொருளாகவே நிறைந்திருந்தது. ஆனமையின் பார்த்த மலரெல்லாம் சிவமயமாக விளங்கக் கண்டார். நாவுக்கரசுப் பெருந்தகையும் திருவையாற்றிலே கயிலாயக் காட்சியைக் கண்டு களித்த போது உலகம் முழுவதுமே சிவசக்தி மயமாக விளங்குவதைக் கண்டார். எங்கும் சிவமயமாகக் காணும் பக்குவங்கில் வரும்வரை அரும்பொடு மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சிக்கும் கிரியா மார்க்கங்கிலையை அநுட்டிக்கவேண்டியதே. அருச்சுனன் புகழை விரும்பிப் பரமாத்மாவைத் திருப்தி செய்ய தான் ஓர் ‘பக்தன்’ என்பதைக் காட்டத் தினமும் சிவபூசை செய்து வந்தான். வீமனே உள்ளத் துள்ள ஆர்வத்தினால் உலகிலுள்ள பூக்களைல் ஸாம் இறைவனனது திருப்பாதத்திற்கு அர்ச்சனையாகுக என்று அர்ச்சித்தான். உண்மையான

உள்ளத்தோடு செய்த வீமனின் சிவபூசையே பரம்பொருளைத் திருப்திப்படுத்தியது. பேருக்கும் புகழுக்கும் செய்த பூசைகள் பயன் பெறவில்லை.

அரும்பும் மலரும் ஆண்டவளைத் திருப்தி செய்ய வேண்டுமாயின் உள்ளத்திலே உண்மையான ஆர்வம் இருக்கவேண்டும். அங்குனம் ஆர்வம் இல்லையேல் செய்யும் பூசையால் பயன்னேன்றும் இல்லை. ஆர்வம் இல்லாத பூசை பயன்படுமாயின் இது வரையிலே எத்தனை மரங்கள் செடிகள் மோட்சம் அடைந்திருக்க வேண்டும்.

தூரியனில்லாத நேரத்திலே எமது கண்ணை விளங்கச் செய்வதற்காகச் சிறுச்சிறு வெளிச்சங்களைப் பயன்படுத்துகின்றோம். எங்கும் எப்போதும் நீக்கமற நிறைந்து விளங்கும் பரமாத்ம தூரியனே எமது ஆணவத்திரை மறைத்துள்ளது. உள்ளத்திலே விளக்கேற்றினால் அப்பரமாத்ம தூரியனைக் கண்டு களிக்கலாம். அத்தத்துவத்தை விளக்குவதற்காகவே இறைவனார்து திருக்கோயிலில் விளக்கிடுகின்றோம். கடுமையாக இருண்டிருந்த இறைவனார்து திருவுருவம் விளக்கேற்றிய உடனே பிரகாசிப்பது போல எமது இருண்ட உள்ளமும் ஆர்வமாகிய தகளியிலே அன்பெனும் நெய்யை ஊற்றி ஏற்றும் விளக்கினால் பிரகாசிக்கின்றது.

விளக்கேற்றிய உடனே முதன் முதற் செய்யுங்கிரியை தூபம் இடுதலாகும். எமது

சுவாசத்திற்கும் எண்ணங்களுக்குங் தொடர் புள்ள து. நல்ல காற்றைச் சுவாசிக்குப்போது நல்ல எண்ணம் உண்டாகின்றது. அசுத்தக் காற்றைச் சுவாசிக்கும்போது தகுதியந்ற எண்ணங்கள் உதிக்கின்றன. இறைவனாரது திரு உருவை மனதிலே தியானிப்பதற்காக அவ்விடத் திலே உள்ள பவனத்தைத் தூபம் இடுதல் மூலம் முதலிற் சுத்தி செய்கிறோம். இறைவனார எழுந்தருளச் செய்யும் எமது உள்ளத் திருக் கோயிலையும் தூய எண்ணமாகிய தூபத்தினால் பரிசுத்தப்படுத்தவேண்டும் என்பது தத்துவமாகும். குங்குலியக்கலய நாயனர் இறைவனாருக்கு ஆர்வத்தோடு கூடிய தூபத் தொண்டு செய்தே முத்தி யடைந்தாரென்று பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

இப்படிப் பட்ட சரியை, கிரியை, போகங்களை முறைப்படி அருட்டித்து வந்தால் இறைவனார் ஞானப் பழமாகக் காட்சி அளிப்பானும்.

“தனித்தனிமுக் கனிபிழிந்து வடித் தொன்றுக் கூட்டிச் சர்க்கரையுங் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலங்தே
தனித்த நறுங் தேன் பெய்து பசும் பாலுங்கெங்கின்
றவிப்பாலுஞ் சேர்த்தோருதீப் பருப்பிழியும் விரவி
யினித்த நறும் நேய்யனீங்தே யினாஞ்சுட்டி னிறக்கி
யேடுத்த சுவைக்கட்டியினு மினித் தீடுங்கென்னமுதே”

என்று வள்ளலார் வாயினிக்கப் பேசுகின்றார். இதனையே காவுக்கரசர் “கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடலூர் வீரட்டானார்” என்றார்.

காலை முழ்கல் சரியையையும், மலர்களை இடுதலும், தூபமிடுதலுங் கி ரி யையையும், ஆர்வத்தை உள்ளே வைத்தலும் பித்தர்க்குப் பத்தராதலும் யோகத்தையும், கரும்பினிற்கட்டி போல இறைவனை அருபவித்தல் ஞானத்தையுங் குறிப்பன். சரியை, கிரியை, யோகம் எனும் மூன்று படிகளிலும் நின்று மேல் வருவார்க்கு ஞானங்கிட்டும் என்றார் நாவுக்கரசுப் பெருந்தகை; அவர் வாக்காலேயே கேட்டுப் பாருங்கள்.

“ பெரும் புலர் காலை முழ்கிப் பித்தர்க்குப் பத்தராகி அரும் பொடு மலர்கள் கொண்டு ஆங்கு ஆர்வத்தை உள்ளே வைத்து விரும்பி நல் விளக்குத் தூபம் விதியினால் இடவல் ஸார்க்குக் கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடலூர் வீரட்டஞரே ”

அருமறை சொன்னது என்ன?

“ வேதங்கள் ஜயா என் ஒங்கி ஆழந்தகன்ற நுண்ணியன் ” என்கின்றார். மணிவாசகப் பெரு மான். வேதங்கள் என்ன கூறுகின்றன? என்ற கேள்விக்கு ஒரே சொல்லில் விடை கூறலாம். இறைவனைப்பற்றிக் கூறுகின்றன என்பதே விடை; பண்ணிரு திருமுறைகள் கூறும் பொருள் என்ன? இறைவன். ஆழ்வார் பாடல்கள் கூறும் பொருள் என்ன? பைபிள் எதனைக்கூறுகின்றது? குர்ஆன் எதனைக் கூறுகின்றது? புத்ததேவரின் பிடக நூல் எதனைக் கூறுகின்றது? எல்லாம் இறைவனைப் பற்றியே! இறைவனுகிய ஒன்றி லிருந்தே உலகமும் உலகிலுள்ள உயிரினங்களும் விரிந்தன. எதிலிருந்து அவை விரிந்தனவோ அதைப் பற்றியே எல்லா மறைகளும் எடுத்தியம்பு கின்றன. அவை கூறும் பொருளும் ஒன்றே! இதனுயே சித்தர் ஒருவர்,

ஓன்றும் ஒன்றும் ஒன்றுமே உலகனைத்தூம் ஒன்றுமே
அன்றும் இன்றும் ஒன்றுமே அனுதியான தொன்றுமே

என்று இரு அடிகளில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார். உலகிலுள்ள பல்வேறு கணித மேதாவி களின் கணிதங்களுக்கெல்லாம் மூலம் ஒன்று.

ஒன்றிலிருக்தே கணிதம் விரிந்தது; அவை எல்லாம் இந்த ஒன்றினில் அடக்கம் அதே போலப் பல்வேறு அண்டங்களின் விரிவிற்கெல்லாம் மூலம் ஒன்றுகிய இறைவனே. உலகிலுள்ள அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் ஆய்க்கு, அவற்றின் மூலத்தை கோக்கினால் எல்லாக்கலைகளும் இறைவனுகிய மூலத்தில் வந்து சந்திப்பதைக் காணலாம். சமய சாஸ்திரம் ஒன்றுதான் இறைவனைப் பற்றிக் கூறுகின்றது; மற்ற ஏற்காசாஸ்திரங்கள் வேறு பொருளைப் பற்றியே கூறுகின்றன. என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். அப்படிக் கூறுபவர்கள் கலைகளின் மூலத்தை அறியாதாரே எக்கலையை ஆராய்ச்சி செய்பவரும் அதற்கு மூலம் இறைவனே என்பதைக் காணும் வரை ஆராய்ச்சி பூரணமாகவில்லை என்பது கருத்து. கலீயின் பூரணத்துவத்தை அறியாதவர்களே பல படப் பிதற்றுபவர்.

பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலா மோ? என்பது பண்டைத்தமிழ் வாக்கு. அதுபோல, நாலெல்லாம் நல்லநூலாகுமோ? நல்ல நூல்!..... நல்ல நாலுக்குப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் ஒரு இலக்கணம் அமைத்தனர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவற்றின் பயனைத் தருவது எதுவோ, அதனை நூல் என்றனர். அல்லாதவற்றை நூல் என்று சொல்லுதல் மரபு இல்லை. ஆகவே, எந்த நூலும் நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் பயப்பதாக அமையவேண்டும். அங்குனம் அமையும்

போது நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களுக்கும் மூலம் எதுவென்று ஆய்ந்தால் இறைவனே என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோற் புலனும்.

சனகாதி நால்வரும் வேதங்கள், ஆகமங்கள், புராணங்கள் யாவும் நன்கு கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள், நால்வரும் இனிமேல் கற்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்லும் வகையில் துறைபோகக் கற்றவர்கள். அங்ஙனம் கற்றும் அவர்கள் கல்வி பூரணமானதாக அவர்களுக்குப் படவில்லை. படிப்பு வேறு, அறிவுவேறு, அனுட்டானம் வேறு படித்தவர்கள் எல்லாரும் அறிவாளிகளாகி விட முடியாது. அறிவாளிகள் எல்லாரும் கற்ற கல்வியை அநுட்டிப்பதில்லை! சனகாதி நால்வருக்கும் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்குப் பூவுல கில் யாரும் தென்படவில்லை. யாரிடத்திருந்து எல்லாம் தோன்றியதோ அவரிடத்திற்கே கேராகச் சென்றார்கள். சென்றவர்களைப் பெருமானார் நன்கு வரவேற்றார்; கல்லால விருட்சத்தின் கீழ் அழைத்துச் சென்றார். நால்வரையும் இருக்கச் செய்து தாழும் இருந்தார். பத்மாசனத்தில் சினமுத்திரை அமைத்து, வீற்றிருந்தளினார் பெருமானார் நால்வரும் அவ்வாறே இருந்து மௌனமே பதேசம் பெற்றுக் கல்வியின் பயனை அநுபவித்தனர். மனம் வாக்கிறந்த பொருளைச் சொல்லாமற் சொல்லிக் காட்டி விளங்க வைத்தார் பெருமானார். அது வாசித்துக் காட்டினாலும் பூசித்துக் கூடொன்றுத்து. மாசர்க்குத் தோடையென்றது

தான் தானே அநுபவிக்கலாம். இன்ன தென்று உரைக்க முடியாது அவன் தான் வணங்குவதற்கு அவன் அருள் வேண்டும் என்றால் இதைப்பற்றி யார் தான் பேசமுடியும். தான் வணங்குதல் சரியை நிலை; இந்நிலையோ கிரியை யோகம் ஞானம் எல்லாங் கடந்த நிலை. தானே இருந்தபடி இருந்து காட்டினார் பெருமானார். பேசாமல் பேசினார்; நால்வரும் உணர்ந்தனார். தாழும் அது வானார்; இதனையே வேதங்கள் “ஓம்தத்சத்” என்று கோவிக்கின்றன.

சம்பந்தப் பெருமானார் திருச்சேய்ஞாலூருக்குச் சென்றார். அப்பிரானுரின் திருவுருவத்தைத் தரிசித் தார். நால்வரும் அறமுரைத்த திருக்காட்சி உள்ளத்தே முகிழ்த்தது; என்ன தான் எம்பிரானார் நால்வருக்கும் உரைத்திருப்பார் என்று சந்தேகம் எழுந்தது. எம்பிரானுரையே அச்சந்தேகத்தைக் கேட்டு வைக்கின்றார் சம்பந்தப் பெருமான்!

நாலடைந்த கோள்கையாலே நின்னடி கூடுதற்கு
மாலடைந்த நால்வர்கேட்க நல்கிய நல்லறத்தை
ஆலடைந்த நீஷல் மேவி அருமறை சொன்ன தென்னே !
சேலடைந்த தண்கழனிச் சேய்ஞாலூர் மேயவனே !

பொருள்:— சேல்மீன்கள் மிகுதியாக உள்ள குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருச்சேய்ஞாலூரில் விற்றிருக்கும் பெருமானே! சமய நூல்கள் சொல்லும் கொள்கையால் உள் திருவடிகளையடையப் பெரும் ஆசை கொண்ட சனகாதி

நால்வர் உன்னை வேண்டிக் கொள்ள, அவர் குஞக்குப்பதேசித்த ஞானமார்க்கத்தை ஆலமரத் தில் கிழலிலே போய் அரிய இரகசியமாகச் சொல்லியருளியது என்ன காரணமோ ! என்னைப் போல்வாரும் அறிந்து உய்யும் வண்ணம் வெளிப் படையாக உபதேசிக்கலாகாதோ ?

குற்றமே செய்யினும் குணவிமனக் கொள்ளும் கொள்கை

சுந்தரர் எம்பிரான் தோழராய் வாழ்ந்தமை உலகறிந்த விஷயம். இறைவருடைய திருக்காட்சி யைப் பெறுவதற்குப் பல இடங்களில் எல்லாம் படாத பாடுபட்டார். தோழமைத் தன்மையினுலே ஒரு சிறு அகங்காரமும் கூட. நான் இறைவனு ருடைய தோழன் என்ற சிறு முளைப்பு! ஆனால் அது பழுத்த அகங்காரம்! அத்தகைய அகங்காரத்தை நீக்கச் செய்வதற்கும், இறைவர் சுந்தராரின் கண்களை இழுக்கச் செய்து வருத்தியும், மீண்டும் கண்களைக் கொடுத்துத் திருவருள் பாலித்தும் உள்ளார். ஒரு நல்ல குணம் சுந்தர ரிடம் உண்டு. எது தேவையானாலும் உள்ள மறைப்பின்றி எம்பிரானிடம் முறையிட்டு விடுவார். தோழமைக்குரிய இலட்சணமும் இதுவே தான்; பொன்னை நெருப்பிலே இட்டு மாற்றேற்றுவது போல இறைவரும் சுந்தரரைப் புவிமாயை தனிலே வாட்டி மாற்றேற்றினார். சிறுவயதிலேயே பெற்ற தந்தையாரிடம் வளரவிடாது, வளர்ப்புப் தந்தையார் ஒருவரைக்காட்டிப் பிரிந்தார். திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையோடும் திருமணப் பந்தரிலே வீற்றிருந்தபோது அந்தணஞ்செய்ய வந்து திருமண

ஆதசயிலே மண் அள்ளிப் போட்டார். ஒரு திருமணத்தைத் தடுத்த எம்பிரமனுர் இரு மணங்களைத் தாழே முன்னின்று நடத்திவைத்தார். இங்கன்றியைச் சுந்தரர் மறக்கவில்லை; ஒரு பொன் கேட்டதற்கு அளவிறந்த பொன் கட்டிகளைக் கொடுத்தார். நெல் கொண்டு செல்வதற்கு ஆள் கேட்க, பூதகணங்கள் முழுமையுமே கொடுத்தார். இல்லை யெல்லாவற்றையும் சுந்தரர் உள்ளத் திருந்த எம்பெருமான் திருவருட் பெருக்கை உண்ணினார். எப்பிரானுர் மிது கொண்ட தீராக் காதலால் அவரை “வள்ளலே” என வாய் விட்டு அழைத்தார். வள்ளல் என்றால் தனக்கென்று ஒன்று இன்றி, வரையாது வழங்குபவர் என்பது பொருள். இத்தகுதிக்கு இறைவரைத் தவிர வேறு யார் தான் தகுதியாக முடியும்; இராமலிங்க சுவாமி கள் இறைவனைப் பார்த்து,

“ வள்ளல் உன்னைப் பாடப்பாட வாய் மணக்குதே ”

என்கின்றார். இறைவர் தம்மை ஆட் கொண்ட வகையைச் சுந்தரர் உண்ணினார். உடல் புளகம் கொண்டார். தமக்கு இறைவர் அருளிய நலங்கள் எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பார்த்தார். ஆனந்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அவ் ஆனந்தப் பெருக்கின் போதையிலே “ மற்று நான் பெற்றது ஆர்பெற வல்லார் வள்ளலே ” என்றுவாய்விட்டுப்பேசினார். இப்படிப்பட்டதோர் ஆனந்த நிலையிலேதான் மணிவாசகப் பெருமானுரும் “ சங்கராயர் கொலோ சதுரர் ” என்று

துள்ளிக் குதிக்கின்றார். தமது ஆனந்த மேலீட்டை “அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்” என வாய் விட்டழைக்கின்றார்.

சுகம் அனுபவிக்கும் நிலையில் உள்ளம் ஆணவத்தின் வசப்பட்டுவிட்டது. எல்லாம் கானே என்று அகங்கரிக்கிறது. இறைவர் அந்த நேரத்திலே சம்மட்டியால் ஒங்கி ஒரு அடி கொடுக்கிறார். கற்பாறையாகக் காட்சி அளித்த ஆணவம் சுக்கு நூறு சிவிடுகிறது. அப்போ இறைவரே! உம்மையன்றி நான் இல்லை. எல்லாம் கீயே அம்மா என்று எல்லாம் இறைவரிடம் முறை யிடுகின்றது உள்ளம். மறுபடியும் சுகநிலை வரும் போது பழைய குற்றமே தலையெடுத்து நிற்கும். முதலில் இறைவரிடம் முறையிட்டதெல்லாம் கள்ளமே அல்லவா? திருக்கோயினுள்ளே நின்று,

“ ஆவரித்தித் தின்றுழலும் புலையானும்
கங்கை வார்ச்சடைக் கராந்தார்க் கன்பராகில்
அவர் கண்ணர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே ”

என்று மனமுகுக வழிபட்ட அன்பர், கோயிலின் வெளியே வந்து, ‘ஓ! தூராநில், தீட்டு’ என்கின்றார். அவ்வன்பர் இறைவர் முன்விலையில் நின்று பேசியது கள்ளம் அல்லவா?

இப்படிப்பட்ட குற்றங்கள் பலவற்றைச் சுந்தரர் மீண்டும் மீண்டும் செய்துள்ளார். எக் குற்றம் செயினும் இறைவர் குணமாகவே கொள் வார் என்பதும் அவர் அறிந்ததொன்றே. அதை

விளக்கியபடியால்தான் மன்னிக்கமுடியாத பிழை
களைத் தாம் செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்.

“ கள்ளமே பேசிக்
குற்றமே செயினும் குணமெனக்கொள்ளும்
கோள்கையால் மிகைபல செய்தேன் ”

சுந்தரர் வாழ்க்கையில் இது சகசமாகி
ஷிட்டது. பிழை செய்வது; உடனே எம்பிரானு
ரிடம் மன்னிப்பு வேண்டுவது. எம்பிரான் தோழ
ரல்லவா? மிடுக்கோடு பிழை செய்வார் மன்னிக்
கும்படிக்கூட மிடுக்கோடுதான் கேட்பார். ஓர்
இடத்தில் ‘பொய்யடியேன் பிழைத்திடினும்
பொறுத்திட நீ வேண்டாவோ’ என்று எவ்வளவு
உரிமையோடு கேட்கின்றார் என்பதைச் சிந்தித்
துப் பாருங்கள். இன்னேரிடத்தில்,

“ குற்றம் செயினும் குணமெனக் கருதும்
கொள்கை கண்டுளின் குரைகழல் அடைந்தேன் ”

என மிகப் பணிவோடு வேண்டுகின்றார். சிலர்
பிழைகளைச் செய்துவிட்டு ஒப்புக்கொள்ளவே
மாட்டார். ஒப்புக்கொண்டால் தம்மைக் குறைவாக
நினைப்பார்களென்ற ஒரு வறட்டுக் கெளரவும்;
அதோடு தாம் விட்ட பிழைகளைச் சரிப்படுத்து
வதற்கு நியாயம் கண்டுபிடித்ததலினாலே காலம்
எல்லாங் கழிப்பார். சுந்தரரோ உடனுக்குடனே
பிழையெல்லாம் உடனுக்குடனேயே ஒப்புக்
கொள்ளும் குழந்தை மேலே தந்தைக்கு எவ்வித

அன்பு பெருகுமோ, அவ்வித அன்பு பகவா னுக்குச் சுந்தரர் மேலே இருந்தது. “நான் எனது என்று அறிவிலாது ஒடி ஒடி விழுந்தொறும் எடுக்கும் அப்பன்” அல்லவா இறைவனுகிய குரு நாதன். அவன் கருணையே கருணை.

தாராகாக்கன், கமலாக்கன், வித்தியுன்மாலி ஆகிய முப்புரத்தரசர்களும் உலகிற்குப் பெருங் துன்பமெல்லாம் செய்து திரிந்தனர். மக்களின் குறையீட்டுக்குக் கடைக் கணித்தருளிய எம்பெரு மானுர் புன்முறுவலால் முப்புரங்களையும் ஏரித்து மக்களுக்குக் கருணை பாலித்தார். “முப்புரமாவது மும்மல காரியம்” என்கின்றார் பெரியார் ஒருவர். இறைவர் ஆன்மாக்கள்மீது கொண்ட பேரன்பி ஞல் ஞானக் கண்ணலே அவற்றை நோக்க அவற்றை முடியிருந்த மும்மலங்களும் வெந்து நிறுயின.

“ வளைந்தது வில்லு வளைந்தது பூசல்
உழைந்தன முப்புரம் உந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவாறு உந்தீபற ”

என்கின்றார் மணிவாசகப் பெருமானாரும்; மேரு மலையாகிய வில்லானது வளைவற்றது. திரிபுரர் களுடைய துன்பவரற்றும் நிகழ்வதாயிற்று. மூன்று புரங்களும் சிறைவற்றன. அப்புரங்கள் மூன்றும் உடனே ஒருமித்து வெந்ததிறம் கூறி உந்தி பறப்பாயாக சுந்தரரும் “சென்று மீதொடுக் கிரிபுரமெரிந்த திருமூல்லைவாயிலாய்”

என்கின்றூர். இறைவரது ஒரு புன்முறைவல் தீய சக்திகளை அழித்து ஆன்மாக்களுக்கு நன்மை செய்த வகையைத் திருமூல்லைவாயிற் பெருமானே என்ற கருத்தோடு அழகுற அமைத்துள்ளார். இறைவரே யானே ஒப்பற்று மில்லாதவன் ஒவ் வொரு காலத்திலே மனிதன் கல்வி, மண், பெண், பொன்னே உற்ற துணை என்று நினைத்து ஏமார்ந்ததுண்டு. எதைத் துணையென்று நம்பி யிருந்தானே, அவையெல்லாம் உற்ற இடத்து உதவாது இருக்கும்போது இறைவரிடம் தன்னை ஒப்படைக்கின்றுன். பூரண சரஞ்சகதி நிலையை அடைகின்றுன். இதனை “அடியேன் பற்றிலேன்” என்கின்றூர். “உற்ற படுதுயர் களையாய்ப் பாசு பதா, பரஞ்சடரே” — ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் தலைவரானமை பற்றியே இறைவருக்குப் பசுபதி என்ற பெயர் வாய்த்தது. அஞ்ஞான இருளால் மூடுண்டுகிடக்கும் ஆன்மாக்களையெல்லாம் ஞான ஒளிபெறச் செய்யும் ஞான சூரியன் இறைவரு ராணபடியால் பரஞ்சடரே என்கின்றூர். சுந்தரர் பட்ட துன்பங்களுள்ள மிகக் கொடிய துன்பம் கண் இழந்து வருத்தியமை. அதனையே படுதுயர் களையாய்ப் என்கி ன் ரூர். சிவபெருமானிடம் கொண்ட தோழமையின் உரிமையாலும், அவரிடம் கண்ட அருள் வலிமையில் வைத்த பெரு நம்பிக்கையாலும், “மிகைபல செய்தேன்” என ஏங்குகின்றூர். சுந்தரர் வாயிலாக அறியுங்கள்.

மற்று நான் பெற்றது ஆர்ப்பேறு வல்லார் வள்ளவே
 கள்ளமே பேசக்
 குற்றமே சேயினும் குணமெனக் கொன்றும்
 கொள்கையால் மிகைபல செய்தேன்
 சென்று மீதோடுக் தீரிபுரம் எரித்த தீருமுல்லை
 வாயிலாய் அடியேன்,
 பற்றிலேன் உற்ற படுதுயர்களையாய் பாசுப
 தபாஞ் சட்டரே

பொருள் :—நான் பெற்ற நன்மைகளை வேறு யார்
 பெறக்கூடியவர் ? அருட்செல்வத்தை அளவிலாது
 அளிக்கும் வள்ளலே ! நீ உன் அடியவர் வஞ்சனை
 யுள்ள பேச்சுக்களையே பேசிக் குற்றமுள்ள
 செயல்களையே செய்யினும் உன் கருணையால்
 அவற்றையும் குணமாகக்கொள்ளும் உமது
 கொள்கையால், நான் தைரியங்கொண்டு வரம்பு
 கடந்த செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தேன்.
 உலகத்தை வருத்திக்கொண்டு மேலே திரிந்த
 அசுரனின் முப்புரங்களைச் சிரிப்பினுல் எரித்த
 தீருமுல்லைவாயிற் பெருமானே, அடியவனுகிய
 நான் வேறு ஆசையில்லாதவனுய—சிவபெரு
 மானே, பரஞ்சோதியே, எனக்கு நேர்க் குள்ள
 மிகத் துன்பத்தைப் போக்கி அருளுவீராக.

அன்பருக்கு உரியன் ஆக்கிருப்

தெருவிதியிலே ஒருநாள் பெரிய கூட்டம். பெரியோரும் சிறியோரும் முண்டியடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். என்னவென்று நானும் எட்டிப் பார்த்தேன். கூட்டத்தின் மத்தி யிலே ஒருவர் மந்திரத்தால் மாங்காய் வரவழைத் துக்கொண்டிருந்தார். கூட்டத்திலுள்ள அத்தனை பேருடைய கண்ணையும் கட்டித் தந்திரத்தினால் மாங்கொட்டையை முளைக்கச் செய்து மாங்காடும் வரச் செய்வததென்றால் யார்தான் வாயைப் பிளாந்துகொண்டு நிற்கமாட்டார். இறைவனும் ஒரு கண்கட்டி வித்தைக் காரனே. சிறுவர் கண்ணால் மூச்சி விளையாடும்போது ஒருவனுடைய கண் ஈணக் கட்டி மற்றையோரெல்லாம் விழித்திருப்பார். இறைவனு மற்றையோரெல்லாரது கண் ஈணயும் கட்டிவிட்டுத் தான் மாத்திரம் விழித் திருந்து வேடிக்கை பார்க்கின்றார். ஒருவன் கண் கட்டுப்பட்டவுடனே அவன் படும் அவஸ்தையை நாம் பார்த்ததுதானே. எல்லாரது கண் ஞாம் கட்டுப்பட்டுவிட்டால் வேடிக்கை எப்படி இருக்கும் என்று சிந்திந்துப் பாருங்கள்.

தந்திரத்தால் மாங்காய் வரவழைத்தவன் செய்தியை எவ்வாறெல்லாம் வான்னாவப் புகழு கின்றோம். ஒரு வித்தை வைத்தே அவன்

த்வடிக்கை காட்டுகிறான். இறைவனே வித்து இல்லாமலே செடியை உண்டாக்குகின்றான். இதனை நாம் எப்போதாவது சிந்திக்கின்றோமா? மனிவாசகப் பெருமானார் இறைவனாரது திருவிளையாடல்களை உண்ணினார், உணர்ந்தார். உடனே,

விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்
வீண்ணும் மன்னகம் முழுதும் யாவையும்
வைச்ச வாங்குவாய்.

என்று தொடங்கித் திருவாசகம் பாடினார். சி வின்னுலகம் ஆகிய இவற்றை முழுவதையும் வித்து இல்லாமலே உண்டாக்குவாய். அவற்றைக் காப்பாற்றி அழிக்கவும் செய்யாய் என்பது பொருள். இறைவன் படைத்தல் காத்தல் அழித் தல் ஆகிய தொழில்களை ஏன் செய்கின்றான் என்ற வினாவிற்கு எல்லாம் அவன்து திருவிளையாடல் என்று வேதங்கள் கோவிக்கின்றன. அவ்விளையாட்டும் ஆன்மாக்களின் நன்மைக்காகவாம். வித் தின்றி விளைவு செய்தலும் காப்பாற்றுதலும் அழித்தலும் அவன் திருவுளமே தவிர்க் காரணத் தையோ அன்றி வேறு எதையோ அறிவார் யாருமிலர். கற்பஜையில் பலப்பல கூறுவர்.

மட்டையடிப்பந்து விளையாட்டில் கண்ணன் நூறு ஒட்டங்களுக்கு மேல் எடுத்துவிட்டான். கண்ணன் விளையாடிய திறமையைப் பார்க்கப் பார்க்க இராமனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. இன்று எங்கள் கண்ணன் வைச்சவாங்கி விட்டானே என்று

நண்பர்களிடம் புகழுகின்றுன், இராமன். மணி வாசகப் பெருந்தகையும் இறைவனாரது பெருமை களை உண்ணினார். குழந்தையாகவே மாறிவிட்டார் குழந்தைகளின் பாலையிலேயே “வைச்சுவாங்கு வாய்” என்று சொன்னார் என்றால் அது மிகையல்ல. ஒரு சிறு மாமரத்து விதையிலே ஒரு கண்று உண்டாக்கிக் காய்த்ததற்கு எவ்வளவு ஆச்சரியப் பட்டோம். எல்லையறியாத விண்ணைப்படைத்தானே! மணைணைப்படைத்தானே! அதுவும் வித்தின்றிப் படைத்தானே! அவன் பெருமையை யார் அறியமுடியும்?

இப்படிப்பட்ட பெருமையை உடைய நீசெய்த பெரிய செயல் ஒன்று என்ன வென்றால்,

வஞ்சகப் பெரும் புலையனேணை உன் கோயில்வாயிலிற்
பிச்சன் ஆக்கினுய்

எம்பெருமானே என்னுள்ளத்தை நான் ஒருவனே தான் அறிவேன். நீயும் அறிவாய், உலகெலாம் உன் பெருமை விளங்க அதையறியமாட்டாது அதைத் தெரியாதவன் போலல்லவா நடித்தேன். உலகெலாம் உன் உருவே விளங்க அதைவிடுத்து வேறு என்னென்ன மோ எல்லாம் பார்த்தேனே! இந்த வஞ்சகத் தன்மையை என் இனிட வேறு யார் அறிந்திருக்க முடியும். நீ என் வஞ்சகத் தன்மையை நன்கு அறிந்தாய். அறிந்தும் திருப்பெருங்குறைக்கோயில்வாயிலில் வைத்து உம்மேல் பைத் தியங் கொள்ளச் செய்திரே! இக்கருணையை நினைக்கக் கண்ணீர் ஊற்றெடுக்கின்றதே.

புலால் உண்பவன் மாத்திரம் தான் புலையன் அல்ல. புலன்களைப் போன போக்கிலே விட்டு மனத்தைக் கீழ்மைப்படுத்துபவனும் புலையனே. அப்படிப்பட்ட புலையனுகிய என்னை உன்கோயில் வாயிலிற் பிச்சன் ஆக்கினுய். அதனால் உனக்கு என்ன பயன்? நான் அடைந்த பயனே மிகமிகப் பெரியது. என்னைப் பிச்சன் ஆக்கியபடியினுலே,

பேரிய அன்பருக்கு உரியன ஆக்கினுய்

நினைது அடியார்களையெல்லாம் யான் அடையும் நான் எந்தநாளோ என ஏங்கினேன். அடியார் நடுவில் இருக்கும் அருளாப்புரியாய் என வேண்டினேன். வேண்டுதல் வீண் போகவில்லை. பெரிய அன்பரெல்லாம் தேடி வந்து உரிமை கொண்டாடி னார்கள். இப்பெருமயெல்லாம் நீ வலிந்தாட்கொண்டு தந்தவைகள் அல்லவா? நின்னை அடைவதற்கோ, நின் அடியார் நடுவுள் இருப்பதற்கோ யான் தகுதியற்றவன் என்பதை நியறிவாய்; யானும் உணர்கின்றேன். அப்படியிருந்தும் வலிந்தாட்கொண்ட நீ என்னை இடையிலே கைவிடுதல் தகுமோ?

ஓரு மாமரத்தோட்டம்; ஓரு மரம் கோய் பிடித்து விட்டது. இருந்தும் பயனில்லை. அப்படிப்பட்ட மரத்தையே நான் வளர்த்த மரமென்று தோட்டக்காரன் வெட்டாது விட்டு விடுகின்றன. நானும் அப்படிப்பட்டவனே தானே! ஆதலால் நீர் என்னைக் கைவிடலாமா? அப்படிக் கைவிட்டால்

உமது கருணைக்குத்தான் என்ன மதிப்பு? என்று
ஏங்குகின்றார் மனிவாசகப் பெருமான் அவரு
டைய ஏக்கமெல்லாம் எம்மைக் குறித்தே தான்
ஆதலால் இப்போ பாட்டைப் படியுங்கள்.

விச்சதின்றியே விளைவு செய்குவாய்
வின்னும் மன்னகம் முழுவதும் யாவையும்
வைச்சுவாங்குவாய் வஞ்சகப் பெரும்
புலைய னேளைஉன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்சன் ஆக்கினுய் பேரிய அன்பருக்கு
உரியன் ஆக்கினுய் தாம் வளர்த்த ஒர்
நச்ச மாமாரம் ஆயினும் கோல்லார்
நானும் அங்கனே உடையநாதனே

போருள் :— என்னை அடிமையாக உடைய
தலைவனே? நீ விண்ணநுலகம் மன்னுலகம் ஆகிய
இவற்றை முழுவதையும் வித்து இல்லாமலே
உண்டாக்குவாய்; அவைகளைக் காப்பாற்றி அழிக்
கவும் செய்வாய்; வஞ்சளையுடைய பெரிய புலைய
ஞகிய என்னை உன்திருப்பெருந்துறைக்கோயில்
வாசலில் அருள்புரிந்து உன்மேல் பித்தன் ஆக்கி
ஞுய்; உன்னுடைய சிறந்த அடியார்களுக்கு
என்னை உரியவனுகவும் செய்தாய்; தம்மால்
வைத்துப் பயிரிடப் பெற்றது ஒரு விஷமரமே
யானுலும் அதை வைத்தவர்களே வெட்டமாட
டார்கள்; நானும் அவ்வாறே; நீ என்னையும்
கைவிடல்தகாது.

அடியனேன் வந்தவாறு

நாம் என் பிறங்கோம்? என்னெருகு கேள்வி யைக் கேட்டால் பலரும் பலவித விடையைக் கூறுவர். அதற்குவிடை அவரவர் மன பரிபாகத் திற் கேற்றதாகவே அமையும். அவர்கள் கூறும் விடையைக்கொண்டே அவர்களுடைய பண் பாட்டினை அறிந்துகொள்ளலாம். பண்பாடு என்பது சொல்லாவில் நிற்பதன்று. செயலாகி உடம்போடு செறிந்தது. இராசதம் தாமதம் சாத்வீகம் என்னும் முக்குணங்களும் எல்லாரிடத் திருந்தாலும் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு குணம் மேலோங்கி நிற்கும். அதற்குத் தகவே அவர்களின் வாழ்க்கையின் குறிக்கோரும் அமையும்.

நாவுக்கரசுப் பெருந்தகையார் இறைவரைப் பார்த்து நான் இப்பூலகிற்கு வந்த காரணம்—

அத்தா, “உன் ஆடல் காண்பான் அடியேனன் வந்தவாறே, என்கின்றார். தந்தையே உன் னுடைய திருவிளையாடலைக் காணவே நான் இப்பொழுது வந்தேன், என்கின்றார். தந்தை அறிவற்ற குழந்தைக்கு அறிஷுட்டுகின்றவன் அல்லவா? உலகில் பலருடன் ஊடாடினேன். பல நூல் பயிற்சி பெற்றேன். பல சமய உண்மை

களை ஆராய்ந்தேன். மூளைக் கல்விக்கு முதலிடம் கொடுத்தேன். நின் து அருளாள் நான் இங்கு வந்த காரணத்தை ஆராய்ந்தேன். நின் து ஆடலைக் காண்பதற்கே என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். உலகமெல்லாம் நியே ஆனாய் என்ற தத்துவம் அறிந்தேன். அதன் பின்னர் உலகி லுள்ள உயிரில் எல்லாம் நியே நின்று ஆடுவதை உணர்ந்தேன். உயிர்க்கு உயிராய் இருப்பவன் நீயல்லவா?

உன் து ஆடல் உயிர்தோறும் நிகழ்வதை எல்லாராலும் உணர முடியவில்லை. “இதயந்தோறும் பொதுநடம் போற்றி” என்றல்லவா பெரியார் கள் கூறியுள்ளார்கள். அறிவிற்குறைந்த பக்குவமற்ற ஆண்மக் குழங்கதைகளையெல்லாம் பக்குவிகளாக்குவதற்குத் தில்லையிலே கனக சபையின் கண்ணே ஆனாத நடனமிட்டுக் காண்பிக்கின்றார்.

இனித்தமுடைய எடுத்த போற்பாதமுங் காணப்பெற்றுல் மனிதப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே

என்று, நின் ஆடலைக் காண்பதென்றால் எத்தனை முறையும் மனிதப் பிறவி எடுக்கலாம் எனக் குதூகலிக்கின்றார். தில்லைக்குச் சிதம்பரம் என்னும் ஒரு பெயருண்டு. சித், அம்பரம்; சிதாகாசம், சிதம்பரம் உள்ளத்திலே உள்ளது. உன்னுள்ளே அதனைக் காணமுடியாவிட்டால் சிதம்பரத்தை நாடிச் செல். நந்தனார் தமதுள்ளே கண்ட பெருமா

ஞூரைச் சிதம்பரத்திலும் தரிசிக்க நாடிச் சென்றூர், தில்லைச் சிதம்பரத்தில் ஆடுபவன்யார்? அவன்—அவன்தான் முத்தன்; முதல்வன். எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் முத்தி கொடுப்பதற்காகவே ஆடுகின்றன. ஆதலால் அவனை முத்தன் என்கின்றூர். எல்லா ஆன்மாக்களும் முன்னிலும் முன்னவன்; ஆதலால் முதல்வன் என்கின்றூர்.

தந்தையே, உன் ஆடலைக் காண்பதற்குத் தான் யான் வந்தேன் என்று வாயாற் சொல்லி விட்டால் மாத்திரம் போதுமா? உன் ஆடலையான் காண்பதற்கோ, அன்றி நிகாட்டுவதற்கோ எனக்கு ஏதாவது தகுதி வேண்டாமா? என்னிடத்திலே என்ன தகுதிதான் உண்டு. நியோசாமவேத கானப்பிரியன் என்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. பக்தி யோடு பாடினால், பொருளுணர்ந்து பாடினால் பக்தர் பின்னே செல்வாய் எனப் பக்தர்கள் முறையிடுகின்றூர்கள். ‘புறம் புறம் திரிந்த என் செல்வமே’ என மனி வாசகரே கூறுகின்றாரே. அப்படியிருக்க யானாலே பாட அறியேன். அத்தோடு பக்தியோடு பாட அறியேன். பக்தி என்றால் என்ன என்றே அறி யேன். வாழ்வில் ஒரு நாளாவது பக்தியைப்பற்றி உணர்ந்ததில்லையே!

தந்தையே! நியோ யோகி. யோகிகளுக்கெல்லாம் யோகி. எல்லாங்கற்றுணர்ந்த நால் வருக்கும் சொல்லாமற் சொல்லி உண்ணை விளக்கினுய் அல்லவா? நான் யோகியு

மல்லேன்; பக்தனுமல்லேன். அப்படியானால் எவ்வாறு பக்தி செய்வேன். பக்தி யாதென்று அறியாதும் பக்தி செய்ய அறியாதும் இருக்கின்ற என்னை நி இகழ்ந்து தள்ளிவிட வேண்டாம். நியோவைதாரரயும் வாழுவைப்பவன். இராவணனுக்குக் கூட அருள் புரிந்தாயல்லவா? எனதறியாமைக்கு என்னை இகழவேண்டா மென்றுதான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். தன் குழந்தை அறியாமையினால் வாடினால், தந்தை தானே அதைத் தீர்ப்பவன். எல்லா ஆன்மக் குழந்தைகளுக்கும் முக்தி அளிக்கும் முதல்வன் நியேயல்லவா? ஆதலால் உன் ஆடலைக் காணவே இங்கு நான் வந்தேன். அதுவே எனது வாழ்வின் குறிக்கோளுமாகும் என்கின்றார் நாவுக்கரசர் இப்போ அவரது வேண்டுதலைப் படியுங்கள்.

பக்தனுய்ப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி
எய்தினுற் பக்திசேய்தேன் என்னை நி இகழ வேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தீல்லை அம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தா உன் ஆடல்காண்பான் அடியனேன்
வந்தவாறே.

போருள் :—நான் உண்மையான பக்தனுய்ப் உன்னைப் பாடமாட்டாதவன். பரம்பொருளே, யோகிகளுக்கெல்லாம் மேலான யோகியே! உன்னிடத்து நான் எவ்வகையால் பக்தி செய்வேன்! ஆயினும் அவ்வகை அறியாதவன் என்று என்னை நி இகழ்ந்து தள்ளிவிட வேண்டாம். முத்தியை அளிக்க வல்லவனே, யாவர்க்கும்

முதல்வரே ! தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில்
 ஆங்கத்த தாண்டவாம் செய்யும் என் அன்பரே !
 உன்னுடைய அங்கத் திவ்யநடனத்தைக் காணும்
 பொருட்டே அடியவருகிய நான் இப்பொழுது
 வந்தேன் ; அருள்புரிவாயாக.

முயல் விட்டுக் காக்கை பின் போனவாறு....!

வாழ்க்கையில் பிழை செய்த மனிதன் நல்ல வனகைத் திருந்தி வாழும் காலத்தில் இடையிடையே பழைய வாழ்வு நினைவுக்கு வருவதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் உத்தமர்களுக்குத் தமது பிழையை நினைத்து, கண்ணீர் விட்டு அழுத் தோன்றும். நாவுக்கரசுப் பெருந்தகையார் சில காலம் எம் பெருமானுகிய சிவபிரானுரை மறந்து சமண சமயத்துள் ஆழந்து கிடங்தவர். சூலை நோய் மூலம் இறைவனால் தடுத்தாட கொள்ளப்பட்டார். சிவத்தில் இன்பங் கண்டார்; சிவமே ஆனார். சமண சமயத்திலிருந்த போதுள்ள நிலையை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தார். தன் அறியாமையைத் தானே இகழ்ந்தார். “என்ன இன்பங் கருதி சமணத்தில் புகுந்தேன்” என்றெல்லாம் நினைத்தார். பழமொழி ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. தக்க தொன்றைக் கைவிட்டுத் தகாத ஒன்றைக் கைப்பற்றும் செயலை, “முயல் விட்டுக் காக்கை பின் போனவாறு” என்ற பழமொழி விளக்குகிறது. சைவம் முயலுக்கும், சமணம் காக்கைக்கும் உவமமகள் ஆயின.

தன்னினப் பற்றி மிகமிக ஆழந்து சிந்திக்கின்றார் நாவுக்கரசுப் பெருந்தகை. முதலில் கண்ணுக்க

குத் தெரியும் இத்தால் உடலைச் சிந்திக்கின்றார். இறைவனின் படைப்பை வியக்கின்றார். உடம்பில் யாக்கப்பட்ட சப்த தாதுக்களையும் தனித்தனி நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றார்.

“ என்பிரத்தி நாம்பு தோல் புகப் பேய்திட்டு
என்னை ஓர் உருவமாக்கி”!

முதலில் எலும்புக் கூட்டை உண்டாக்கி வைத்து நாம்புகளையும் தோலையும் வைக்க வேண் டிய திடங்களில் புகுத்திவைத்து, ஓர் உருவமும் கொடுக்கிறார். நான் யார்? நான் ஆத்மா! ஆத்மா ஏக்கு உருவம் என்ன? ஆத்மா சிவசொருபமான து. அப்படியானால் என்னை ஓர் உருவமாக்கி என்பதன் கருத்து என்ன? ஆத்மா விளங்குவதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட உடலையே இங்கு உருவம் எனக் குறிப்பித்தார். சமண சமயத்தில் இருந்தபோது உடல் இருந்தும் அதுபயன் பெற உருவமாயிருக்கிறது. சைவத்தில் வந்த பின்பே பயன் பெற்ற உருவைச் கண்டார். மனிதப் பிறவியும் வேண்டு வதே இந்த மானிலத்தே என்ற உண்மையை அறிந்தார்.

எலும்பைத் தனியாகப் பார்த்தால் யாரும் அதனை விரும்பார்; அருவருப்பார். நாம்பு தோல் களும் அத்தகையானதே. சிவப்புத் தோலை விரும்பும் மனிதனிடம்கூட தோலைத்தனியாகக் கொடுத்தால் அதனை அருவருத்து ஒதுக்குவான். இவையெல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரு உருவாக்கும்

போது எலும்பைப்பற்றியோ நரம்பைப்பற்றியோ யாரும் நினைப்பதீல்லை. அங்கினவே எழும்பு வதில்லை. இவை எல்லாம் சேர்ந்தவுடனே தனி யாக ஒரு புதிய தோற்றும் கொடுக்கிறது. அதிலே இறைவன் தன் கருணையையும் சேர்க்கிறார்கள். அதனால்தான் நாம் எல்லாம் அவ்வுருவைப் பார்த்து மகிழ்ச்சூடியதாக இருக்கின்றது. உடம்பை நினைக்காமலும், எலும்புதோல் என்ப வற்றைச் சிந்திக்காமலும் இருப்பதற்காக இறைவன் தன் கருணையை இங்குதான் அள்ளி அள்ளிச் சொரிந்துள்ளான். உள்ளத்தைப் பேரின் பத்தில் நிலைக்கச் செய்தான்.

இந்த உடம்பு முன் செய்த வினையினால் வந்தது. இனிமேல் அநுபவிக்கப் போகும் வினை கருக்கு இருப்பிடமாவது. அப்படியானால் இன்பம் அநுபவிப்பது எப்படி? என்றேரு வினை எழும்பு கின்றது. அதற்காகத்தான் இறைவரே முன் பிருந்த வினையெல்லாம் தீர்த்து விடுகிறார். இதனையே நாவுக்கரசர்,

“ இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்டு ”

என்கின்றார். இறைவன் எலும்பிருத்தினான். நரம்பு தோல்புகப் பெய்தான். இவையெல்லாற்றைறயும் சேர்த்து ஓர் உருவாக்கினான். இன்பத்தை நிலை பெறுச் செய்தான். முன்வினை எல்லாம் தீர்த்தான். இவை எல்லாம் எதற்காகச் செய்தான்? ஒரு சில சுயங்களத்தை உள்ளே வைத்துக்கொண்டு

தான் இவ்வளவும் செய்ததாகத் தெரிகிறது. என் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கவே இத்தனையும் செய்தான். வானை முட்டும் கோபுரங்களை உடைய எத்தனையோ கோயில்களெல்லாம் இருக்கின்றன. அவையிருந்தும் அன்பருள்ளக் கோயிலிலேதான் அவன் விரும்பி உறைவானும். காடவர்கோன் கட்டிய பெரிய திருக்கோவிலை விரும்பாது பூசலார் கட்டிய உள்ளக் கோயிலைப் பெரிதும் விரும்பினான். ஆதலால்,

என் உள்ளங் கோயிலாக்கி

என் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கிய கருத்து என்ன? என் மேற்கொண்ட கருணையே. அடியவனுகிய என்மீது தன் அன்பை யெல்லாம் அள்ளிச் சொரியவே என் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கினான். என் உள்ளத்தைக் கோயிலாக்கிய காரணம் கண்டு கொண்டேன். காரணம் இல்லாமல் அன்பு சொரிந்தால் உலகத்தவர் எல்லாம் என்னென்ன சொல்லுவார்களோ? உள்ளத்தை கோயிலாக்கிவிட்டால் அங்கு செல்லும் சாட்டாக வைத்துத் தினமும் அன்பைச் சொரிந்து இன்பை அநுபவிக்கச் செய்வானல்லவா?

என்னைத் தனது அடியவனுக ஊர் அறிய ஏற்றுக்கொண்டான். அரை குறை அடியவனுக வைத்துக்கொண்டான். காரணம் தமது திருவருளை அள்ளிச் செல்வதற்கே,

எலும்பிருத்தி நரம்பு தோல் புகப்பெய்து என்னை ஓர் உருவமாக்கினான்; இன்பிருத்தினான்; முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்டான்; என் னுள்ளங் கோயிலாக்கினான்; அன்பிருத்தினான்; அடியேன முழுதாக ஆட்கொண்டான்; திருவருள் பாலித தான்; இப்படியெல்லாம் என் நன்மையையே நன்கு கவனித்த திருவாரூர்ப் பெருமான் சங்கிதி யிலே எப்போதும் இருக்கும் பாக்கியம் இல்லாமல் முயலை விட்டுக் காக்கையின் பின் போனது போன்றதோர் வீண் செயலைச் செய்தேன். நாவுக் கரசரது உள்ளக் கிடக்கையை ஒன்று சேர்த்துப் பாருங்கள்.

“ என்பிருத்தி நரம்பு தோல் புகப் பெய்திட்டு
 என்னை ஓர் உருவமாக்கி
 இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்டு
 என்னுள்ளங் கோயிலாக்கி
 அன்பிருத்தி அடியேனக் கூழாட் கோண்டு
 அருள் செய்த ஆரூர் தம்
 முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல் விட்டுக்
 காக்கை பின் போனவாறே ”

முத்தி ஆருமே

“பித்தம் தெளிய மருங் தொன்றிருக்குது பேரின்ப மன்றினுள்ளே” என்று தெரிவித்தார் நந்தனார். அன்று நந்தனார் சொன்னவற்றைக் கேட்டார் யாருமில்லை. காரணம்—அதனைக் கேட்டோரின் சித்தம் தெளிவாக இல்லை. எங்கள் உள்ளத்தினுள்ளே நான்கு நிலைகளுள்; அவற்றைத் தான் பெரியோர் அந்தக் காரணங்கள் என வகுத்துள்ளார்கள். அவற்றின் பெயர் தான் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. மனம் என்பது எப்போதும் அலையும் நிலையிலுள்ளது. ஒவ்வொரு கணக்தோறும் ஒவ்வொரு முச்சுடனும் எத்தனையோ நினைவுகள் உள்ளே தோன்றி வெளியாகின்றன. ஒன்றிலிருந்து இன்னென்றுக்குக் கணக்தோறும் பாய்கின்றது. இந்நிலையில்தான் மனத்திற்குக் குரங்கை உவமையாகக் கூறினார்கள் பெரியார்கள். மஞைநிலையில் விஷயத் தெளிவு இல்லை. ஒன்றிலே சிறிது நேரம் மனம் நிலைத்து நிற்கத் தொடங்கிய உடனே விஷயத் தெளிவு ஏற்படுகிறது. அந்நிலையிலே புத்தி தொழிற் படுகின்றது. கேட்ட கேள்விக்குத் தெளிவாக விடையிறுப்பவளைப் புத்தியுள்ளவன் என்கிறோம். முன்னுக்குப் பின் முரணை எது பேசுகிறேன் என்ற தெளிவிலாது பேசுபவளைச் சித்தக் கலக்கம் உள்ளவன் என்று முடிவு கட்டி

விடுகின்றோம். மனேங்கிலையினின்று புத்தித் தெளிவு ஏற்படுவதற்கு நல்ல நூல்களை வாசிக் கின்றோம். நம் முன்னேரின் அறிவு நூல்கள் புத்தித் தெளிவை உண்டாக்கவல்லவை. புத்திக் கும் மனத்திற்கும் எப்போதும் போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. சில சந்தர்ப் பங்களில் புத்தியை மனது ஏமாற்றி விடுகின்றது.

அடிக்கடி நல்ல நினைவுகளை ஏற்படுத்துவதாலும் நல்லோர் கூட்டுறவாலும் சித்தத் தெளிவு உண்டாகிறது. நல்ல விஷங்களைச் செயலில் கொண்டுவரும்போது சித்தத் தெளிவு ஏற்படுகின்றது. சித்தம் தெளியும்போது தான் ஜீவாத்து மாவுக்கும் பரமாத்துமாவுக்கும் இடையில் அகங்காரத் திரை இருப்பதை மனிதன் உணர்கிறான். அகங்காரத்தை இன்னதென உணர்ந்தால்தான் அதனினின்று தப்பமுடியும். அகங்காரத்தின் உண்மை சொருபத்தை அறிவதற்குச் சித்தத் தெளிவு ஏற்படவேண்டும். ஒரு உரியாத தேங்காயை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். தேங்காயின் குறிக்கோள் உள்ளிருக்கும் பருப்பே அதற்குத் தான் தேங்காய் என்று பெயர். பருப்பை முடிச் சிரட்டை, சிரட்டையை முடித்தும்பு, தும்பைமுடி வலிய நார்கள். இவை யெல்லாவற்றையும் சேர்த்துத் தேங்காய் என்று சொல்வதுண்டு. மனிதன் என்றால் ஆத்மா என்பது தான் பொருள். உடம்பு, அகங்காரம், மனம் எல்லாம் சேர்க்கே

மனிதன் என்று வழங்கப் பெறுகிறது. தேங்கா
யில் பருப்பு முக்கியமானது போல மனிதனுள்
ஆத்மா முக்கியமானதாகும். வலிய நாரையும்,
தும்பையும் எடுத்துச் சிரட்டையை ஒங்கி அடித்
தால்தான் உள்ளேயுள்ள தேங்காய்ப் பருப்
பைக் காணலாம். அதுவும் வெண்ணமை நிறத்தைக்
கண்ட உடனே எம்மையறியாமலே ஒரு
மகிழ்ச்சி; அதேபோல மனம், புத்தி, சித்தம் ஆகிய
வற்றைக் கடந்து அகங்காரத்தை அறிந்து
அதனை உடைத்தால்தான் உள்ளே ஒளிரும்
ஆத்மாவைக் காணமுடியும். அதுவே ஆத்ம
ஜோதியாகும். கோயில் சென்று நாம் தேங்காய்
உடைப்பதன் தத்துவமும் இதுவே. தேங்காயை
ஒங்கி அடிக்கும்போது எமது அதிகாரமும்
இப்படியே சிதறிப் போக வேண்டுமென்ற நினை
வோடு அடிக்கிறோம். சித்தம் தெளிவதற்குச்
சம்பந்தப் பெருமான் ஒரு சுலபமான வழியை
எமக்குக் காண்பிக்கின்றார்.

“ சித்தம் தெளிவிர்கள் அத்தன் ஆரூரைப்
பத்தி மலர்த்துவ முத்தி ஆகுமே ”

மனம் தெளிவையடைய விரும்புபவர்களே
—அப்பனார் எழுந்தருளிய திருவாரூரைப் பக்தி
யோடு மலர்களால் அருச்சித்தால் முக்தி உம்
முடையதாகும் என்பது பொருள். எமது மனம்
தெளிவையடைவதற்கு அதைப் பற்றிய விருப்பு
முதலிலே எம்மிடத்திலே உண்டாக வேண்டும்.
ஒன்வையார் “ அறஞ் செய விரும்பு ” என்று

தான் சொன்னார். விருப்பம் ஏற்பட்டு விட்டால் செயலாற்றும்படி யாரும் கூறத் தேவையில்லை. சித் தத் தெளிவற்றவர்கள் அகங்காரத்தின் சொருபமே தமது உண்மை நிலையென்று ஏமாந்து போகின்றார்கள். அகங்காரம் இன்ன ஒருவில்தான் மனிதனிடத்து; உண்டென்பதை அறிவதே மிகக் கடினம். நான் அகங்காரத்தை விட்டு விட்டேன் எனும் போதே அவனையும் அறியாமல் ஒரு அகங்காரம் குடிபுகுந்து விட்டது. ஒரு பக்தன் தன்னை நான் இறைவனுடைய அடியான்; இறைவனுடைய பக்தன் என்று இறைஞேடு தன்னைச் சார்த்திக் கூறும் போது கூட அகங்காரம் காணப்படுகிறது. ஆனால் மற்ற அகங்காரங்களுக்கும் அதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. இதனைப் பழுத்த அகங்காரம் என்பார். இதனால் மனிதனுக்கு யாதோர் தீமையும் இல்லை.

மலர் அழிகுள்ளது. மணமுள்ளது. உலகிலுள்ள ஜீவர்களை மகிழ்விப்பது. இனிய தேஜை வைத்திருந்து தன்னை நாடி வரும் ஜீவபிராணி கருக்கு இன்பம் உண்டுவது. தான் அழிந்தும் பிறருடைய நன்மைக்காகவே வாழ்வது இத்தகைய மலர் மேல் ஆண்டவனுக்கு ஒரு அலாதிப்பிரியம். ஆண்டவன் எம் மிடத் தி லேபொன்னையோ, பொருளையோ விரும்பவில்லை.. யாரும் பெறக் கூடிய மணமுள்ள மலரை விரும்புகின்றேன்.

“புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு அண்ணல் அதுகண்டு அருள் புரியா நிற்கும்

என்கின்றூர் திருமூலர். பக்தியோடு ஒரு மலர் பறித்து இடு என்று கேட்கின்றூர். ஆண்டவன் எமக்கெல்லாம் பொன்னும் பொருளும், மாடும் கன்றும் மஜையும் சுற்றமும், தோட்டமும் துரவும் ஆகியன எல்லாம் தந்துள்ளான். எம் மால் அவனுக்கு ஏதும் பிரயோசனமுண்டோ? ஒன்றுமில்லை. எம்மிடத்திலே ஒன்றை மட்டும் கேட்கின்றேன். என்ன? “பக்தி மலர் தூவு” என்று கேட்கிறேன். பக்தி மலர் தூவினால் அதற்குப் பலனும் தருகின்றேன். முத்தி ஆகுமே, இறைவன் கருணையை நினைக்கும் போதெல்லாம் கண்களை நீர் நிரப்புகின்றது எவ்வளவு அநு பவத்தின் பின் நம் ஆண்டிரேர்கள் ஆண்டவைனத் “தாயினும் தண்ணியன்” என்று சூறினார்கள். அவர்கள் நன்றி மறவாதவர்கள். நாமோ நன்றி மறந்தவர்கள். மனிதன் பிறக்கிறஞ்சன்? இறக்க. இறக்கிறஞ்சன்? பிறக்க. பிறப்பு இறப்பு மாறி மாறி ஒரு வட்டத்துள் அமைவன, பிறந்து என்ன இன்பங்கண்டான்? ஒன்றுமில்லை. பிறப்பின் துங்ப நிலையைப் பல பிறவிகளில் அநுபவித்தும் அதனின் றும் விடுபட இன்னும் முயற்சிக்கிறனில்லை மனிதன்.

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழவாய் மரமாகிப்
பல்மிருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதாய் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசுராகி முனிவராய்த் தேவராய்
செல்லா ஸின்ற இத் தாவா சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினாத் தேன் எம்பேருமான்.

என்று ஏங்குகிறூர் மணிவாசகப் பெருமான். “ எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் என திடர், பிறவி ” என்கிறூர் அருணகிரியார். இத்தனை பிறப்புப் பிறங்கும் தும்பிறவியைவிடுக்க முயற்சித்தே நில்லையே என்று ஏங்குகின்றூர். நாமோ அதைப் பற்றிக் கவலையற்றவராய் வாழுகின்றோம். எமது நிலைகண்டு இரங்கிய ஆன்றேர் எமக்காகப் பச்சாதாபப்பட்டார்கள். எமது துண்பத்தை எல்லாம் தமது தலைமேலேற்றி எமக்காகத் தாமே அழுதார்கள். நாமோ அவர்கள் அழுத வகையைப் பின்பற்றித்தானும் அழவகை யறியாது வேறு என்னென்னமோ எல்லாம் பார்க்கின்றோம். வள்ளுவப் பெருமானுடைய கருத்து சிந்தித்ததற்குரியது.

“ பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்—நீந்தார் இறைவனடி சேராதார் ”

இறைவனுடைய பாதங்களைச் சேர்ந்தார் பிறவியாகிய பெருங்கடலை நீந்துவர். சேராதார் நீந்தார் என்பது பொருள். பிறப்பை அறுக்க விரும்புவர்களைப் பார்த்துச் சம்பந்தப் பெருமான் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்.

“ பிறவி அறுப்பீர்காள், அறவன் ஆஞ்சை மறவா தேத்துமின், துறவு ஆகுமோ ”

பிறப்பை அறுக்க விரும்புவார்களே! தருமசொருபி யாகிய பெருமானது திருவாரூரை மறவாமல் தினமும் துதித்து வழிபடுங்கள். அதனால் துறவு உம்முடையதாகும் என்பது பொருள். இறைவன்

தருமமே உருவானவன். இதனைப் பாமர மக்களும் உணரும் பொருட்டே எம்பெருமான் விடையினை வாகனமாகக் கொண்டான்.

மனிதனுக்கு ஆண்டவன் அளித்த பெரும் பேறுகளுள் ஒன்று மறதி. மறதி இல்லாவிட்டால் இவன் துன்பமே உருவாய்த்தான் எப்போதும் இருப்பான். ஆனால், எதை மறக்க வேண்டுமோ அதை மறப்பதில்லை. எதை மறக்கக் கூடாதோ அதனைக் கணவிலும் நினைப்பதில்லை. இது மனித சுபாவமாகவிட்டது. பிற நன் ஒருவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பொருளைக்கொடுக்க மறந்து விடுகிறேன். பிறர் தமக்குச் செய்த தீமையை இறக்கும் வரை மறப்பதில்லை. பிறர் செய்த நன்மையை மறந்து விடுகிறேன். தான் செய்த சிறுநன்மையை பெரிதாக்கிப் பறைசாற்றுகிறேன். சம்பந்தப் பெருமான் ஒன்று சொல்லுகின்றார். அறவன் ஆரூரை ஏத் துமின் என்கிறார். தினமும் காலை மாலை தவரூது மறவாது ஏத்துமின் என்கிறார். வேறு எதனை மறந்தாலும் விட்டாலும் உங்களைக் குறை சொல்லவில்லை. இறைவனை மாத்திரம் மறவாது ஏத்துமின் என்கின்றார். ஒவ்வொரு செயலிலும் இறைவனை மறவாதிருக்க வேண்டியவன் இறைவனை மாத்திரம் மறந்து வேண்டாதவை எவ்வயைவை எல்லாமோ அவை எல்லாம் நினைக்கின்றான். என்பதுகோடி சீனாந்து எண்ணுகிறேன். ஒன்றை மாத்திரம் மறந்துவிடுகின்றான். இறைவனை மறவாது ஏத்தினால் பலன்

என்ன? துறவு ஆகுமோ? துறவு என்றால் நிலையில்லாது வேண்டாத பொருள்களிலிருந்து விடுபடுதல் என்பது பொருள்.

ஆசை விட விட ஆனந்தமே!

என்பது திருமூலர் திருமங்திரம். துறவின் முடிபு என்ன? முத்தி ஆகும்.

மனிதன் துன்பத்தினின் றும் விடுபடாமைக்குக் காரணம்? எது துன்பம் என்று அறியாமை. வெற்றெலும்பைக் கடித்துச் சுவைகண்ட நாய் போல எது துன்பமோ அதையே இன்பமென்று மயங்குகின்றன மனிதன். துன்பங் தருவன வற்றை இன்பம் என மயங்குகின்றன. இம் மயக்கத்திற்கு மூல காரணம் ஆசை. ஆசையை அழித்தல் முடியாது. இறைவன் மேல் அவ்வாசையைத் திருப்பிவிட்டால் அவ்வாசை நல்லனவற்றைச் செய்யும். கண் அழகான காட்சிகளை பார்த்துக் களிக்க விரும்புகிறது. அதனை, “நீ எதையும் பார்க்காதே” என்று சொல்ல வேண்டாம். அழகான பொருட்களைத் தானே பார்க்க வேண்டும் என்கிறுய். விதம் விதமான வண்ணத்தைக் கொண்டு தீட்டிய இந்த ஆண்டவன் படத்தைப் பார்? அழகழகான பூக்களாலும் மணியாலும் அலங்கரித்துள்ள ஆண்டவனுடைய இந்த விக்கிரகத்தைப் பார் என்று சொல்ல வேண்டும். தன் இச்சைப்படியே அது பார்க்கிறது. பார்க்கும் போதே ஆண்டவனுடைய தொடர்பு ஏற்படு

கிறது. காது இனிமையான சங்கீதத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறது. அப்பொழுது நீ எதையும் கேட்காதே என்று சொல்ல வேண்டாம். “இனிமையான சங்கீதம் தானே கேட்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றார்கள், தேவாரத்தை, திருப்புகழை” என்று சொல்ல வேண்டும். தன் இச்சைப்படியே அது அந்த இனிமையான சங்கீதத்தைக் கேட்கிறது. கேட்கும் போதே ஆண்டவனுடைய தொடர்பு ஏற்படுகிறது. இப்படியே ஒவ்வொரு புலனையும் ஆண்ட வன் என்ற முளையை அடித்துத் தொடர்பு படுத்தி விட்டு அதனதன் இச்சைப்படி போகவிட வேண்டும். இப்படி இறைவனேடு அடிக்கடி தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கொள்ள இறைவனுக்கும் உள்ளத்திற்கும் இடையில் ஒரு சம்பந்தம் ஏற்படுகிறது. இறைவனை நினைக்கும் போதெல்லாம் இன்பம் முகிழ்கிறது. ஆசை அகலுகிறது. துன்பம் எட்டி ஓடுகின்றது. பிறப் பினால் வரும் துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்புகிறவர்களைப் பார்த்துச் சம்பந்தப் பெருமான் சொல்லுகின்றார்.

“துன்பம் துடைப்பீர்காள் அன்பன் அணி ஆரூர் நன்பொன் மலர்த் தூவ இன்பம் ஆகுமே ?”

துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள விரும்புபவர்களே ! அன்பனை பெருமான் து அழகிய தீருவாரூரை நல்ல பொன் நிறமான மலர்களால் அருச்சித்து வழிபட்டால் பேரின்பம் உன்னுடைய

தாகும் என்பது பொருள்; தன்னிச் சேர்க்கார் மாட்டே செல்லும் நேயத்திற்கு அன்பு என்று பெயர்; இறைவன் உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் தம்முடையதாகவே கொண்டு அருள் செய் செய்பவன். தன் பெருங்கருணை யெல்லாம் தம்மிடத்து வருவோருக்கு வாரி வழங்குபவன். எந்த நேரமும் வழங்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. அவனை நாடிச் செல்வோர் கருணை பெறுகின்றனர். தூர இருப்பவரையும் வலிந்திழுத்துக் கருணை ஊட்டுகின்றன. அவன் எம் மிடத்திலே விரும்புவது பொன் போன்ற மலர் களால் அருச்சனையாகும். இறைவனை மனதால் நினைக்கு, வாக்கால் ஏத்தி உடம்பால் வழிபடும் வாழ்வே இன்பத்தைக் கொடுப்பது; மற்றவை எல்லாம் இன்பம் போல் தோன்றி துன்பம் பயப்பன வேயாம். இன்பம் ஆனால் முத்தி ஆகும்.

சித்தங் தெளிக்கு பத்தி மலர் தூவ முத்தி ஆகுமே, பிறவி அறுக்க வேண்டியால் இறைவனை மறவாது ஏத்த வேண்டும். ஏத்தினால் துறவு ஆகுமே! துறவி ஆனால் முத்தி ஆகுமே; துன்பத் தினின்று விடுபட விரும்பினால் உள்ளத்தை ஆண்டவன் பால் திருப்புங்கள், அதற்கு மார்க்கம் பொன் போன்ற மலர்களைத் தூவி வழிபடுதலாகும்; அப்படி வழிபட்டால் இன்பம் ஆகுமே; இன்பம் ஆனால் முத்தி ஆகுமே; இப்போ சம்பந்தப் பெருமான் சூறியபடியே பாருங்கள்.

“ சீத்தம் தேளிவீர்காள் அத்தன் ஆருஷாட
 பத்தி மலர் தூவ முத்தி ஆகுமே,
 பிறவி அறுப்பீர்காள் அறவன் ஆருஷா
 மறவா தேத்துமின் துறவி ஆகுமே
 துன்பம் துடைப் பீர்காள் அன்பன் அணி ஆருஷ
 நன் பொன் மலர் தூவ இன்பம் ஆகுமே ”

இதன் பொருள்:— மனம் தெளிவை யடைய விரும் புவர்களே! அப்பனுர் எழுந்தருளியுள்ள திருவாரூரைப் பத்தியோடு மலர்களால் அருச்சித்தால் முக்தி உம்முடையதாகும். பிறப்பை அறுக்க விரும்புபவர்களே தரும சொருபியாகிய பெரு மானது திருவாரூரை மறவாமல் தினமும் துதித்து வழிபடுங்கள். அதனால் துறவு உம் முடையதாகும். பிறப்பினால் வரும் துன்பங்களைப் போக்கிக் கொள்ள விரும்புபவர்களே! அன்பனு பெருமானது அழகிய திருவாரூரை நல்ல பொன் நிறமான மலர்களால் அருச்சித்து வழிபட்டால் பேரின்பமாகிய சிவானந்தம் உம்முடையதாகும்.

இந்நாலுக்கு நிதி உதவி செய்தோர்

புனிதவதி சிவசுப்பிரமணியம்	\$100
அன்னபூரணம் ஞானசம்பந்தர்	\$100
சந்திரனதேவி பஞ்சலிங்கம்	\$100
இராசலட்சுமி சண்முகலிங்கம்	\$100
சியாமளா ஆறுமுகம்	\$100
செல்லத்துரை சோமசுந்தரம்	\$ 50
கனகசபை கந்தையா	\$ 50
இராசமலர் சின்னராஜா	\$ 50
தேவமலர் நாகராஜா	\$ 50
நாகேஸ்வரி கணேஸ்	\$ 50
கமலாதேவி மகாலிங்கம்	\$ 30

திருமுறை முற்றோதலின்போது

திருமுறை முற்றோதலில் பங்குபற்றிய அடியார்களில் சிலர்